

கனல
இலக்கிய
மாது
சுரு்சிறக

100/-

ஜீபந்தி

புரதம ஆசிரியர் : க.பரணீதரன்

க.சட்டநாதன்

முருகபுரம்

சி.பிரமணி

தி.மீனகராசா

யா.கமலி

அனாதர் மொகமட் ராபி

கெநிறாவ ஸூலைலவா

மா.சிவசோதி

புகழ்

செனிஸ்க் குட்டி கணேசன்

ச.முருகானந்தன்

சு.க.சீந்துதாசன்

சுபாக்கவி

வல்லவக்கமல்

மொல்லிதாசன்

புலிஸாஸியூர் வேலநந்தன்

கீர்த்திதாசன்

சி.ஜெயசங்கர்

தி.சு.முரலிதரன்

வேலவையூர் ரஜிந்தன்

கே.எஸ்.சிவகுமாரன்

எப்.எச்.ஏ.ஹிபிளி

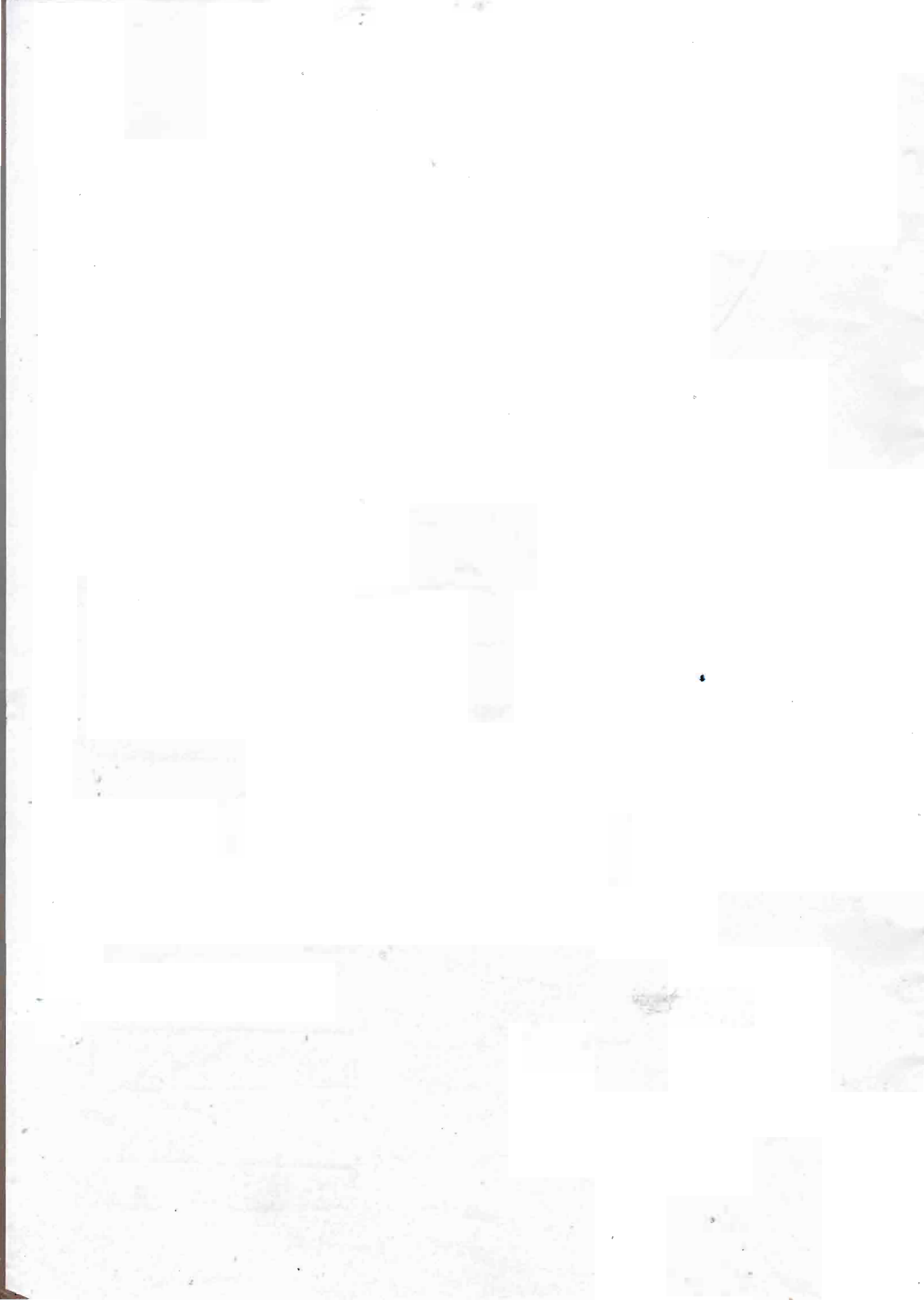
கே.ஆர்.டேவிட்

அர்ச்சனன்

த.ரிலகன்

118

ஆடி - 2018

பொருளடக்கம்

கட்டுரைகள்

மு.த.எனும் வியத்தியும் அவரது சிறுகதைகளும்
க.சட்டநாதன் - 03

என்.கே.ரகுநாதன் நினைவுகள்
முருகபதி - 13

சிறுகதைகள்

மூதூர் மொகமட்ராபி - 08
கெகிறாவ ஸ்லைஹா - 18
மா.சிவசோதி - 29
புகழ் - 36

கவிதைகள்

செல்லக்குட்டி கணேசன் - 12
ச.முருகானந்தன் - 12
ஈழக்கவி - 17
சு.க.சிந்துதாசன் - 17
ஷெல்லிதாசன் - 24
புலோலியூர் வேல்நந்தன் - 24
வல்வைக்கமல் - 24
கீர்த்திதாசன் - 25
சி.ஜெயசங்கர் - 25
இ.சு.முரளிதரன் - 32
வேலணையூர் ரஜிந்தன் - 47

பத்தி எழுத்து

கே.எஸ்.சிவகுமாரன் - 45

நூல் விமர்சனம்

நிந்தாவூர் ஷிப்பி - 43
கே.ஆர்.டேவிட் - 46

நூல் அறிமுகம்

அர்ச்சுனன் - 47
அர்ச்சுனன் - 48

அட்டைப்படம்

த.ரிலக்சன்

துயரிசையாய் கவியும் மனிதநதி
சி.ரமேஷ் - 26

அயல் - 4

அம்மாவின இரகசியம்
அ.யேசுராசா - 33

இலங்கையின் தமிழராய்ச்சியின் வளர்ச்சி:
சையன் காசிச் செட்டியின் பங்களிப்பு
பா.சுமன் - 38

ஜீவநதி

2018 ஆடி இதழ் - 118

பிரதம ஆசிரியர்
க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்
வெற்றிவேல் துவேயந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீகீத்தினி

பதிப்பாசிரியர்
கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :
கலை அகம்
சாமாந்தரை ஆலஃபிளீனையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:
திரு.தெனியாணி
திரு.கி.நபராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்
K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா வியரம்

தனிநாள் - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 1500/=
வெளிநாடு - \$ 60 U.S
மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

**K.Bharaneetharan,
Kalliahram ,**

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No. - 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

எழினர் நம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட உற்று உற்று...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்.!
- யாரதிதாசன்-

எழுத்தாளர்களிடையே ஒரு வலையமைப்பு

ஈழத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஆயிரக்கணக்கான எழுத்தாளர்கள் தற்போது எழுத்துத்துறையில் ஈடுபட்டு வருகின்றார்கள். பலர் நூல்களை எழுதி வெளியிட்டும் வருகிறார்கள். ஈழத்து இலக்கிய முயற்சிகள் பாராட்டிற்குரியவையாகும். பலர் இலக்கியம் சார் ஆய்வு முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டு வருகின்றமையும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அச்சில் வெளியாகும் பிரதிகளினைய வாசிப்போர் அருகி வருகின்ற கால கட்டத்திலும் நூல் வெளியீடுகள் தொடர்ந்த வண்ணமுள்ளன. யாழ்ப்பாணத்தில் மாதத்திற்கு குறைந்தது 20 இலக்கியம் சார் கூட்டங்கள் நடைபெறுகின்றன. புத்தக வெளியீடுகள், நூல் அறிமுகங்கள், எழுத்தாளர் சந்திப்பு, நூல் பற்றிய கலந்துரையாடல் என இவை களம் காண்கின்றன. இவற்றை காண்கின்றபோது ஈழத்து இலக்கியம் தொடர்ந்து வளர்ச்சியடைந்து கொண்டு செல்கின்றமை நம் அனைவருக்கும் மகிழ்வுக்குரியதே. ஆனால் ஒரே நேரத்தில் இரண்டு அல்லது மூன்று இடங்களில் வெளியீட்டு நிகழ்வுகள் நடைபெறுவதால் பல ஆர்வலர்கள் குழப்பமடைகின்றார்கள். எந்த வெளியீட்டுக்கு செல்வதென்று தெரியாது பலர் தர்மசங்கடப்படுகின்றார்கள். ஏற்கனவே பங்குபற்றுந்ர்களின் அளவு குறைந்து வருகின்ற இன்றைய காலகட்டத்தில் ஒரே நேரத்தில் நிகழ்வுகளை நடத்துவதால் இருபது தொடக்கம் முப்பது பேர்களுடனேயே பல நிகழ்வுகள் நடைபெறுகின்றன. இந்நிகழ்வுகளின் நோக்கம் என்ன? இந்நிகழ்வுகளால் பயனைப் பெறப்போகின்றவர்கள் யார்? பல ஆயிரம் பணத்தை செலவழித்து சிறிய வட்டத்துள் கலந்துரையாடுவதால் என்ன பயன்? ஒரே குழுவினரே மீண்டும் மீண்டும் உரையாற்றுவதும், தங்களுக்குள்ளேயே தங்களுக்கு சார்பான படைப்புகளை மட்டும் உரையாடுவதால் என்ன பயன்? போன்றவை தொடர்பாக சிந்திக்க வேண்டும். புத்தக, சஞ்சிகை விநியோகங்கள் ஸ்தம்பித்துள்ள நிலையில் வெளித்தோற்றத்திற்கு இங்கு எல்லாம் சரியாய் நடக்கின்றது என்று வெளியுலகிற்கு காட்டுவது நகைப்புக்குரியதாக உள்ளது. பல எழுத்தாளர்கள் வாசிப்பை கைவிட்டுவிட்டார்கள். நூல் வெளியீடுகளை நடத்துவதிலேயே பலரது கவனம் இன்று உள்ளதே தவிர, ஏனையோரின் படைப்புகளை, நூல்களை வாங்கி வாசிக்க பலர் தயாராக இல்லை. எழுத்தாளர்கள் அனைவரையும் ஒன்றிணைக்கும் ஒரு வலையமைப்பு உருவாக வேண்டும். குறிப்பிட்ட நேரத்தில் குறிப்பிட்ட ஒரு நிகழ்வே குறிப்பிட்ட மாவட்டத்தில் நடைபெறுவது பங்குபற்றுந்ர்களுக்கு சௌகரியத்தைக்கொடுக்கும் என்பதோடு விடாமல் ஏற்பாட்டாளர்களுக்கும் மகிழ்வைத்தரும். தொடர் வெளியீடுகள் எதிர் காலத்தில் சாத்தியமாக எழுத்தாளர்களிடையே ஒற்றுமையும் இணைப்பும் அவசியம்.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதியின் பிரதி கிணைக்கும் இடங்கள்

யாழ்ப்பாணம் - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, புக்ஸ்ப் - திருநெல்வேலி.
கொழும்பு வெள்ளவத்தை - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
செட்டித்தெரு பூபாலசிங்கம்.
பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி

மு.த.எனும் வியக்தியும் அவரது சிறுகதைகளும்

■ க.சட்டநாதன்

மு.தளையசிங்கம் அவர்கள் தமிழ் தந்த அருமந்த வியக்திகளில் முதல் வரிசையில் வைத்து எண்ணத் தகுந்தவர். இதனை மெய்ப்பிப்பது போல, சுந்தரராமசாமி அவர்கள், தனது ஜே.ஜே சில குறிப்புகள் நாவலின் ஆரம்ப வாசகங்களை இவ்வாறு தருகிறார்

மேதா விலாசத்துக்கும் அற்பாயுளுக்கும் அப்படி என்ன தான் நமக்கு எட்டாத படி ரகசிய உறவோ? அதிலும் இந்த நாற்பதையொட்டிய வயதுகள், விசேஷமாக வறுமை பிடுங்கும் இந்தியாவில், எழுத்தாளர்களுக்குச் சோதனையாகவே இருந்திருக்கின்றன. தமிழிலும் பாரதி, புதுமைப்பித்தன், கு.ப.ராஜ கோபாலன், கு. அழகிரிசாமி, மு.தளையசிங்கம் என்று எத்தனை இழப்புகள்.

தமிழில் தோன்றிய உச்ச பட்ச ஆளுமைகளின் வரிசையில் மு.த. இடம் பெற்றிருப்பது, ஈழவாசிகளான நமக்குப் பெருமை தரக்கூடிய விஷயம் தான்..!

மு.த. பற்றிய விபரங்கள், நமது இன்றைய இளைய தலைமுறை எழுத்தாளர்களுக்கு தெரியாமல் இருக்கக் கூடும். அதனால் அது பற்றிய குறிப்புகளை இங்கு முதலில் தரலாமென நினைக்கிறேன்.

சென்ற நூற்றாண்டின் முப்பதுகளின் நடுக் கூறில் பிறந்த மு.த., தனது ஆரம்பக்கல்வியை தனது ஊரான புங்குடுதீவிலும், இடைநிலைக் கல்வியை இரத்தினபுரி சென்ற் அலோசியஸ் கல்லூரியிலும் கற்றார். அவர் பட்டப்படிப்பை மேற்கொண்டது பேரா தனைப் பல்கலைக்கழகத்திலாகும். புத்திக் கூர்மை

மிகுந்த மாணவனாக இருந்த அவருக்குப் படைப் பார்வமும் கூடவே இருந்தது. அந்தவகையில் பல்கலைக் கழக இலக்கிய இதழான இளங்கதிர் சஞ்சிகையின் ஆசிரியராக அவரால் இருக்க முடிந்தது. அக்காலத்தில் தான் அவரது முதற் கதையான "தியாகம்" சுதந்திரனில் வெளி வந்தது. பட்டம் பெற்ற பின்னர் ஆசிரியராகப் பணி புரிந்தார். ஆரம்பத்தில் தான் கல்வி பயின்ற கல்லூரியிலும், பின்னர், தனது சொந்த ஊரான புங்குடுதீவிலும் கடமையாற்றினார். நல்லாசிரியரான அவரது பணிகள் அவரது மாணவர்களால் பெரிதும் பாரட்டப்பட்டது.

அறுபதுகளில் அவரது இலக்கியப் பணி தீவிரத் தன்மையுடன் முகிழ்தெழுகிறது. இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை பல சாதனைகளின் உரிமையாளர். தமது முப்பத்தியெட்டாவது வயதில் அவர் மறைந்தார். அவரது பாணியில் ஆத்மீகமாகச் சொல்வதானால் சமாதி அடைந்தார்.

அவர் எழுத்தை மட்டும் ஆலாபனை செய்தவ ரல்ல. ஒரு சமூக மனிதனாக, ஆன்மீக வாதியாக அவரது பங்குபணிகள் மகத்தானவை. தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் பால் அவர் காட்டிய பரிவும் அவர்களுக்காக அவர் முன்னெடுத்த பணிகளும் போரட்டங்களும் அவரை பொன் போல ஒளிர வைத்தன.

பகவான் ஸ்ரீநந்த கோபால கிரியைத் தனது முழு முதற் குருவாக வரித்துக் கொண்ட இவர், ஆன்மீகத்தின் பால் நாட்டம் கொண்டது வியப்பான ஒன்றல்ல. இவரது குருவின் ஆத்ம ஒளியால் பிரகாச முற்ற இவர் புங்குடுதீவு

சர்வோதய அரசியல் முன்னனி போன்றவற்றை அமைத்தார். சர்வமத சங்க அன்னையால் இவர் பகவான் இராமகிருஷ்ணபரமஹம்சரின். முதன்மைச் சீடரான சசியின் அவதாரமாக அடையாளப்படுத்தப் பட்டு மரணபரியந்தம் அப்பெயராலேயே அழைக்கப் பட்டார்..

ஆன்மீகப் பணிகளுடன் அவை சார்ந்த படைப்புகளையும். ஏராளமாக இவரால் எழுத முடிந்தது. இவ்வெழுத்துக்களின் பெரும் பகுதி அவர் நடாத்திய உள்ளொளி, சத்தியம் ஆகிய இதழ்களில் வெளி வந்தன. இவைகளே பின்னர் தொகுக்கப்பட்டு போர்ப் பறை, மெய்யுள் ஆகிய தத்துவ நூல்களாக வெளி வந்துள்ளன. இத்தொகுதி நூல்களில் அவரது மெய்யியல் சார் கட்டுரைகள் தவிர சில சிறுகதைகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. குறிப்பாக அவரது மெய்யுள் தொகுதியில் அவர் முன்மொழிந்த மெய்முதல் வாத்ததை அழுத்தும் படைப்புகளான- மெய்மையை, சத்திய வழிப்பட்ட நிலைகளைத் தொடும் கலைஞனின் தாகத்தை நான்கு பகுதிகளாகத் தந்துள்ளார்.

இனி அவரது சிறுகதைகள், பற்றிப்பார்க்கலாம் அதற்கு முன்னதாக அவரது தத்துவ வீச்சுப்பற்றியும் அதனது விகாசம்பற்றியும் ஒரு சில வார்த்தைகள்.

முதலில் மு.த.வி.ன் வார்த்தைகளில் அவர் முன் நிறுத்தியுள்ள மெய்யுள் பற்றி:

“மெய்யுள்”, ஒரு புதிய இலக்கிய உருவமாகும். அது பூரண உருவமாகவும் இருப்பதால் சிறுகதை, நாவல், கவிதை, கட்டுரை என்ற பாகுபாடுகளை உடைத்தும் கடந்தும் செல்லும் ஓர் உருவமாகவும் இருக்கும். செய்யுள், உரைநடை என்ற வித்தியாசங்களையும் அதுமதிப்பதில்லை. இதுகால வரையுள்ள இலக்கிய உருவங்கள் எல்லாம் பெரும்பாலும் கற்பனைத் தளங்களுக்குரியவையே, “மெய்யுள்” கற்பனைக் கோலங்கள் சகலவற்றையும் குலைத்துக் கொண்டு நித்திய சத்தியத்தை நோக்கிய நேரடி அனுபவ ரீதியான ஊடுருவல்களுக்குரிய கலை இலக்கிய உருவமாகும், அதன் உள்ளும் புறமும், உருவமும் உள்ளடக்கமும் மெய்யாகவே இருக்கும்.

அதனால் அது இதுகாலவரையுள்ள கலை இலக்கியங்களை அழிக்கும் கலை இலக்கியமாகவும் இருக்கும். அது போல் அது தத்துவ, சரித்திர, விஞ்ஞான உருவங்களாவும் சமூக பொருளாதார, அரசியல் ஆத்மீக மெய் வாழ்க்கை அனுபவங்களாகவும் அமையும். பூரண சர்வோதயத்துக்குரிய பிரபஞ்ச யதார்த்தத்தைப் பிரதிபலிக்கும்.

இவற்றுடன் இன்னும் சில; இதுவும் மு.த.வி.ன் கருத்துக்கள் தான். ஆனால், எனது மொழியில்:

‘புதுபுகம் பிறக்கிறது’ தொகுதியில் உள்ள சிறு கதைகளின் தொடர்ச்சியாகவே போர்ப்பறையில் வரும் கதைகளையும் இவர் பார்க்கிறார். பிரபஞ்ச யதார்த்தத்தின் புதிய வார்ப்புக்குரிய மாதிரிகளாக இக்கதைகளை பார்க்கிறார். பிரபஞ்ச யதார்த்தத்தின் புதிய வார்ப்புக் குரிய மாதிரிகளாக இக்கதைகளை இவர் பார்க்காத போதும் அத்தகைய பிரக்ஞையை ஓரளவு எழுப்பக் கூடிய சிருஷ்டிகளாகவே இவற்றைப் பார்க்கிறார். இந்த பிரக்ஞை பூரணப் பொலிவு பெற்ற தென்னவோ, இவரது நாவலான கலிபுராணத்தில் தான் என்பது இவரது

துணிபு.

இனி அவரது சிறுகதைகள் பற்றிப் பொது வாகவும், தனித்தனியாகவும் பார்த்து எனது கருத்துக்களை முன் வைக்கலாம் என நினைக்கிறேன்.

மு.த. அவர்கள் நமது மனசு தொட்டுப்பார்த்துப் பரிச்சயப்படுத்திக் கொண்டதை தனது அனுபவசாரத்தில் தோய்த்து நுண்மையான படைப்புகளாகத் தருகிறார். இத்தகைய எழுத்து தமிழுக்குப் புதியது.

மெய்மையற்ற போலிகளை, தப்பியோடும் மனோ பாவத்தை வழிவிடும் கதைகளை இவர் தராதிருப்பதற்குக் காரணமே இவர் பிரக்ஞை பூர்வமாக உணர்ந்த வற்றைப் பதிவிடுவதுதான்.!

இவரது கதைகள் எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் படைப்பு வீச்சற்றுப் பலவீனம் கொண்டவையாகவோ துல்லிய மற்றவையாகவோ இருப்பதில்லை.

இவர் வாழ்வின் உள் இழைகளை, இசைவுகளை எதிர்ப்புக்குரல் மிளிர், கதைகளாக வடித்த போதும் - அக் கதைகள் நமக்கு மன ஆறுதலைத் தரத் தவறுவதில்லை. அவருடைய ஆத்மார்த்தமான அந்த எதிர்ப்புக்குரல் கதை நெடுகிலும் நிலத்தடி நீர் போல சலசலத்து பாய்வதை நம்மால் உணர முடியும்.

வாழ்வின் மீதான பிடிப்பையும், திருப்தியையும், அதிருப்தியையும் மிகவும் அழுத்தமாகப் பதிவு செய்தவர்களில் மு.த. முதன்மையானவர். எழுத்தென்று வரம் போது தன்வசம் இழந்து ஒரு தவபோதத்துடன் தன்னைப் பூரணமாக வெளிப்படுத்திக் கொள்வார்.

கதைகளைப் புத்தியால் எழுதுவதையோ, உள்ளொளி ஏது மற்று சோடனை செய்வதையோ இவர் விரும்புவதில்லை. நேரடியாக யதார்த்தமாகவே கதை சொல்லும் வல்லபம் இவரிடம் உண்டு. ஆனாலும் புற நடைகள். இவரிடம் இருக்கவே செய்கின்றன. குறிப்பாக, கலைஞனின் தாகம் போன்ற மெய்யுளை அழுத்தும் படைப்புகளில் - உள்ளடக்கப் பெறுமதி இருந்தபோதும் உருவச்சிதைவை நம்மால் காண முடியும். கலைஞனின் தாகத்தின் ஆரம்பப் பகுதிகள் கனதியாகவும் இறுதிப் பகுதிகள் கருத்துக்களின் அடைசலாவும் இருக்கின்றன.

சிறுகதைகளில் பாத்திரமா? பாத்திர உருவாக்கமா? என்று குழப்புவார்களை, இவர்-இரெண்டொரு வரிகளிலேயே அசல் பாத்திரங்களை உருவாக்கி, வித்தை காட்டி, வாயடைக்க வைத்து விடுகிறார். அந்த வகையில் இவர் சமர்த்தர்.

கட்டுரையாக இருந்தாலும் புனைவாக இருந்தாலும் எழுதும் சொல்லில், கருத்தில் தெளிவும் கலைச் செழிப்பும் சிருஷ்டி ஆற்றலும் உள்ள எழுத்து இவருடையது.

இனி அவரது கதைகளைத் தனித்தனியாகப் பார்க்கலாம் என நினைக்கிறேன்.

வீழ்ச்சி, சபதம் ஆகிய கதைகளை சங்கப் பாடல்களின் அமைப்பை, இக்காலச் சிறுகதைகளின் உருவக அமைப்புக்கு ஒரு பின்னணியாக எடுத்து இணைக்கும் ஒரு முயற்சி என்று மு.த. ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் கூறியது எனது ஞாபகத்துக்கு வருகிறது.

அவர் கூறியிருப்பது போல இவ்விருகதைகளும் கட்டிறுக்கமாகவும் பல காட்சி மையங்களைக் கொண்டவையாகவும் இலங்குகின்றன.

வீழ்ச்சி, கதை மாறி மாறி வரும் காட்சிகளின்

விரிவுகளின் மூலம் புலன்கள் வசீகரிக்கப்படுவதையும் நெருக்கடிகளுக்கு முகம் கொடுக்கும் வேளைகளில் வேதனைகளையும் உடைவுகளையும் சந்தித்துச் சலிப்படைவதையும் காட்டுகிறது.

சபதம் கதையில் வரும் முருகபக்தரான கந்தையா முதலாளி பெண் பித்தர்; பிறர் மனை நாடும் இயல்பினர். அவர் தீராத பெண் நோயால் அவதிப்படுகிறார். அவரது மன அவசங்களையும் பரிதவிப்புகளையும் தான் இக் கதை சொல்லுகிறது. “நான் இனிமேல், என்ற பெண் சாதியைத்தவிர வேற ஒருத்தியிட்ட போக மாட்டன்”. “என்னைக் காப்பாற்றியிரு...” முருகன் மேல் போலியான மன நிலையுடன் சத்தியம் வைக்கிறார். அந்தச் சத்தியத்தில் அவருக்கு முழுமையான நம்பிக்கை இல்லை. அவரது தடுமாறு மனது- “தச்சேலா இனியும் போயிற்றனாச்சி...” எனச் சஞ்சலப்படுகிறது. அவரது ஆத்மச்சரிவை, சறுகலை - ஒரு புற நிகழ்வே தீர்த்து வைப்பதாக அவர் நம்புகிறார். அந்த புற நிகழ்ச்சியே அவரது வீட்டினுள் நுழைந்து விட்ட புடையன் பாம்பும்- அதனை மண் வெட்டி பிடியால் அவர் அடித்துக் கொல்லுவதும் தான். அந்தப் புடையனின் மரணமும் அவரது மனப்பேதலிப்பும் தான் இக்கதையில் குறியீடாக வருகிறது. “அந்த மண்வெட்டிப் பிடியால் அடித்தால் அது சாகாமலா இருக்கும்? அது இனிச் செத்துப்போகும்” என்று பிதற்றுவார் ஏதோ தனது தீராத நோயிலிருந்து இயல்பான விடுதலை தனக்கு கிடைத்து விட்டதான ஒரு escapist ற்றுக்கே உரிய தப்பியோடும் மனோ நிலையுடன் நடந்து கொள்கிறார். இதைச் சொல்வதே சபதம் கதை.

கதையின் இறுதிப்பகுதி பொருத்தம் ஏதும்மில்லாத பல நிகழ்ச்சிகளைப்பதிவு செய்கிறது. இது ஏன்? என நாம் குழப்பமடைய முடியும். எந்தப் புற நிகழ்ச்சியும் மனதை மன நெருக்குதலை சமனப்படுத்தக் கூடியது தான் என்பதை உணர்த்துவதற்குத்தான் மு.த. இப்பதிவுகளைத் தந்துள்ளார் போலும்!.

அடுத்த கதை புதுயுகம் பிறக்கிறது. இக்கதையில் வரும் கனகரத்தினம் சமூகத்தின் முன் முற்போக்கு முகமுடியணிந்த கையாலாகாதவன். ஒரு போலி. அத்தகைய போலிகளின் வகை மாதிரிகளில் ஒருவன். அவன் அவனது மனைவி மற்றும் கூட உள்ளவர்கள் அனைவரையும் மனோரீதியாகச் சிதைத்து அவர்களது அவலங்களுக்குக் காரணமாய் இருக்கிறான். பொறுப்புகள் ஏதுமில்லாத கபோதியாகவே நாம் அவனைப் பார்க்க வேண்டும்.

கோட்டை அவருடைய நல்ல கதைகளில் ஒன்று. இதில் வரும் ராஜி சேலை உடுத்திய பெண்ணல்ல, பதினெட்டு வயதைத் தொட்ட குட்டைப் பாவடைக்காரி. தியாகுவின் மனைவி சரோஜாவின் அண்ணன் மகள். அவளிடம் சமூகம் திணித்தது பலது கற்பு, பண்பு, கண்ணியம் சமூக சேவை என்று. இவற்றின் மீது அவள் காட்டும் அக்கறை எல்லாம் அவளது அகத்தில் உள்ள - அவற்றின் மீதான அக்கறையின்மையின் வெளிப்பாடுதான். தியாகு அறிவு ஜீவி என்ற பொய்முகத்துடன் இயங்குபவன். இவனது அவளை நோக்கிய நகர்வுகள் யாவுமே அவளை எப்படியாவது பெண்டாள வேண்டும் என்ற துடிப்பைக் காட்டுபவையே!

இந்நிலையில் அவனது மனைவி சரோஜா குடும்ப மானத்தைக் கட்டிக்காக்க முன்வருவதும் அவள் முன்பாக இவன் வெட்கித் தலைகுனிவதும் - அதே போதில் மனதளவில் தன்னைத்தானே வைதபடி, தீயந்து போன தனது சபலங்களை மீட்டெடுத்து நீட்சி கொள்ள வைப்பதற்கான எத்தனங்களுமே இக்கதையில் விரிவு கொள்ளலாகும். சிறுகதைகளுக்குரிய சிக்காரான மொழிநடையும் இறுக்கமும் இக்கதையில் உண்டு.

அடுத்து இரத்தம். இது ஒரு குறியீட்டுக்கதை. இனக்கலவரத்தால் பாதிப்படைந்து, பெண்மையை இழந்து பேதலித்துத் தவிக்கும் கமலம் என்ற இளம் பெண்ணின் கதை. உடலும் உள்ளமும் வெட்கம் கொள்ள, நமக்குத் தலைக்குனிவை தரும் கதை. அப்படி ஒரு குறுக்கத்தையும் வெட்கத்தையும் கதையில் வரும் சோமு அனுபவிக்கிறான். இரத்தக் களரியினை பெருக்கை - தமிழர், தம் தரப்பில் எதிர்காலத்தில் காண்பார்கள் என்பதனை உணர்த்தும் கதை. இவ்விடத்தில் தான் இரத்தம் குறியீடாக வருகிறது.

இக்கதையின் பின்புலம் கமலமும் பொன்னம் பலமும் திருமணமானதன் பின்னர், அவர்கள் பாணநுறுயில் நடத்திய தாம்பத்திய வாழ்க்கை பற்றியதும் -

அதன் பின்னான இனக்கலவர அனர்த்தங்கள் பற்றியதுமாகும். கணவன் பெற்றோலிட்ட தீயில் கருக, கமலம் எண்மரால் வன்புணர்வுக்கு உட்படுகின்றான். கதையில் இப்படித்தான் அந்நிகழ்ச்சி வருகிறது:

“எட்டுப்பேர்கள், இம், ம... ஒருவன், மற்றவன்... இம்... அப்படி எட்டுப் பேர்களும்... இம்...”

இன்னும்:
“ஐந்து... ஐந்துசெல்லடோர்ச்...”

Suggestive ஆக ஒரு குறிப்புணர்த்தும் தன்மையுடன் தான் கமலம் கொடுமைக்குள்ளாவது கதையில் காட்டப்படுகிறது.

கதை விஸ்தாரமான விபரித்தல் ஏதுமில்லாமல் வெட்டி ஒட்டிக் காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது. இக்கதையில் நிரம்பிய மௌன இடவெளிகள் உண்டு. இவை வாசகனைப் பல்வேறுபட்ட தர்க்க விசாரணைகளுக்கு இட்டுச் செல்ல உதவுகின்றன.

இக்கதை யாழ்மண்ணின் பண்பாடு, கலாசாரம் பெண் சார் விழுமியங்கள் அனைத்தும் சிதைந்து போனமை பற்றியும் அவை பற்றிக் கேட்பதற்கு நாதியற்று மௌனித்து நிற்கும் தமிழர்களாகிய நம்மைப் பற்றியதுமாகும். அந்த வகையில் இக்கதை விஷேசமான ஒன்றாகும்.

மு.த.வின் இன்னொரு சிறப்பான கதை “தொழுகை” மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்க்கும் போது

இக்கதை முறைதவறிய பால் உணர்வை அதாவது perverted sex சை வெளிப்படுத்தும் கதை போலவே தெரிகிறது. ஆனால் அப்படியல்ல, அதற்கு மேலாக உள்ளர்த்தங்கள் பலதைக் கொண்டுள்ள கதை இது!

ஆறுமுக மாஸர்ற்றை பெண்சாதி தங்கப் பவுணான மனுஷி. செல்லம்மாவுக்கும் - முன் வளவில் பனைசீவிக் கள்ளிற்குக்கும் நாடான் முத்துவுக்கும் ஏற்பட்ட பழக்கம் - அவளது படுக்கையறை வரை அவனைக் கொண்டு வந்து விடுகிறது. பதினாறு வருட தாம்பத்தியத்தில் கிடைக்காத திரவியத்தை “இந்தக் கறுப்பன் எனக்குத் தந்துள்ளானே” என்று குதூ கலிக்கும் அவள் ஐந்து நாட்களுக்கு உள்ளாகவே திரு வெம்பாவை காலத்தில - அவளது யோசனைகளுக்கு அமைவாக அவனை அவள் வரவேற்கிறாள். இரண்டு வளர்ந்த பெண்குழந்தைகளின் தாய் என்பது கூட அவளுக்கு மறந்துபோன நிலை.

அந்தக் கறுப்பன் அவளுக்கு எல்லாவற்றையுமே தந்தான். கடவுள் பக்தி மிகுந்தவரும் ஆசாரசீலருமான அவளது கணவனிடம் - sex என்று வரும்போது பச்சையாக எதுவுமே இருந்ததில்லை. அவர் எதையுமே கழுவித் துடைத்து பூசிக்கீசி மறைத்து மரியாதை பார்த்துத்தான் கொடுப்பார். முன்னர் இவையெல்லாம் குறையாக அவளுக்குப் பட்டதில்லை. ஆனால் இப்பொழுது முத்துவுடன் பழகிய பின்னர்தான் எல்லாமே தெரிகிறது. அவருக்கு முன்னால் அவளின் நிலை இரந்து வாங்கும் ஒரு பிச்சைக்காரியின் நிலை தான். கொடுத்து வாங்கும் ஒரு சமத்துவ வியாபாரம் எப்பொழுதும் இருந்ததில்லை. விளக்கு ஒரு நாளும் எரிந்ததில்லை. களைத்துப் போன மாதிரி எதுவும் நடந்ததில்லை. பச்சையான பேச்சு, ஒருதலைக் கிறுக்கம் என்று எதுவுமில்லை. அம்மணமாகப் பார்த்து, மெய் தீண்டிய, முயங்கிய சந்தர்ப்பம் எதுவுமே இல்லை.

உள்ளறையில் கட்டிலில் கிறங்கிக் கிடந்த செல்லம்மாவுக்கு - தூரத்தில், ஏதோ காரணம் பற்றி பிணங்கி நிற்கும் முத்துவின் கரிய நிர்வாணமான உடம்பு தரிசனமாகிறது. அவள் அவளை வெறியுடன் பார்ப்பதால் அவளது பார்வை சற்றுக் கீழே இறங்கிய போது - மூலஸ்தானத்தில், இரு பெரும் தூண்களுக்கிடையில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் பென்னம் பெரிய காண்டாமணி விளக்கின் பின்னணியில், எண்ணெய் வழுவழுப் போடு கன்னங்கரேலென்று எழுந்து நிற்கும் லிங்கம்... ஐயர் கற்பூர தீபம் காட்டுகிறார்... சிவப்புத் தீபம் மேலே செல்கிறது. லிங்கத்தின் நுனிக்குச் செல்கிறது. அந்தக் காட்சி செல்லம்மாவைக் கிளர்ந்துகிறது. அவள் கட்டிலை விட்டு மூசிக் கொண்டு பாய்கிறாள். பாய்ந்து வந்தவன், முத்துவை இறுக அணைத்தபடி முயங்குகிறாள். அந்த நிறைவான முயக்கத்தின் பின்னர் செல்லம்மா சோர்ந்து போகின்றாள். தளர்ந்து போய் சாய்ந்து போய்க் கிடக்கும் செல்லம்மாவின் தோற்றம் முத்தனைப் பிரமிப்புக் கொள்ள வைக்கிறது:

உடலின் ஒவ்வொரு மயிர்காலிலும் துளிர்ந்து மினுங்கிய வியர்வை ஒளியோடு போட்டி - போட்டு பூரித்து, பிரகாசித்த அவளின் முகம் அவனைப் புல்லரிக்க வைக்கிறது. எங்கோ பார்த்த தோற்றம் கோயில் சாத்தும்படி ஸ்தான மூலையில் தங்கத் தகதகப்போடு நிற்கும் அம்மன் சிலையின் அருள்

செறிந்த தோற்றம். அவள் தங்கப்பவுண் இல்லை. தங்கச்சிலை தெய்வச்சிலை. பெண் தெய்வம்.

இக்கதையில் ஆண் பெண் உறவு, திருப்தியான பூரணமுயக்கம் - தேவ அனுக்கிரகமாகவும் அமுத கலச உடைப்பாகவும் சிவலிங்க தர்சனமாகவுட “தெய்வாம்சம் பொருந்தியதாகவும் பார்க்கப்படுகிறது. அத்துடன், அந்த வகையில் நம்மையும் பார்க்க இக்கதை வலுவுடன் தூண்டுகிறது.

இத்தகைய அளவு பல விகசிப்புகளை, மனதளவில் தரும் கதைகளாகத்தான் அகலிகையின் கதை கூறும் உள்ளும் வெளியும் கதையையும் கோயில்கள் என்ற மகுடத்தின் கீழ் வந்துள்ள கதையையும் நாம் பார்க்கலாம்! இக்கதைகளில் பெண்கள் தெய்வ சொருபங்களாகப் பார்க்கப்படுவதோடு, வாழ்க்கையே கோயிலாகவும் எல்லாமே அந்த அதுவாகவும் பார்க்கப்படுகிறது. மு.த. முன் மொழிந்துள்ள மெய்யுளை ஓரளவு அழுத்தும் கதைகள் இவை.

உள்ளும் வெளியும் கதையுடன் புதுமைப் பித்தனின் விமோசனம் கதையையும் இணைத்துப் பார்ப்பது பல விளக்கங்களை நாம் பெற்றுக் கொள்வதற்கு உதவுமென நினைக்கின்றேன்.

அடுத்தது தேடல் கதை. மிகச் சுருக்கமான விளக்கமே அதுபற்றி இங்கு தரப்படுகிறது:

தேடல் கதையில் வரும் நல்லதம்பிதான் இப்போதைய நடைமுறை அமைப்புக்குரிய பண்பாட்டு உச்சமாகவும் உருவமாகவும் இருக்கிறான். உண்மையில் இது அபுத்தமான அனுமானமே. இதனை அவனுக்கு மாறாக வரும் நல்லசிவம் மூலம் நாம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. நல்லசிவம் கற்பனையான ஒரு பாத்திரமல்ல, மு.த.வின் உள்ளுணர்வின் சித்திரமே. ஆத்மீக உண்மைக்கெதிரான எந்தச் சிறுமைகளையும், தடைகளையும், மாயைகளையும் உடைக்கும் நித்திய இயக்கமே இந்த நல்லசிவம். இக்கருத்துக்கள் மு.த.பற்றி மு.பொ. பொறித்த கருத்துக்களை அடியொற்றி இங்கு பதிவாகிறது.

பிறத்தியாள் கதையில் வரும் சிவக்கொழுந்து ஒதுங்கி ஒரு அந்நியத் தன்மையுடன் பிறரைப் பார்க்கும் பாத்திரமாகவும் தன்னளவில் இறுக்கமானவளாகவும் தன் போக்கைப் பிரதானப்படுத்துபவளாகவும் இயங்குகிறாள். பிறரது பார்வையில் அவள் மனம் பேதலித்தவளாகத் தோன்றியபோதும் - அவள் தன் நடத்தையால் தானொன்றும் அப்படியல்ல என்று உணர்த்துபவளாகவும் இருக்கிறாள். விட்டேத்தியான அவளது போக்கு கதை முழுவதும் ஒரு alienation னுடன் விரவி வருகிறது. கூட்டிப்பாகச் சொல்வதாயின் - இக்கதையை உறவுகளால் ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு பெண்ணின் வெதுப்பலையும் வெப்பியாரத்தையும் எதிர்ப்புணர்வையும் அழுத்தமாகச் சொல்லும் கதையாகவும் பார்க்கலாம்.

வெளி கதையில் வரும் நாடகன் சச்சி பெரிய வெட்டையில், வெளியில் மன நெகிழ வைக்கும் துயரத் துடன் (அவளது ஒரே தமக்கையின் காசநோய்) அவளது ப்ராங்கைட்டிஸ் (bronchitis) உபாதையுடனும் இருக்கின்றான். இந்நிலையிலும் எதுவித பாதிப்புக்கு உட்படாமலும், கவலைப்படாமலும் அவனால இருக்க முடிகிறது. அத்துடன் வெட்டையின் விரிவு, குளிர்ந்த வாடைக் காற்று - வறட்சி, செழிப்பு பற்றிய அவளது மன நிலை

உரையாடல்கள், அவை தரும் முரண்கள் என்று எல்லாமே ஒரு வித மோன நிலையை அவனுக்குத் தருகிறது. சூழலுடன் அவன் தன்நிலை இழந்து ஒன்றித்து விடுகிறான். இது ஓர் அற்புதமான துறவுநிலை. இதுவே புத்தரும், சங்கரரும் காணும் - அவர்கள் புகட்டும் நிர்வாணத்தையும் பிரம்ம ஞானத்தையும் ஒத்த விடுபட்ட துறவாகும். இத்தகைய துறவு நிலையையே சச்சியின் துறவுநிலையாக மு.த. இக்கதையில் பார்க்கிறார்.

இறுதியாக மு.த. பற்றி அவரது எழுத்துப் பற்றி நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் பிரபலங்கள் சிலர் கூறுவதைத் தரலாம் என நினைக்கின்றேன். முதலில் சுந்தரராமசாமி அவர்கள்:

“இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்ததற்கான சாயல்களை இவரைப்போல முழுவீச்சோடு வெளிப்படுத்திய ஆளுமைகள் நம்மிடையே வேறு உள்ளனவா? இந்த நூற்றாண்டின் முதற்பாதியில் இரண்டு பெயர்கள் கிடைக்கின்றன. ஒருவர் பாரதி, மற்றொருவர் புதுமைப்பித்தன். பாரதி தாழ்ந்து போனமைக்குத் துக்கித்து, மேலான ஒன்றை எழுப்ப முயன்றார். புதுமைப்பித்தன், தாழ்ந்து போனதை வெட்டி வெளிச்சமாக்கினார். இந்த வரிசையில் மூன்றாவதாக வருபவர் தளையசிங்கம். பாரதியின் கருத்துலகத்தை விடவும் தளையசிங்கத்தின் கருத்துலகம் முழுமையானது. மற்றொரு விதத்தில் சொன்னால் பாரதியின் சிந்தனையைத் தன் காலத்திற்குக் கொண்டு வந்து, இடைக்கால சரித்திரத்திற்கும் எதிர்வினை தந்து இடைவெளிகளை அடைத்து, முழுமைப்படுத்த முயன்றார் என்று சொல்லலாம்.”

அடுத்து ஜெயமோகன்:

தளையசிங்கத்தின் முக்கியத்துவம்... அவர் காலத்தில் வெகு முன்னால் நடந்தமையில் தான் உள்ளது. அவரது ஊகங்களின் உடனடி பயன்பாடு நாம் கொண்டுள்ள கருத்துக்கள் மற்றும் நம்பிக்கைகளின் சாரமென்ன, நீண்ட கால விளைவென்ன, அவற்றை வரலாற்று ஓட்டத்தில் எங்கு எப்படிப் பொருத்திக் கொள்வது என்று நம்மை அவை யோசிக்கச் செய்கின்றன என்பதே. உடனடி விளைவுகள் மற்றும் எதிர்வினைகளைத் தவிர்க்கத்தான் நாம் இந்தக் கோணத்தில் யோசிக்க முடியும். அதற்கான உந்துதலை எப்போதுமே விளிம்பு நிலையில் சஞ்சரிக்கும் படைப்பாளிகளே அளிக்கின்றனர். அத்தகைய படைப்பாளிகள் காலம் தோறும் மீண்டும் மீண்டும் கண்டடையப்படுகின்றனர். தமிழில் அவ்வகையில் சொல்லப்பட வேண்டிய ஒரே சிந்தனையாளர், மு.தளையசிங்கம் மட்டுமே.

பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவர்கள் மு.த.வை அவரது எழுத்துக்களை முன் வைத்து ஒரு பிற்போக்கு வாதியாகவும் எதிர்ப்புரட்சிக் கருத்துக்களை விதைப்ப வராகவும் காண்கிறார். ஆனாலும், அவரது படைப்பாற்றலைப் பற்றி வியப்புக் கொள்வதை அவரால் தவிர்த்துக் கொள்ள முடியவில்லை. அவர் கூறுகிறார்:

“தத்துவக் கேலிக் கூத்துக்களை விட்டுவிட்டு; கலை இலக்கியம் இலங்கைச்சூழல், யாழ்ப்பாண மத்திய தரவர்க்கம் ஆகியன பற்றி ஆசிரியர்(மு.த..) உரத்துச் சிந்திக்கும் பொழுது கூர்மையும் நேர்மையும் ஆங்காங்கு பளிச்சிடுகின்றன. “மெய் முதல் வாதம்” என்ற கட்டுரையின் சில பகுதிகள், குறிப்பாக தளையசிங்கத்தின் வரையறுக்கப்பட்ட அறிவுக்கும் ஆற்றலுக்கும் அநுபவத்திற்கும் இயைந்த பகுதிகள்; படிப்பதற்கு சுவாரஸ்யமாய் உள்ளன. காட்டாக 1956 முதல் 1972 வரையுள்ள இலங்கைத் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியை ஆராயும் பகுதி, அறிவு பூர்வமான

தாயும் கசப்பான உண்மைகளை ஒப்புக் கொள்ளும் போக்குடைய தாயும் காணப்படுகிறது. அத்துடன் மு.த.வின் இக்கருத்துக்களை பேராசிரியர் நுண் நயம் சார்ந்தவையாகப் பார்க்கிறார்.

கலாநிதி க. கைலாசபதி போலல்லாமல், பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்கள் மு.த.வில் பெருமதிப்பு வைத்திருந்தார். அதனை அவர் பலசமயங்களில் வெளிப்படுத்தவும் செய்துள்ளார்.

பூரணி சஞ்சிகையின் - முதலாவது இதழ் - வெளியீட்டு விழாவைத் தலைமை தாங்கி நடத்திய கா.சிவத்தம்பி அவர்கள் தமது தலைமை உரையின் ஆரம்பத்தில் “மு.தளையசிங்கம் உரையாற்றும் இக்கூட்டத்துக்கு தலைமை வகிப்பதில் நான் பெருமையடைகின்றேன்” என்று கூறியது எனது நினைவுகளில் இன்றும் நிழலாடுகிறது. அதுமட்டுமல்ல போர்ப்பறை என்ற மு.த.வின் நூல் வெளி வந்த சமயம் கா.சிவத்தம்பி அவர்கள்: “அறுபதுகளில் தமிழ் இலக்கியத்தில் ஏற்பட்ட தேக்கத்தை உடைத்தெறிந்த நூல் இது” என்றும் - அத்துடன் நமது சூழலில் இதன் வருகை ஒரு பேருடைப்பாகும் என்றும் வியந்ததை நான் அறிவேன்.

இதுமட்டுமல்ல மு.த. இறந்த பின்னர் அவரைக்

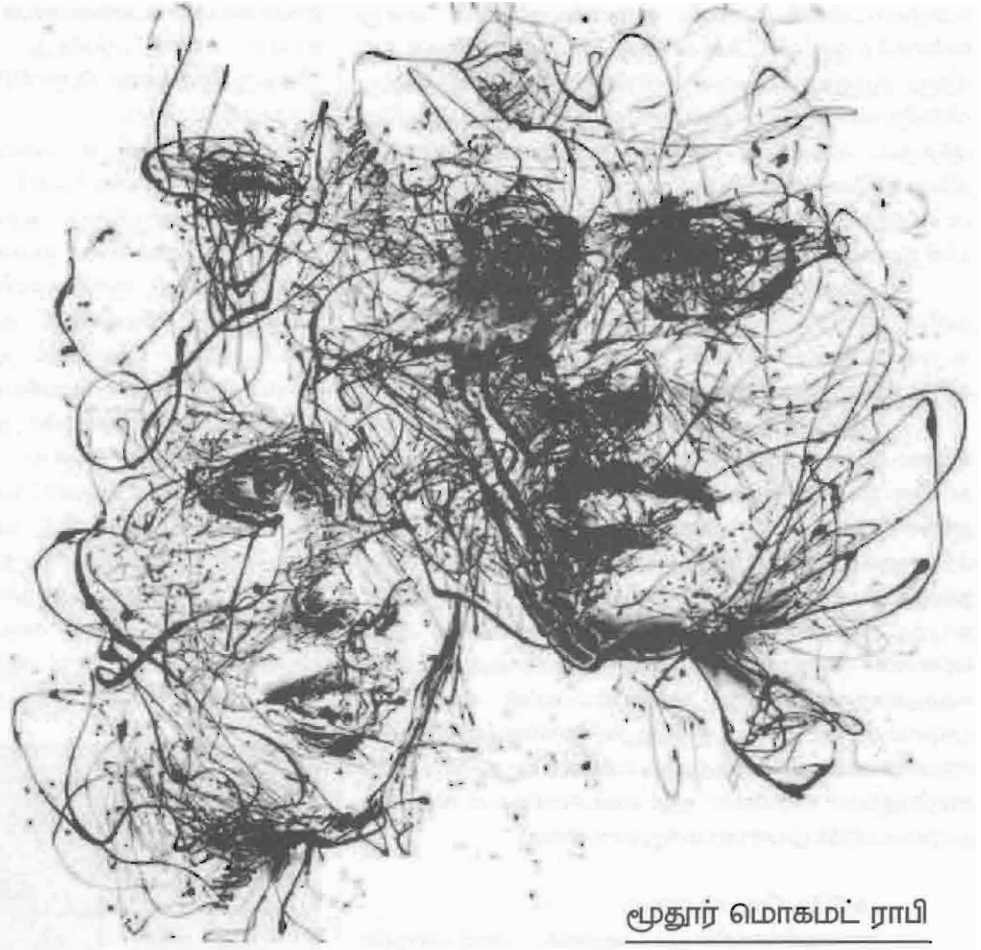
கௌரவிக்கும் நோக்கத்துடன் பூரணி ஒரு மலரை வெளியிட்டது. அந்த மலரில் வந்த கட்டுரை கூட மு.த.வைக் கொச்சைப்படுத்தாமல் அவரது பெருமை பேசுவதாக அமைந்திருந்தது.

மு.த.பற்றி மு.பொ. அவர்களும் கவிஞர் வில் வரத்தினம் அவர்களும் பலதும் பத்தும் கூறியுள்ளார்கள். நான் அவற்றை இங்கு பதிவிடவில்லை. பிறதொரு சமயம் பார்ப்போம்.

இறுதியாக மு.த.பற்றிய எனது மனப்பதிவுகள்:

மு.த.வில் எனக்குப் பிடித்தது அவருடைய மொழிநடைதான்! எவ்வளவு கடினமான ஆன்மீகக் கருத்துக்களாக இருந்தாலும் மிகுந்த வல்லமையுடன் வாசகனது மனதில் பதியும் வண்ணம் அவரால் தரமுடிகிறது அவரது கருத்துக்களோடு சில இடங்களில் நான் ஒத்தோட மறுத்த போதும் அந்த ஆளுமையின் மொழிவளம், சொல் நேர்த்தி, சொல்ல வந்த விடயத்தைப் பற்றிய பூரண தெளிவு என்பன என்னை மட்டுமல்ல, எவரையும் வியப்பில் ஆழ்த்தக்கூடியன.

அவரது படைப்புகள் என்று வரும்போது அவருடைய சிறுகதைகள், அருமந்த நாவல்களான ஒரு தனிவீடு, கலிபுராணம் என்பன தமிழ் இலக்கியப்பரப்பில் முதன்மை இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. இதில் இரு வேறு கருத்துக்கள் இருக்குமென நான் நினைக்கவில்லை. ●

மூதூர் மொகமட் ராபி

ஊஞ்சல் கயிறுகள்

“என்ன அரவிந்த், காலையிலிருந்து எத்தனை தடவை எடுத்தேன் ஏன் போனைத் தூக்கவே மாட்டேன்கிறீங்க?”

“ஓ! அதுவா? அதுவந்து இன்றைக்கு முழுக்க வீட்டிலேயே இருக்கிறமாதிரி வேலை. அதுதான் எடுக்க முடியல்ல. சரி கவிதா, இப்ப சொல்லு... என்ன விசயம்” என்றான் அவன்.

பழக ஆரம்பித்த காலத்தில், தன் பணக்கார மனைவி ரெஜினாவின் அலட்சியம், அவள் தன்னை நடாத்தும் விதம் பற்றியெல்லாம் சோகபுராணம் பாடியே தன்னை வென்ற இந்த அரவிந்தன் இப்போது எத்தனை சுலபமாக சாக்குச் சொல்கின்றான் என்பதை நினைத்ததும் கவிதாவுக்கு பற்றிக்கொண்டு வந்தது.

திருகோணமலை மேற்கு உப-தபாலகத்தில் ஒரு சாதாரண தபால் ஊழியராக வாழ்க்கையைத் தொடங்கி சிலவருடங்களுக்கிடையே தனது திறமையினால் படிப்படியாக பதவியுயர்வுகள் பெற்று பின்பு அதே அலுவலகத்தின் தபாலதிகாரியாக உயர்ந்திருப்பவன் தான் கவிதா. இனிமையான அவளது இல்லற

வாழ்க்கையை ஒன்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் ஒருநாள் மதிய வேளையில் வந்த ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு புரட்டிப்போட்டது. ஆம், அன்றைய தினம் திருகோணமலை புதுக்கடைச்சந்தையில் நிகழ்ந்த வாள்வெட்டுக் கலவரத்தையும் அதிலே பெருக்கெடுத்த குருதியாற்றையும் பற்றி விபரிக்காத ஊடகங்களே இருக்க முடியாது. அங்கு வழிந்தோடிய குருதிப் புனலில் கரைந்தோடிய பல நெற்றிக்குங்குமங்களில் கவிதாவினதும் ஒன்று என்பதெல்லாம் செய்திப்பத்திரிகையில் வராத சோகம்.

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலுள்ள கருதாவளைதான் கவிதாவுக்குப் பிறந்த ஊர். உயர்தரம் முடித்து வேலைதேடி விண்ணப்பித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் கவிதாவுக்கும் உள்ளூர் பாடசாலை தொண்டராசிரியன் ஒருவனுக்கும் இடையில் உருவாகி வளர்ந்தது ஒரு காதல் உறவு. இருவரும் தூரத்து உறவினர்களாக இருந்த போதிலும் தீராத குடும்பப் பகை ஒன்றின் காரணமாக ஆதரவின்றித்

தவித்தது அந்தக் காதல் உறவு. ஒரு கட்டத்தில் எதிர்ப்புகள் வலுத்ததில் இரண்டு வீட்டாரின் சம்மதமுமின்றி ஊரைவிட்டு வெளியேறித் திருகோணமலைக்கு வந்து இருவரும் கடிமணம் புரிந்தார்கள்.

இருவருக்கும் அடுத்தடுத்து அரசாங்க வேலைகள் கிடைத்ததில் குறையேதுமின்றி இருவரும் சந்தோசமாக வாழ்ந்திருந்தார்கள். யார் கண்பட்டதோ அந்த இல்லறக் குருவிக்கூட்டை இனவெறியெனும் குரங்கு இரக்கமின்றிப் பிய்த்து வீசியது. காதல் கணவனை கலவரத்தில் பறிகொடுத்துவிட்டு இரு சின்னஞ்சிறு குழந்தைகளுடன் நிராதரவாகிப்போனாள் கவிதா. காலம் அவளை இரக்கமின்றிப் பந்தாடியபோதும் முன்னம் தன் காதலை மூர்க்கமாக நிராகரித்த இரு குடும்பத்தாரிடமும் அடைக்கலம் கொள்வதில்லை எனும் வைராக்கியத்தைக் கடைப்பிடித்தாள். கையிலிருந்த அரசு உத்தியோகத்தின் உதவியோடு தன்னந்தனியாய்ப் போராடி வாழலானாள். அதில் எண்ணிலடங்கா அனுபவங்களும் கைவிரல்களுக்குள் அடங்கும் சில சிநேகிதங்களும் கிடைத்தன.

அவற்றில் ஒன்றுதான் அரவிந்தனின் நட்பு.

“அரவிந்த், நான் இப்ப கோல் எடுத்தது ஒண்ணும் உங்களோட கொஞ்சறதுக்கில்ல” என்றாள் கோபத்தோடு.

“அப்ப வேற யாரோட கொஞ்சவாம்?”

“ஸீரியசாவே கேட்க மாட்டீங்களா அரவிந்த்? நேற்று இரவுலருந்து எனக்கு ஒரு புது நம்பர்லருந்து கோல் வந்திட்டேயிருக்கு தெரியுமா?”

“சரி, இது ஒரு விஷயமா?”

“ஐயோ... எடுத்தது ஒரு பொம்பளை!”

“லோ வாட்?”

“அரவிந்தை உனக்கு எத்தின நாளாத் தெரியும். நீ அவருக்கு என்ன உறவு? என்றெல்லாம் நிறைய விஷயம் கேட்கிறா அவ. நான் பதறிப்போய் நீ யாருன்னு கேட்டதுக்கு ஏதோ ஒரு பேர்... நீராஜாவோ.. நிரஞ்சலாவோ என்று சொன்னா. எதுக்காக கேட்கிறீங்கன்னதும் போனை வச்சிட்டா...!”

“அப்பிய்யா... யாராயிருக்கும்?” என்று கேட்டான் குரலில் பதற்றம் தொனிக்க.

“அது எனக்கெப்படித் தெரியும்? ஏன் எனக்கிட்ட அவ உங்களைப் பத்திக் கேட்கணும்? அவவுக்கு யாரு என் நம்பரைக் கொடுத்தது?”

“எனக்கு எதுவுந் தெரியல்ல கவி. நான் யாருக்கும் உன் நம்பரைக் கொடுப்பேனா?”

“அப்ப எப்பிடி நம்ம விசயமெல்லாம் அவவுக்கு தெரிஞ்சிருக்கு..? நீங்க எனக்கு பேங்க லோன் வாங்கித்தந்தது.. நம்ம லதுவை நீங்க இண்டர்நேஷனல் ஸ்கூல்ல சேர்த்து விட்டது.. போனமாதம் நாங்க பைக்ஸ் சீகிரியவுக்குப் போய் வந்தது எல்லாம் அவளுக்குத் தெரிஞ்சிருக்கு.. இ தெல்லாம் எப்பிடி அரவிந்த்? எனக்குப் பயமாருக்குப்பா”

“ஹேய், உண்மையில் இதெல்லாம் அவதான் கேட்டாளா..? உண்மையைச் சொல்லு கவிதா”

“நான் ஏன் அரவிந்த் உங்களுக்கிட்ட பொய் சொல்லணும்? அது மட்டுமில்ல. உன்ட அரவிந்தன் அழகான பொம்பளைங்களுக்கு நிறைய உதவியெல்லாஞ் செய்வாராமே.. அவர் நம்பரைத் தர முடியுமா என்றெல்லாங் கேட்டா அவ. அது யாரு அரவிந்த்? ஒரு வேளை உங்க வைப்பா இருக்குமோ?” கேட்கும்போதே தன்னிரக்கத்தில் லேசாக அழகை வந்தது அவளுக்கு.

“சேச்சே.. ரெஜினாவுக்கு நம்ம விஷயந் தெரிஞ்சா அவ இப்பிடியெல்லாம் உனக்குப் போன் பண்ணிக்கிட்டிருக்க மாட்டா. ம்ம்.. யாராயிருக்கும். நீ யாரிட்டயாவது ஏதாவது பேசினியா.. யோசிச்சுப்பாரு. பேரு என்ன சொன்னவ நிரூஜாவா..? அது நிச்சயம் பொய்ப்பேராகத்தான் இருக்கும்.. சரி கடைசியா கோல் எப்ப வந்தது?”

“மத்தியானம் ரெண்டு மணியிருக்கும். அதுக்குப் பிறகு வரேல்ல. அந்த நம்பருக்கு நான் பிறகு எடுத்துப் பார்த்தன். ஸ்விட்ச் ஓப்பாகியிருக்கு”

“ஓகே.. இனி வந்தா அட்டென்ட் பண்ண வேணாம். அந்த நம்பரை எனக்கு ஒருக்கா எஸ்எம்எஸ் போட்டு விடு பாப்பம்!”

000

மறுநாள்..

அஞ்சல் அலுவலக வேலைகளை ஆரம்பித்து சரியாக ஒருமணி நேரத்தின் பின்பு செல்போன் சினுங்கியது. தொலைபேசி திரையைப் பார்த்ததும் உஷாரானாள் கவிதா.

அதே இலக்கம்!

உடனடியாக ஸ்லென்ட் கீஸ்ய அழுத்தி.

மௌனமாக்கி விட்டு அழைப்பு நிற்கும் வரை காத்திருந்தாள். தொடர்ந்து மூன்று முறை விடாமல் அழைப்பு வருவதும் ரிங் போவதுமாக இருந்தது. அவள் எடுக்கவேயில்லை. சிறிது நேரத்தில் அது தானாக ஓய்ந்துபோனது. ஆனாலும் கவிதாவின் மனம் அலை பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. ஐம்பது ரூபா தந்தவருக்கு 500 ரூபா முத்திரையையும் மணியோடர் போஃம் கேட்டவருக்கு நூறுரூபாவுக்குச் சில்லறையையும் கொடுத்து பின்பு திகைத்து வாடிக்கையாளர்களின் கேலிப்பார்வைக்குள்ளானாள்.

“என்ன.. கவிதாக்கா, ஒருநாளும் இல்லாத மாதிரி குழப்பத்திலிருக்கிறீங்க போல? ஏதும் பிரச்சினையா” என்று கேட்டான் சுக அலுவலக ஊழியன் தேவராஜ்.

கணவனைப் பறிகொடுத்த அந்த ஏப்ரல் மாதம் 23ம் தேதியை கவிதாவே மறந்தாலும் தேவராஜ் மறக்க மாட்டான். இதே அலுவலகத்தில் ஓர் அமைய ஊழிய னாக நியமனம் பெற்ற முதல்நாளில் நெற்றிக் குங்குமத் துடன் மங்களமாய் நின்றுருந்த தன் மேலதிகாரியை பிற்பகலில் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக காணநேர்ந்ததை ஒருவன் எப்படி மறக்க முடியும். அன்றிலிருந்து இன்றுவரை கவிதாவுக்கு ஓர் இளைய சகோதரன் போல ஒத்தாசையாக இருந்து வருபவன்தான் தேவராஜ். இந்த வேலை அவனுக்கு நிரந்தரமாகக் கிடைத்ததுகூட.. கவிதாவின் சிபாரிசில்தான்.

“அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்ல... தேவா”

“இல்லக்கா, நானும் வந்ததிலிருந்து பாக்கிறேன்... செல்போனைப் பாக்கிறதும் வைக்கிறதும்மாவே இருக்கிறீங்க..”

கவிதாவுக்கு என்ன சொல்றதென்றே தெரியவில்லை. தன் பிரச்சினையை யாரிடமாவது சொல்லி அழுதால்தான் மனப்பாரம் குறையும் போலிருந்தது. தேவராஜ் நல்ல பையன்தான். ஆனால் அவனிடம் எப்படி தனக்கும் அரவிந்தனுக்குமிடையேயுள்ள தொடர்பைச் சொல்வது..?

“இல்ல தேவா, அதுவந்து யாரோ தெரியல்ல.. கொஞ்ச நாளா ஒருவன் போன்ஸ் தேவையில்லாத கதையெல்லாம் பேசிக் கரைச்சல் தாறான்.. அதுதான்”

“அ! இதுதானே இப்பவுள்ளவனுக்கற வேலையே. எல்லாரர் கையிலயும் செல்போன். ஏதாவது ஒரு நம்பருக்கு எடுக்கிறது.. பொம்பிளைகள் பேசினா உடன் எதையாவது பேசிக்கரைச்சல் தாறது..! அக்கா, பேசாம அந்த நம்பரை ப்ளொக் லிஸ்ட்ல போட்டுருங்களேன்..”

“இல்ல.. அது வந்து..”

“இல்லன்டா அந்த நம்பரைத் தாங்க. யாரெண்டு பார்ப்போம். ஜியலாக் நம்பரா ரெயாடெல்லாக்கா?”

“அப்பிடிப் பாக்கலாமா தேவா..?”

ஜியலாக்காரன் லேசில விபரம் சொல்ல மாட்டானே?” என்று கேட்டாள் நம்ப முடியாமல்.

“இதெல்லாம் அனொபிஷியலா செய்ற வேலைக்கா.. நீங்க நம்பரைத் தாங்க. எனக்குத் தெரிஞ்ச ஒருத்தன் அங்க வேலை செய்யறான். இப்ப ரமழான் பெருநாளைக்காக ஊருக்குப் போயிருக்கிறான். ரெண்டு நாள்ல வந்திருவான். அவன் வந்ததும் விபரம் எடுத்துத் தாறேன்” என்றபடி தேவராஜ் அவளிடமிருந்து அந்த இலக்கத்தைக் குறித்துக்கொண்டான்.

அதைக் கொடுத்த பின்பு தான் அவசரப்பட்டு விட்டோமா என்று தோன்றியது கவிதாவுக்கு. எதற்கும் ஒருதடவை அரவிந்தனிடம் கேட்டுவிட்டு செய்திருக்கலாமோ என்று யோசித்தாள்.

இனிமேல் அவனிடம் சொல்லப் போனால் நிச்சயம் தன்மேல் கோபிப்பான் என்பதால் அதை அப்படியே விட்டு விட்டாள்.

000

இரண்டு தினங்கள் கழிந்தது.

அரவிந்தனிடமிருந்து அழைப்பு, “என்ன கவிதா, இப்பவும் அந்த கோல் வருதா..?”

“கோல் வரல்ல, ஆனா இப்ப மெஸேஜ் மெஸேஜா வருது அரவிந்த்!”

“என்னன்னு..?”

“ஹய், செல்லக்குட்டின்னு ஒரு தடவை. பிறகு அதேபோல ஏதோ ரெண்டு மெஸேஜ்..”

என்னமோ லவர்ஸுக்கு அனுப்பற மாதிரியெல்லாம்..” அவள் முடிக்கவில்லை.

“அப்பிடியா? அப்ப சந்தேகமேயில்ல. இதல்லாம் ஒரு ஆம்பிள்ளையோட வேலைதான் கவிதா!”

“ஆனா, மெஸேஜ் வந்தது அந்த நிருஜாட போன்ஸ்லருந்து இல்ல அரவிந்தன். வேற புது நம்பர் ஒன்டுலருந்து. தெரியுமா?”

“ஹ! இன்னொரு சிம் கார்ட் வாங்கி மெஸேஜ் போடுறதெல்லாம் பெரிய வேலையா இப்ப? எல்லாமே அவன்ட வேலையாத்தான் இருக்கும்.. லெட்ஸ் போர்கெற் தெம் ஓல் கவீ!”

“நான் அப்பிடி நெனைக்கல்ல அரவிந்த். முதல்ல வந்த கோல்ல கதைச்சவ நல்ல தெளிவா கதைச்சா. அவதான் புதுநம்பர்லருந்து மெஸேஜ் பண்ணிருப்பா. இல்லன்னா இது அவளோட சம்பந்தமில்லாத வேற யாரோ ஒருவனாத்தான் இருக்கணும்”

“சரி, இப்ப ஆம்பிளை பொம்பிளையா முக்கியம்..? யாரிட்டயும் எந்தக்கதையையும் சொல்லாம இருந்திருந்தா ஏன் இந்த பிரச்சினையெல்லாம் வருது?”

“அப்ப நானா சொன்ன நான்..? நீங்கதான் க்ளப் பார்ட்டில ட்ரிங்க் பண்ணிட்டு உங்க ப்ரண்ட்ஸ் யாருட்டயும் உளறினீங்களோ தெரியல்ல..” என்றாள் கவிதா சிறிது ஆயாசத்துடன்.

அவ்வளவுதான். அடுத்த வினாடி போனை சட்டென்று அணைத்து விட்டான் அரவிந்தன். கடைசியாகக் கூறியதை அவனிடம் சொல்லியிருக்கக் கூடாதோ என்று தோன்றியது கவிதாவுக்கு.

அதற்கிடையில் தேவாவிடமிருந்து அழைப்பு வந்தது.

“அக்கா, எனக்கு ரெண்டு நாள் லீவு வேணும்”

“ஏன் தேவா, சுகமில்லையா?”

“இல்லக்கா, அப்பாவை ஒருக்கா கண்டிக்குக்ளினிக் கூட்டிப் போய் வரணும். புதன்கிழமை காலை யில வந்திருவேன். லீவ் லெட்டர் அனுப்பி விடுறன். மற்றது, அந்த ஜியலாக்ல வேலைசெய்யிற என்னோட ஃப்ரண்ட் ஊர்லருந்து வந்திருக்கிறான். நீங்க தந்த அந்த

நம்பரை அவனிட்டக் குடுத்திருக்கிறன். நாளைக்கு காலையில பார்த்திட்டு எப்படியும் பின்னேரம் உங்களை மிரட்டுறவன்ட தகவல் வந்திடும். உங்க நம்பரை அவனிட்ட கொடுக்கவா.. இல்ல நானே கேட்டு சொல்லவா?”

“சரி” என்றவள் சட்டென்று.

“இல்ல தேவா, உனக்கேன் சிரமம். நானே கேட்டுக்கிறேன், என்ட நம்பரை உன் ஃப்ரண்ட்டுக்கு சொல்லிடு. எதுக்கும் அவன் பேரையும் நம்பரையும் சொல்லு. போன்ஸ் சேவ் பண்ணி வைக்கிறேன். இப்பல்லாம் புது நம்பர்ல இருந்து கோல் வந்தாலே பயமாருக்கு” என்று சிரித்தாள் கவிதா.

நூல்
குரலற்ற மனிதர்கள்
(நாவல்)

ஆசிரியர் - கா.தவபாலன்
வெளியீடு - ஜீவந்தி
விலை - 400/-

“அரவிந்த், ஏன் இப்பிடியெல்லாம் சொல்றீங்க..?”

“இல்ல கவிதா, இப்பல்லாம் எதுக்கெடுத்தாலும் ரெஜினா சந்தேகப்படுறா. போன் பேசினா யாருட்ட பேசுனீங்க என்று கேட்கிறா. அவ்வளவு ஏன்... சும்மா தனியா இருந்து யோசிச்சிட்டிருந்தாக்கூட யாரை நினைச்சிட்டிருக்கீங்க என்று கேட்கிறா. இப்பகூட காரை எடுத்திட்டு வெளியில வந்துதான் பேசுறேன் தெரியுமா?”

“அப்ப இனிமேல் என்னைப் பற்றியெல்லாம் யோசிக்க மாட்டீங்களா..? நான் உங்களுக்கு முக்கியமில்லயா?”

“இப்ப யாரு அப்படிச் சொன்னது? கொஞ்ச காலம் இதையெல்லாம் நிறுத்தினாதான் நம்ம உறவு பிரச்சினையில்லாம இருக்கும் என்றுதான் சொல்றேன். நீ ஏன்தான் இதைப் புரிஞ்சுக்க மாட்டேன்கிறியோ..?”

“நான் நல்லாப் புரிஞ்சுகிட்டேன், அரவிந்த்! உங்களுக்கு நான் இப்ப திகட்டிடேன். அதனாலதான் முந்தி மாதிரி இப்பல்லாம் நீங்க வீட்டுக்கும் வாறதில்ல.. போனைக்கூடத் தூக்குறதில்ல.” என்று விசும்பினாள் கவிதா.

“ஐயோ கவிதா, என்ட ஒவ்வொரு அசைவையும் யாரோ கவனிக்கிறாங்க. பார்த்த நீதானே.. உனக்குக்கூட போன்ல மிரட்டிட்டிருக்காங்க!”

“அது யாரு? ஏன் அவங்க உங்களை கவனிக்கிறாங்க என்றுதான் கேட்கிறேன்?”

“யாருக்குத் தெரியும்? ஆனா என்னோட “ரெஜினா ஃபினான்ஸ் கம்பனி” மேல மத்தவங்களுக்கு இருக்கிற போட்டி பொறாமையைப் பற்றி உனக்குத் நல்லாத் தெரியுந்தானே...? என்னோட கம்பனி சக்ஸஸா போயிட்டிருக்கிறதைப் பொறுக்க முடியாம இதைவச்ச என்னை உடைக்கிறதுக்கு பார்க்கிறாங்களோ என்னவோ. எதுக்கும் கொஞ்சம் கவனமாக இருப்போம்”

அந்த மிரட்டல் நம்பரைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக தேவராஜிடம் கொடுத்திருப்பதை அவனிடம் சொல்லுவதா வேண்டாமா என்று யோசித்தாள் கவிதா.

“என்ன கவீ.. யோசனையா?”

“ஏன் அரவிந்த், போன் நம்பரை வச்ச அவங்களைக் கண்டு பிடிச்சு பொலீஸ் கொடுத்தா என்ன?”

“ஐயோ, வேற வெனையே வேணாம். அவனுகள் உஷாராகி இன்னும் மோசமா ஏதாவது செய்வான்கள் கவிதா. இதை அப்பிடியே கண்டுக்காம விட்டுறது தான் நல்லது. மீறி ஏதாவது செய்தமோ.. நாம் தொலைஞ்சோம்” என்றான் அரவிந்தன்.

கவிதாவுக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை.

திங்கட்கிழமை காலை.

அலுவலகத்தில் பரபரப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தாள் கவிதா. அன்று முதியவர்களுக்குரிய கொடுப்பனவுகளை வழங்கும் நாளாக இருந்த காரணத்தால் வாடிக்கையாளர்கள் வரிசை கட்டி நின்றிருந்தார்கள். தேவராஜ் வேறு லீவில் இருந்ததால் தனியாக கவுண்டரையும் கவனித்துக்கொண்டு மற்ற அலுவல்களையும் பார்க்க வேண்டியிருந்தது.

அத்தனை பரபரப்புக்கிடையிலும் அவள் மனம் அரவிந்தனைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருந்தது. தன்னோடு சிநேகிதம் வைத்துக் கொண்ட காரணத்தால் ஒருபக்கம் பணக்காரத் திமிர்பிடித்த ரெஜினா மறுபுறம் பொறாமை மிகுந்த தொழில் எதிரிகள் என்று அவள் அல்லாடுவதை நினைத்தபோது அவளுக்குப் பாவமாக இருந்தது. “பாவம், இனிமேல் அவனைக் கஷ்டப்படுத்தக் கூடாது” என்று நினைத்துக்கொண்டாள்.

கைப்பையினுள்ளிருந்த செல்போன் ஒலிக்கவே வேலைப் பரபரப்பில் ஒரு கையால் எழுதிக்கொண்டே யாரென்று பாராமல் காதில் வைத்தாள்.

“ஹலோ, கவிதா மேடமா?”

“ஆமா, நீங்க..?”

“நான் முஷ்பீக், தேவராஜ் ஃபிரெண்ட் பேசுறேன்.”

“ஓ! நான் மறந்தே போயிட்டன். சரி, சொல்லுங்க முஸ்பீக். விபரம் கிடைச்சதா..?” என்றாள் ஆர்வத்துடன்.

“ஓம் மேடம். ஆனா சாதாரணமா இந்த விபரங்களை யாருக்கும் குடுக்கிறதில்ல. நான் தந்ததெண்டு நீங்க எங்கேயும் எப்பவும் சொல்லக் கூடாது..”

“ஓமோம், தேவா அதெல்லாம் சொன்னான். நீங்க பயப்பட வேணாம் தம்பீ. அதுசரி உங்க விபர மெல்லாம் ஷ்வர்தானே?”

“ஹன்ரட் பெர்ஸன்ட் ஷூவர். உங்களை போன்ல மிரட்டறவ ஆள்றபேர்ல இருக்கிற ஃபேஸ்புக் எக்கவுண்ட்டை யும் கண்டுபிடிச்சு செக் பண்ணிப்

பாத்துக் கன்போர்ட் பண்ணிட்டேன் மேடம். அந்தப் பெயர்லதான் அந்த ரெண்டு நம்பரோட சிம்மும் பதிவாகி யிருக்கு.”

“சரி, யாருன்னு கெதியா சொல்லுங்க” என்று கேட்டாள் கவிதா, ஆர்வத்தை அடக்க முடியாமல்.

“அது.. வந்து அவனோட முழுப் பெயர் பாலசிங்கம் அரவிந்த குமார். வயசு 38, மனேஜிங் டிரக்டர், ரெஜினா ஃபினான்ஸ் ப்ரைவேட் லிமிட்டட், 156, கஸ்கிஸன் வீதி...” என்று அவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்க..

கவிதாவின் கையிலிருந்த செல்போன் மெல்ல நடுவிக் கீழே வீழ்ந்தது.

நூல்

சுரோடாங்கரின் பூனை
(கட்டுரைத்தொகுதி)
ஆசிரியர் - இ.சு.முரளிதரன்
வெளியீடு - ஜீவநதி
விலை - 250/-

யாருக்காய் காவல் அவர்?

சூலமாய் இருந்த போது
சுலபமாய் இருந்தது வழிபாடு

கூட்டினர்; கழுவினர்; மெழுகினர்
கும்பிட்டனர்; போயினர்

வட்டி பெருக்கி வயிறு வளர்த்த
குட்டி பூர்ஷீவா
கட்டிக் கொண்டார் ஒரு பட்டுத்துணி
பளிச் சென்றது சூலம்

பார்த்தவர் வியந்தனர்
வெட்டி உரைப்போர் புகழ்ந்தனர்
வட்டியாளனை சூழ்ந்தனர்
வருவாய்க்கு வழி வகுத்தனர்

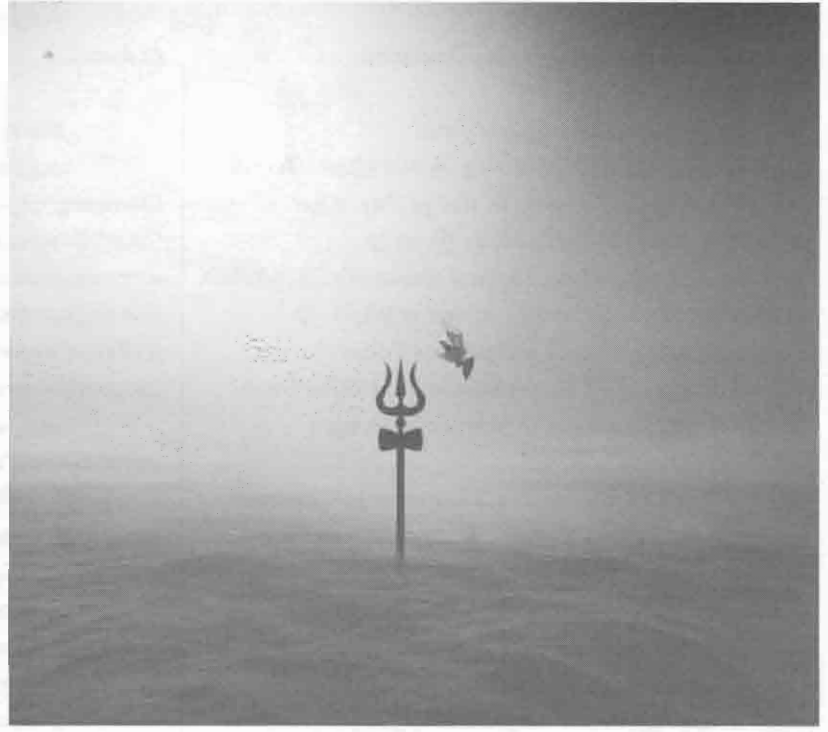
உண்டியல் வைத்தனர்
ஊரூராய் பணம் சேர்த்தனர்
கட்டடம் கட்டினர்
கடவுளை வைத்தனர்
கதவைப் பூட்டினர்

புதுப் புது வரிகள்
புகைசுகள் புதுசு புதிசாய்!...

கோட்டையாய் மதில் சுவர்
கோபுர வாயில்கள்
நாட்டினர் கலைத் தூண்கள்
கலசமும் வைத்தனர்

பூட்டிய கதவுக்கப்பால்
புகழ் நிறை பக்தர்கள்
யாருக்காய் காவல் அவர்?

- செல்லக்குட்டி கணேசன்

வரலாற்றில் புனிதர்கள்

காணாமல் போனவர்களை
கண்டு பிடித்துத் தாருங்களென
கேட்டுக் கொண்டே இருக்கிறோம்

தெரிந்த பதிலொன்றிற்கான
கேள்விகள் இன்னமும் கேட்டு கேட்டு
மௌனப் பதில் சலித்துப் போகிறோம்

இன்று வரைக்கும் காணாமல் போனவர்கள்
மீண்டும் திரும்பி வரவில்லை
வரப்போவதில்லை என்பதும் தெரிந்த பதில்

எனினும் பறி கொடுத்தவர்களின்
கோரிக்கைகள் ஒப்பாரி ஊர்வலமாக
தொடர்ந்த வண்ணமே இருக்கிறது.

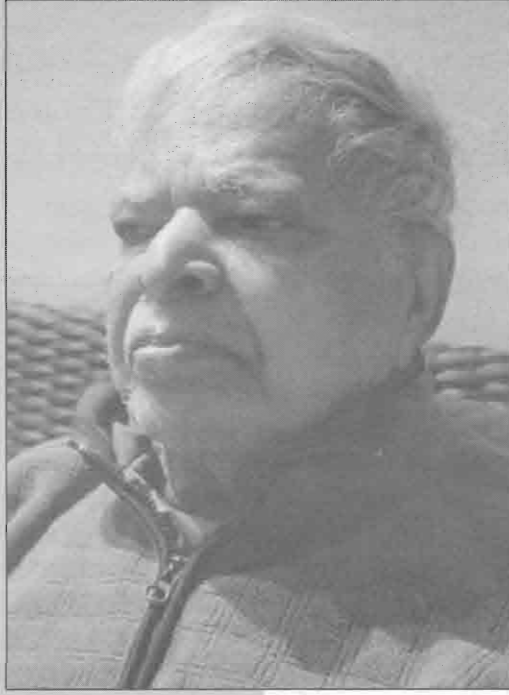
காணாமல் போனவர்கள் யாவரும்
திரும்பி வரமுடியாத உலகுக்குப்
போய்ச் சேர்ந்து விட்டார்கள்

காணாமல் போகச் செய்தவர்கள்
ஒத்துக் கொள்ளும் வரைக்கும்
போராட்டங்கள் ஓயப்போவதில்லை

கண்ணீரில் கரைய வைத்து
காலத்தின் குரலத்தில் மாயமானவர்கள்
வேள்விப் பலி ஆடுகள்

மண்ணோடு உரமானாலும்
மனதில் குடியிருக்கும் இவர்கள்
மண்மீட்பு வரலாற்றில் புனிதர்கள்.

- ச. முருகானந்தன்

வடமராட்சி வராத்துப்பளையிலிருந்து
கனடா டொரண்டோ வரையில் வியாபித்து
நின்ற ஈழத்தின் மூத்த படைப்பாளி
நிலவிலிருந்து பேசியவர்களை
பனஞ்சோலைக்கிராமத்தில்
சித்திரித்த எழுத்துப்போராளி

என்.கே. ரகுநாதன் (1929-2018) நினைவுகள்

■ முருகபுதி

யாழ்ப்பாணம் அரியாலையில் செம்மணி வீதியில் சில மாதங்கள் ஒரு வாடகை வீட்டில் வசிக்க நேர்ந்தது. 1983 தென்னிலங்கை வன்செயல்களினால் இடம்பெயர்ந்திருந்தோம். இலக்கிய நண்பர்கள் மல்லிகை ஜீவா சைக்கிளிலும் கே. டானியல் தனது மோட்டார் சைக்கிளிலும் வந்து பார்த்து விட்டுச் செல்வார்கள்.

தென்னிலங்கையில் நிலைமை படிப்படியாக சீரடைந்ததும் அரியாலையைவிட்டு புறப்படத் தயாரானோம். ஊரிலிருந்து எடுத்துவந்த பெருந்தொகையான புத்தகங்களையும் சில கதிரைகள் மேசையையும் அயலில் ஒரு வீட்டில் ஒப்படைத்தோம்.

1984 ஆம் ஆண்டு தொடக்கத்தில் அரியாலைக்கு விடைகொடுத்துவிட்டு, ஒருநாள் காலை புறப்படுவதற்கு தயாராகியிருந்த வேளையில், அதற்கு முதல் நாள் இரவு ஏழுமணியளவில் அவர் என்னைத் தேடி தனது சைக்கிளில் வந்தார்.

வந்தவரை அமரச்சொல்வதற்கும் அந்த வீட்டில் கதிரைகள் இல்லை. தரையில் ஒரு பாயை விரித்து, "தரையிலிருந்து பேசுவோம்" என்றேன்.

அவர் உரத்துச்சிரித்துக்கொண்டு அமர்ந்தார். அன்று நெடுநேரம் பேசினோம். அவரது சிரிப்புக்கு காரணம் இருந்தது. அவர்தான் கனடா டொரண்டோவில் அண்மையில் மறைந்த ஈழத்தின் மூத்த எழுத்தாளர் என்.கே. ரகுநாதன். அந்தச்சிரிப்பை இனிமேல் நாம் காணமுடியாது.

அன்றைய சந்திப்பில் அவர் உரத்துச் சிரித்தமைக்கு அவர் 1960 களில் எழுதிய நிலவிலே

பேசுவோம் சிறுகதைதான் அடிப்படைக்காரணம். எனது புத்தகங்களை பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில் அரியாலையிலிருந்து நண்பர் புதுவை ரத்தினதுரை எடுத்துச்சென்றார். கதிரைகளையும் மேசையையும் மல்லிகை ஜீவா எடுத்துச்சென்றார்.

புத்தகங்களும் கதிரை, மேசைகளும் என்ன வாயின? என்பதும் தெரியாது. புதுவை ரத்தினதுரைக்கு என்ன நடந்தது? என்பதும் தெரியாது. அக்காலப்பகுதியில் என்னைப்பார்க்க வந்த டானியல் தமிழ்நாட்டில் மறைந்தார். மல்லிகை ஜீவா கொழும்புக்கு இடம்பெயர்ந்தார். நான் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு முதலிலும் ரகுநாதன் அதன் பின்னர் கனடாவுக்கும் புலம்பெயர்ந்தோம். புதுவை காணாமல் போனார். எங்கள் இலக்கியவட்டத்திலிருந்து ஒவ்வொருவராக விடைபெறும்போது எஞ்சியிருப்பது அவர்கள் பற்றிய நினைவுகள் மாத்திரமே!

நாமெல்லாம் இலக்கியவாதிகளாக இருந்த போதிலும் இலங்கையினால் பிளவுபட்டிருந்தோம். சிலர் ஒருவருடன் ஒருவர் முகம் மார்த்தும் பேசாதிருந்தனர். டானியலும் ஜீவாவும் ரகுநாதனும் அரசியலிலும் ஒன்றிணைந்திருந்து பல மக்கள் போராட்டங்களில் கலந்துகொண்டவர்கள். எனினும் மாஸ்கோ - பீக்கிங் என அரசியல் கோட்பாடுகளில் பிளவு தோன்றிய வேளையில் ஜீவா மாஸ்கோ சார்பு நிலையெடுத்தார். புதுவை உட்பட ஏனைய இருவரும் பீக்கிங் அணியில் இணைந்திருந்தனர்.

நான் வெளிப்பிரதேசத்தைச் சேர்ந்திருந்தாலும் இவர்கள் அனைவருடனும் தோழமையுடனும் சகோதர வாஞ்சையுடனும் உறவுகொண்டிருந்தேன். அதனால்

1929 இல் பிறந்திருக்கும் ரகுநாதன் தனது 31 வயதில் சாதிக்கொடுமையை பிரசார வாடையின்றி அழகியலுடன் நிலவிலே பேசுவோம் என்ற தலைப்பில் சிறுகதையாக எழுதி, ஈழத்து சிறுகதை வளர்ச்சியில் தனக்கென்று ஒரு அடையாளத்தை ஏற்படுத்தியிருப்பவர்.

அவர்களிடையே ஏற்பட்ட ஊடல்கள் உரசல்களை போக்குவதற்கும் அவ்வப்போது முயன்றேன்.

ரகுநாதனின் நிலவிலே பேசுவோம் - டானியலின் பஞ்சமர், ஜீவாவின் மல்லிகை - புதுவை, வரத பாக்கியான் என்ற புனைபெயரில் எழுதிய கவிதைகள் - இவைதான் எங்கிருந்தோ என்னை இவர்களுடன் இணைத்தது. ஆலயப்பிரவேசம், தேநீர்க்கடை பிரவேசம் முதலான போராட்டங்களில் புதுவை தவிர ஏனையோர் ஈடுபட்டு முன்னணியில் நின்ற காலத்தில் நான் வடக்கிலிருக்கவில்லை. அங்கு படிக்கச்சென்ற பருவத்தில் எனக்கு 12 வயதுதான். இலக்கியப் பிரவேசத்தின் பின்னர் (1972 முதல்) இந்த மூத்தவர்களுடன் எனக்கேற்பட்ட உறவுக்கு என்றைக்கும் விக்கினங்கள் வரவில்லை.

ரகுநாதன் மறைந்தார் என்ற செய்தி என்னை வந்தடைந்தபோது கடந்த காலங்கள் நினைவுக்கு வருகின்றன. ரகுநாதன், இலங்கை ஆசிரியர் சங்கம் எச். என். பெர்னாண்டோ தலைமையில் இயங்கிய காலப்பகுதியில் சங்கத்தின் வடபிரதேசக்கிளையிலும் அங்கம் வகித்திருந்தார். தோழர் ரோகண விஜேவீராவின் மைத்துனர்தான் எச். என். பெர்னாண்டோ. யாழ்ப்பாணம் செல்லும் வேளைகளில் ரகுநாதனை சந்திப்பது வழக்கம். இலங்கை ஆசிரியர் சங்கத்தின் வருடாந்த மாநாடு யாழ். வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் நடந்த போதும் ரகுநாதனை அங்கு சந்தித்தேன். அதன் பின்னர் அவுஸ்திரேலியா வந்த பின்னரும் அவருடன் கடிதத்தொடர்புகள் இருந்தன.

அவருக்கும் டானியலுக்கும் இடையே நீடித்த முரண்பாடுகள் குடும்பப் பகையாக மாறிவிடக்கூடாது என்பதற்காக அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்த பின்னரும் எழுதும் கடிதங்களில் சமாதானத் தூதுவராகியிருந்தேன். 22-07-1997 ஆம் திகதி ரகுநாதன் எனக்கு எழுதிய நீண்ட கடிதமும் எனது கடிதங்கள் நூலில் இடம்பெற்றுள்ளது.

அந்தக் கடிதமும் ஒரு இலக்கியக்கடிதம்தான் என்பதனால் அவரது நினைவாக இங்கு பதிவு செய்கின்றேன்.

அன்புள்ள முருகபூபதிக்கு வணக்கம். உங்கள் கடிதம் 28-05-97 இல் கிடைக்கப்பெற்றேன். பதில் எழுதச் சணங்கியதற்கு மன்னிக்கவும். நண்பர் ராஜ ஸ்ரீகாந்தனும் உங்களுக்கு ஒரு புத்தகம் அனுப்பி வைத்தது மகிழ்ச்சிக்குரிய விடயம். நண்பர்கள் மாறி மாறிப் படிக்க

வசதியாயிருக்கும்.

இளைய பத்மநாதன், புத்தகத்திலுள்ள கதைகளை - விசேடமாக முன்னுரையைப்பற்றி ஏதாவது குறிப்பிட விரும்பினால் அன்புடன் வரவேற்பேன். அவரை எனக்கு எழுதச்சொல்லுங்கள். நீங்கள் "படித்தோம் சொல்கின்றோம்" பகுதியில் ஏதாவது எழுத இருந்தால் எழுதி, அதன் நறுக்கினை எனக்கு அனுப்புங்கள்.

East or west home is the best என்று எழுதியிருக்கிறீர்கள். எந்த மனிதனுக்கும் தான் பிறந்து வளர்ந்த மண்ணில் வாழ்வது போன்ற இனிய வாழ்வு அமையாது. பல்லுக்குப்பல் சில்லுக்குச்சில் என்று இணைந்து போக வேண்டிய யந்திர வாழ்க்கைதான். காலமாற்றத்தால் அதன் கரும்போக்கு இறுகிக்கொண்டு போகிறது. யாரும் விலகிப்போக முடியாத கொடுமை.

எழுதமுற்பட்டால், நிறைய எழுதவேண்டிவரும் என்றுதான் இழுத்தடித்துக்கொண்டு வந்தேன். அப்படி இருந்தும் இன்று காலை எழுதத்தொடங்கு முன் அருட்டலுக்காக உங்கள் கடிதத்தை ஒரு தடவை மேலோட்டம் விட்டபோது, மேலும் பின்தள்ளப்பட்டேன். எனினும் உற்சாகத்தை கைவிடாமல் இப்போது (மாலையில்) இதனை எழுதுகிறேன். *

பழைய பகைமைகள் மறைந்திருக்கும் என ஒரு வரி எழுதியுள்ளீர்கள். எனக்கு, அதற்கு என்ன பதில் எழுதுவதென்று தெரியவில்லை.

அரியாலையில் சந்தித்து சற்று நீண்டு உரையாடிய ஞாபகம் எனக்குண்டு. அன்று அவற்றை விரித்துரைத்திருப்பேன் போலும்.

எழுத்தாளன் நேர்மையானவனாய் இருக்க வேண்டும் என்று என் "தசமங்கல" வெளியீட்டு விழாவில் கொதிப்படைந்து பேசியிட்டேன். இப்போது கொழும்பில் அது முக்கிய பிரச்சினையாகிவிட்டது.

இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் "பொன்னிலன்" என்ற தமிழக எழுத்தாளர் இங்கு வந்து, (இ.மு. எ.ச. கருத்தரங்கிற்கு அழைக்கப்பட்டு) "எழுத்தாளன் எழுதும்போதுதான் இலட்சியவாதி. எழுதாதபோது அவன் சாதாரண மனிதன்" என்று சொல்லி விட்டுப் போய் விட்டார்.

நான் அதைக்கண்டித்து வீரகேசரியில் ஒரு கட்டுரை எழுதினேன். அதில் ஒரு பகுதியை "குமுதம்" பிரகரித்து பொன்னிலனுக்கு தொல்லை கொடுத்தது. குமுதம் 3 இதழ்களில் - அந்த விவாதம் நடந்தது. அந்த வேகத்தில்தான் நான் என் கூட்டத்திலும் பேசவேண்டி ஏற்பட்டது.

**அவருக்கும் டானியலுக்கும் இடையே நீடித்த முரண்பாடுகள்
குடும்பப் பகையாக மாறிவிடக்கூடாது என்பதற்காக
அவஸ்திரேலியாவுக்கு வந்த பின்னரும் எழுதும் கடிதங்களில் சமாதானத்
தூதுவராகியிருந்தேன்.**

அதுசம்பந்தமான பத்தி எழுத்தாளரின் கண்
ணோட்டத்தை அனுப்புகிறேன். படித்துப் பார்க்கவும்.
நீங்கள் எங்கே நிற்கிறீர்களோ தெரியாது. ஆனால்,
இந்தக்கட்டுரையாளர் தன்னையே தோலுரித்து,
நிர்வாணக்கோலத்தை காட்டுகிறார்.

Intelligentsia - களை மட்டமாக மதிப்பிடக்கூடா
தாம். கடைசி வரி: ஒழுக்கம் எது, நேர்மை எது, எது சரி,
எது பிழை என்பதனை நாங்கள் தீர்மானிக்க முடியா
தாம்.

இந்த எழுத்தாளர் மனையாட்டியுடன் வீதியில்
செல்லும்போது எதிரே வருபவன், அவளைத்துகி
லுரிந்து பலாத்காரம் செய்யும்போது - அப்போது அவர்
உரை கல்லைத்தேடி ஓடுவார். சரி எது? பிழை எது?
ஒழுக்கம் எது? என்று தெரியாத மேதையல்லவா அவர்!

இவற்றை நினைத்தால், இந்த அயோக்கியர்
எழுதும்போது நமக்கேன் பேனா? என்ற எண்ணம்
வரும். என்றாலும் நான் சோர்ந்து போய் விடவில்லை.

சந்தோஷமாக இருக்கிறேன். அமைதியாக
இருக்கிறேன். எதிர்நீச்சல்களும் தழும்புகளும் அந்தந்த
நேரத்தில் என்னைத் தொல்லைப்படுத்தினாலும் அதன்
பலன்களை இப்போது குடும்ப ரீதியாகப் பெருமையோடு
அனுபவிக்கிறேன்.

பிள்ளைகள் - திலீபன், தமயந்தி, சஞ்சயன்,
ஜெயதேவன், ஜனனி, கனடா, லண்டன், ஜெர்மனியில்
இருக்கிறார்கள். கடைசிப்பெண் இங்கு தனியார்
நிறுவனத்தினில் பணிபுரிகிறாள். பிள்ளைகளை
வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பியது எனக்கு மகிழ்ச்சியான
விடயமல்ல. சந்தர்ப்ப சூழ்நிலை.

எனது "கட்டை விரல்" கதையில் நான் யார்
என்பதை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறேன்.

பதிலை எதிர்பார்ப்பேன். அன்புடன் ரகுநாதன்.

இக் கடிம் எழுதப்பட்டு
இரண்டு வருட காலத்தில் 1999 ஆம்
ஆண்டு இலங்கை சென்றவேளை
யில், தெஹிவளையில் மிருகக்காட்சி
சாலைக்கு பின்னாலிருந்த வீதியில்
அவரது வீட்டுக்குச்சென்று ரகு
நாதன் தம்பதியரின் அன்பான
உபசரிப்பில் திளைத்தேன்.

1929 ஆம் ஆண்டில் வட
மராட்சியில் வராத்துப் பளை என்ற
கிராமத்தில் ஒரு அடிநிலைக்
குடும்பத்தில் பிறந்து, அக்கால
கட்டத்தின் சமூக ஒடுக்குமுறைக்கு
மத்தியில் படித்து, ஆசிரியராகவும்
படைப்பிலக்கிய வாதியாகவும் சமூக
ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிராக

களத்தில் நின்று போராளியாகவும் திகழ்ந்திருக்கும்
ரகுநாதன், தனது "கட்டை விரல்" சிறுகதையில் தன்னை
வெளிப்படுத்தியிருந்தாலும், அவர் தன்னை முழுமை
யாகவே வெளிப்படுத்தியிருந்தது, 2004 இல் அவர்
எழுதியிருந்த "ஒரு பனஞ் சோலைக் கிராமத்தின் எழுச்சி"
நவீனத்தில்தான்.

சுயசரிதையையும் ஒரு நாவலாக விரித்து
எழுதமுடியும் என்பதை நிரூபித்திருப்பவர் ரகுநாதன்.
காலம் காலமாக அவரது சமூகம் செய்துவந்த தொழி
லிருந்து தன்னை விடுவித்து படிக்கவைத்து உருவாக்கி
மானுடனாக்கிய தனது அருமை அண்ணன் தம்பிப்
பிள்ளைக்கும் பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கிய அன்புத்தாய்
வள்ளியம்மைக்கும் தான் அந்த நாவலை சமர்ப்பணம்
செய்திருந்தார்.

அவர் அந்தக்கடிதத்தில் எழுதியிருந்தவாறே
எதிர்நீச்சலையும் தழும்புகளையும் கடந்து வந்தவர்
தான். எல்லாம் கடந்துபோகும் என்பார்கள். வடமராட்சி
வராத்துப்பளையிலிருந்து நிலவிலே பேசுவோம் என்ற
கதையை எழுதிய 1960 காலப்பகுதிக்கும் இன்று அவர்
கனடாவில் மறைந்திருக்கும் 2018 காலப்பகுதிக்கும்
இடையில் சமூகத்திலும் அவரது சிந்தனைகளிலும்
நிறைய மாற்றங்கள் நேர்ந்திருக்கலாம்.

அன்று அவர் தனது தோழர்களுடனும்
அடிநிலை மக்களுடனும் இணைந்து ஆலயப்பிரவேசப்
போராட்டங்களிலும் தேநீர்க்கடை பிரவேசப்
போராட்டங்களிலும் ஈடுபட்டார். கந்தன் கருணை என்ற
நாடகத்தையும் எழுதி, வடபிரதேசம் எங்கும் அதனை
கூத்துவிடிவிலும் அரங்காற்றுகை செய்வதற்கு தூண்டு
கோலாகத்திகழ்ந்தார்.

கனடாவில் தமிழ் ஓதர்ஸ் இணையத்தளத்தின்
அகில் சாம்பசிவத்திற்கு வழங்கிய நேர்காணலில்,
"அன்றிருந்த நிலை இன்றில்லை" என்ற
சாரப்பட சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆனால், ரகுநாதன் மறைந்
திருக்கும் இந்த வேளையிலும் தென்ம
ராட்சியில் வரணி கண்ணகி அம்மன்
ஆலயத்தின் வருடாந்த உற்சவத்தில்
அதே அடிநிலை சமூகத்தவர்களும்
தேரின் வடம்பிடிக்க அனுமதிக்க
முடியாது என்று மேட்டுக்குடி சமூகம்
தடுத்து, பெக்கோ (ஜேசிபி) எனப்படும்
இயந்திரத்தின் மூலம் தேரை நகர்த்தி
யிருக்கும் காட்சி சமூக வலைத்தளங்
களில் பரவியிருக்கிறது.

ரகுநாதன், டானியல், ஜீவா,
செ. கணேசலிங்கன், மு. தளைய
சிங்கம், தெனியான் உட்பட பல

எழுத்துப்போராளிகளும், அன்றைய சமூக விடுதலைப் போராளிகளும் தத்தமது கிராமத்தின் எழுச்சிக்காக தொடர்ச்சியாக எழுதியும் இயங்கியும் வந்திருந்த போதிலும், இடையில் வடபிரதேசம் எங்கும் இனவிடுதலைக்காக ஆயிரக்கணக்கில் இளம் குருத்துக்கள் களமாடி மடிந்தபோதிலும் இன்னமும் அங்கு இது விடயத்தில் மாற்றம் இல்லை என்பதை காணாமலேயே நண்பர் ரகுநாதனும் தனது கண்களை நிரந்தரமாக மூடிக்கொண்டார்.

துப்பாக்கி ஏந்திய ஈழ விடுதலை இயக்கங்களுக்குப் பயந்து சாதிவேற்றுமை பார்ப்பது குறைந்து விட்டது எனச் சொன்னாலும், அந்த இயக்கங்களின் துப்பாக்கிகளுக்குப் பின்னால்தான் அந்த வேற்றுமை மறைந்திருந்தது என்ற உண்மையையும் ரகுநாதன் ஏற்றுக்கொண்டிருந்தவர்.

அவர் 1960 களில் எழுதியிருந்த நிலவிலே பேசுவோம் சிறுகதையை வெளியிட்டது, தந்தை செல்வநாயகம் நடத்திய சுதந்திரன் பத்திரிகை. அதனை தெரிவு செய்து பதிவேற்றியவர் அச்சமயம் அங்கு ஆசிரிய பீடத்திலிருந்த மற்றும் ஒரு மூத்த எழுத்தாளர் சி.ந. கந்தசாமி. இவர்தான் எங்கள் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் கீதத்தையும் இயற்றித்தந்தவர்.

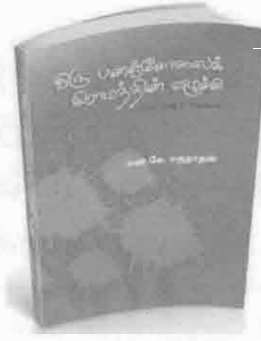
சுயசரிதைப்பாங்கில் ரகுநாதன் எழுதியிருக்கும் ஒரு பனஞ்சோலைக்கிராமத்தின் எழுச்சி நூலை, வரலாற்றுச்சித்திரம் எனக்கூறியபோதும், “இது ஒரு நாவலாக அமைந்துள்ளது” என்றுதான் அதனை வெளியிட்டிருக்கும் குமரன் பதிப்பகம் செ. கணேசலிங்கன் சொல்கிறார்.

1929 இல் பிறந்திருக்கும் ரகுநாதன் தனது 31 வயதில் சாதிக்கொடுமையை பிரசார வாடையின்றி அழகியலுடன் நிலவிலே பேசுவோம் என்ற தலைப்பில் சிறுகதையாக எழுதி, ஈழத்து சிறுகதை வளர்ச்சியில் தனக்கென்று ஒரு அடையாளத்தை ஏற்படுத்தியிருப்பவர்.

எனினும் அதன்பின்னர் பல வருடங்கள் கடந்து 1991 ஆம் ஆண்டில்தான் - இனவிடுதலைப்போரும் தொடங்கிய பின்னர்தான் ஒரு பனஞ்சோலைக்கிராமத்தின் எழுச்சி என்ற நவீனத்தை எழுதுகிறார். அதனை “ஒரு பனஞ்சோலைக் கிராமத்தின் கதை” என்ற தலைப்பில் எழுதியிருந்தால் அந்தத் தலைப்பில் அழகியல் இருந்திருக்கும் என்பதுதான் எனது நம்பிக்கை. “எழுச்சி” என்றவுடன் படைப்பிலக்கியத்தின் அழகியல் மங்கி, பிரசாரம்மேலோங்கிவிட்டது என்பதை என்னுடைய பார்வை.

எனினும் அந்த நாவலின் உள்ளடக்கம், வடபிரதேசத்திற்கு அப்பால் வாழ்ந்த என்போன்ற வாசகர்களுக்கு பல செய்திகளைச் சொல்கிறது. அவர்களின் எதிர்நீச்சலை, பெற்ற ஆழமான தழும்புகளை, ஒடுக்கு முறைகளை, பாடசாலைகளிலும் தேநீர்க்கடைகளிலும் நிகழ்ந்த பாசுபாடுகளை, அடிநிலை மக்களும் மேட்டுக் குடியினரதும் இயல்புகளை பதிவு செய்கிறது.

கற்பகத் தருவின் பயன்பாட்டையும் பண்பாட்டுக் கோலத்தில் அதன் வகிபாகத்தையும் புனைகதையாக ரகுநாதன் சிறப்பாக சொல்லியிருக்கிறார். இந்த நூலின் பின்னிணைப்பில், பனஞ்சோலைக்கிராமத்தின் சமூக அமைப்பையும் பனைமாதாவின்

கற்பகத் தருவின் பயன்பாட்டையும் பண்பாட்டுக் கோலத்தில் அதன் வகிபாகத்தையும் புனைகதையாக ரகுநாதன் சிறப்பாக சொல்லியிருக்கிறார்

அருட்கொடைகளையும் விளக்குகிறார்.

“ஈழத்து இலக்கியத்தில் இடம்பெறும் மொழி வழக்குகள் தமக்குப்புரியவில்லை” என்று கூறிவரும் தமிழக எழுத்தாளர்கள், வாசகர்களுக்கு இந்த நவீனத்தின் ஊடாக வடக்கின் ஆத்மாவை அம்மக்களின் மொழிவழக்குகளை அடிக்குறிப்புக்களாக பின்னிணைப்பில் விளக்கியுள்ளார் ரகுநாதன். இந்த நூல் தமிழகத்தில் தான் முதலில் வெளியானது!

1970 காலப்பகுதியிலேயே ரகுநாதனின் கந்தன் கருணையே காத்தவராயன் பாணிக் கூத்தாகி, அம்பலத்தாடிகளின் மேடையில் அரங்கேறியது எனவும், ரகுநாதனின் கந்தன் கருணை அப்படியே அச்சொட்டாக கூத்துவடிவம் பெற்றுவிடவில்லை. சாதிக்கொடுமைகள் பற்றிய பல விளக்கங்களும் மா ஓவின் சிந்தனைகளும் சேர்க்கப்பட்டன என்றும் 1997 இல் எனக்கு வழங்கிய நேர்காணலில் அண்ணாவியார் இளை பத்மநாதன் தெரிவித்துள்ளார்.

ரகுநாதனும் தனது மூலப்பிரதியை சிறு பிரசுரமாக வெளியிட்டுள்ளார்.

ரகுநாதனின் தென்னிலங்கை இலக்கிய நண்பர் கே. ஜி. அமரதாசுவுக்கு ஒரு துயரச்செய்தி கிடைத்திருந்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் இடம்பெற்ற இராணுவ நடவடிக்கை ஒன்றில் ரகுநாதனின் புதல்வன் காயப்பட்டு விட்டதை அறிந்திருக்கும் அமரதாசு தனது குடும்பத்தினரிடம் சொல்லி மிகவும் கவலைப்பட்டுள்ளார். இது விடயத்தை அமரதாசுவின் மரணச் சடங்கின் போது அவரது மகன் அமர அமரதாசு (தற்போது லேக்ஹவுஸ் பொது முகாமையாளர்) என்னிடம் தெரிவித்தார். இந்தத் தகவலை வீரகேசரி வாரவெளியீட்டில் எழுதியிருந்தேன். அதனை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து படித்துவிட்டு, கொழும்புக்கு வந்த ரகுநாதன், என்னை சந்தித்து முகவரி பெற்று அமரதாசுவின் வீடு சென்று குடும்பத்தினருக்கு அனுதாபம் தெரிவித்து அவர்களின் துயரத்திலும் பங்கேற்றார்.

நெஞ்சத்துக்கு நெருக்கமாக வாழ்ந்தவர்கள் மறையும் வேளையில் அவர்கள் பற்றிய நினைவுகளே மனதில் அலைமோதும். ரகுநாதனுக்கு இந்த மண்ணிலிருந்து விடுதலை கிடைத்துவிட்டது. ஆனால், அவர் எந்த மக்களுக்காக தனது எழுத்தையும் வாழ்வையும் அர்ப்பணித்தாரோ, அந்த மக்களுக்கு இன்னமும் புரண விடுதலை கிடைக்கவில்லை என்பதற்கு அவர் மறைந்திருக்கும் காலத்தில் தென்மராட்சியில் நடந்துள்ள சம்பவம் ஒரு சான்றாதாரம்.

நண்பர் என். கே. ரகுநாதனுக்கு எனது ஆழ்ந்த அஞ்சலி. அவரது குடும்பத்தினரின் துயரிலும் பங்கேற்று இந்த நினைவுப்பதிகையை சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

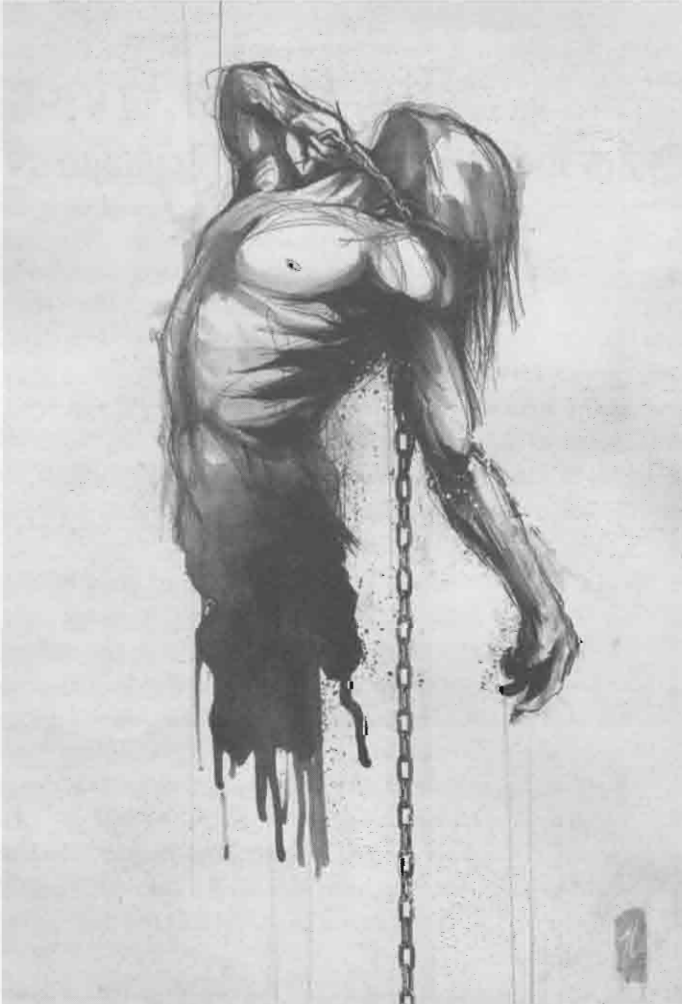
சாட்டைதாரிகள்

உச்சாடனங்களில்...
தொலைந்து,
உருவேறியாடும்
சாமிகள் மீது வீசப்படும்
சாட்டைகளைச் சமப்போர்
அபிசேகிக்கப்படுகின்றனர்.

தீயிறங்கியாடுவோரின்
விழிகளிலெழும்
புதுப்பிளம்பில்...
உறைகின்றன மனங்கள்.

அவர்களுதிர்க்கும்
ஒரிரு வார்த்தைகளும்
உச்சாடனங்களாகி
ஈர்க்குமொரு கணத்தில்...
எல்லோர் கரங்களிலும்
சாட்டைகள்...
கிடைத்திருந்தன.

- சு.க.சிந்துதாசன்

புகைப்படத்துக்குள் ஊற்றெடுத்த நதி

புகைப்படத்துக்குள் இருக்கின்ற
எல்லா பிம்பங்களையும் உடைத்து
உன்னை மட்டுமே உற்றுப்பார்க்கிறேன்
பிரமாண்டமாய் தெரிகிறாய்

இன்னும் இன்னும் பிரமாண்டமாக
வானமாகி விரிகிறாய்

நட்சத்திரமாய் கண்சிமிட்டுகிறாய்
பாய்கிறது நதி
அது பால்நிலா
எனக்கது மகாவலி காங்கை

அந்தக் காலத்தில்
ஒரு கோட்டைப் போல
மேகத்தினால் நாம் கட்டியிருந்த
அழகு தோணி மிதக்கிறது
வெள்ளி மூங்கில்
புல்லாங்குழலாகி இசைக்கிறது
எம் உயிர்கள் ஒன்றாகி
மோக உணர்வுக்குள்
ஊஞ்சலாடுகின்றன
தோணி மழையாகிறது

மகாவலி கடலுக்குள்
தற்கொலை செய்தபோது
உருக்குலைந்து
நான் உயிர்தப்பினேன்

கடலைக் குடைந்த
என் தேடல் தொடர்ந்தது
எந்த மீனின் வாயிலும்
நீ இருக்கவில்லை

வருடங்களை விழுங்கிய காலம்
உன்று காட்டியது
உன் புகைப்படத்தை

அது உணர்த்தியது
நான் இல்லா மோகத்தோணியில்
நீ ஊஞ்சலாடுவதை

இருந்தாலுமென்ன
புகைப்படத்துக்குள் ஊற்றெடுத்த நதி
எனக்குள் ஓடுகிறது...
தோணி மட்டும் இல்லை!

- ஈழக்கவி

ஓஸ்கார் வைல்ட் (Oscar Wilde)

ஒக்டோபர் 16, 1854இல் அயர்லாந்து டப்லின் பிரதேசத்தே பிறந்து நவம்பர் 30, 1900இல் பாரிஸ் நகரில் இறந்த அற்புதமான இலக்கியவாதி. சுவீஞராக இருந்தாலும், நாடக எழுத்தாளராக 1890களில் இங்கிலாந்தில் அவர் புகழ் மூலைமுடுக்கெங்கிலும் பரவிக்கிடந்தது. அவரது நகைச்சுவை நாடகங்கள் மிகவும் பேசப்பட்டவை. ஒகஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டதாரியானவர். 1891இல் அவரது ஒரே நாவலான "The Picture of Dorian Gray" வெளிவந்தபோது, விக்டோரியாக்கால விமர்சகர்களின் கடும்க் எதிர்ப்பைப் பெற்றது.

ஒரு ஆணுடன் உறவு கொண்டதன் பேரில் கைதான ஒஸ்கார் வைல்ட் இரண்டு வருட சிறைவாசத்தின் பின் மூன்று வருடங்கள் வறுமையில் உழன்று, நாற்பத்தாறாம் வயதிலேயே மரணத்தையும் தழுவிக்கொள்கிறார்.

தந்தை ஒரு வைத்தியர். தாய் ஒரு கவிஞை. போலவே மொழிபெயர்ப்பாளரும் கூட. ஆதலினால் சிறுவயது முதலே வாசிப்பு ஆர்வம் மிகைத்திருந்தது மகனுக்கும். கிரேக்க, ரோமானிய கற்கைகளின்பால் அதிகம் ஈர்க்கப்பட்டார். அமெரிக்காவுக்குச் சென்றபோது ஹென்றி லோய்ஃபெல்லோ, வோல்ட் விட்மன் ஆகியோரின் நட்பு கிடைக்கப் பெற்றது.

"இந்த அமெரிக்காவின் பெரும் நிலத்தே வோல்ட் விட்மன் போல நான் மதிக்கவும், அன்பு செலுத்தவும் செய்கின்ற இன்னொருவர் எனக்கு இல்லவேயில்லை" என்று அந்த அன்பு பற்றிப் பின்னாளில் அவர் பிரகடனப்படுத்துகிறார். செல்வந்தப் பெண்மணி லோய்ட்டை மணந்து 1885களில் இரண்டு ஆண்மக்களுக்குத் தந்தையானார். அவரது "No Importance" 1893 களில் வெளியானது, "An Ideal Husband" 1895இல் வெளியானது.

விக்டோரியாக்காலத்தே வாழ்ந்த ஒஸ்கார் வைல்ட் அக்காலத்தில் நாடு சுபீட்சமாய் இருப்பதாய் ஆட்சி பீடத்திலிருந்தோர் கொண்டாடியபோதிலும், அதற்கும் அப்பால் வறுமை தாண்டவமாடிய நிலையையும் கண்டு மனசால் வதையுண்டதில் "அந்த மகிழ்ச்சிகரமான இளவரசன்" கதையை எழுதினார். உயிரோடிருக்கையில் அந்த இளவரசன் இந்த ஏழை மக்களின் துயரத்தை அறியவும் இல்லை; அறிய வாய்ப்பளிக்கப்படவும் இல்லை. அரசாட்சியில் உள்ளோர் எதையும் கண்டு கொள்ளாமலேயே இருந்தனர் என்பதைச் சாடுகிறார். பணத்துக்கும் செல்வத்துக்குமே மதிப்பிருந்ததை கேலியாய்ச்சுட்டுகிறார்.

The Happy Prince அந்த மகிழ்ச்சிகரமான இளவரசன்

ஆங்கிலத்தில்: Oscar Wilde (ஓஸ்கார் வைல்ட்)
தமிழில்: கெகிறாவ ஸ்ரீலைஹா

அந்த நகரத்தின் மத்தியிலே உயரமாய் அமைக்கப்பட்ட கற்பதாகையிலே அந்த மகிழ்ச்சிகரமான இளவரசனின் சிலை நின்றிருந்தது. தூய மென்னிதழ் பொன்னினதாலான முலாம்தனை தேக மெங்கிலும் இழைத்துப் பரத்திய அச்சிலையின் கண்களிலோ பிரகாசிக்கும் இரண்டு நீலமாணிக்கங்கள் உட்பதிக்கப்பட்டிருந்தன. அது தாங்கிய வான் முனையில் ஒரு பெரிய சிவப்பு ரூபி மாணிக்கம் பதிக்கப்பட்டிருந்தது.

அச்சிலை நிஜத்தில் மனம் கவரத்தக்கது வாய்த்தான் இருந்தது. "காற்றுத்திசைசாட்டிப்போலும் அழகுற இருக்கிறான் இவ்வளவரசன்" சிலையின் எழில் ரசித்த, கலைத்துவம் மிகைத்த தன் ரசனையின் காரணமாக எல்லோராலும் புகழப்பட தனக்குள் விரும்பிய நகராட்சிப் பணியாளர் மெல்ஸ்சு சொல்லிக் கொண்டான். அத்தோடு அஃது "பிரயோசனம் மிகைத்தது வாயும் இருக்கிறது" என்றும் அவன் சேர்த்துச் சொல்லிக் கொண்டான், அது யதார்த்த மாயில்லை என்று சில பேராவது சொல்லிவிடக்கூடும் என்ற அச்சத்தில் மிகைத்தவனாய்.

"ஏன் உன்னால் அந்த மகிழ்ச்சிகரமான

இளவரசன் போலும் இருக்க முடியாதிருக்கிறது...? இந்த மகிழ்ச்சிகரமான இளவரசன் எதன் பொருட்டும் அழுவதற்குக் கனாக்கூடக் காணாதவன் தெரியுமா?", நிலாக் கேட்டு அழுகின்ற தன் சின்னக் குழந்தையிடம் இவ்வளவரசனின் சிலையின் திசைமுகம் காட்டி, உணர்வு பூர்வமான ஒரு தாய் வினாத் தொடுத்தான்.

"இம்மாதிலத்தே இது போலும் மகிழ்ச்சியில் திளைக்கும் ஒருவன் இருப்பானேயானால் நான் மிக மகிழ்வேன்", ஏமாற்றத்தில் மிகைத்ததுவான ஒரு மனோ பாவத்தில் உழன்ற ஒரு மனிதன் அச்சிலையின் பால் பார்வையைச் செலுத்தியவனாய் தனக்குள் முணு முணுத்துக் கொண்டான்.

"இறைவனிடத்து இருந்து வரும் வானத் தூதுவன் போலும் இருக்கிறானே" என்று மத அனுஷ்டானங்கள் பேணும் இடத்தேயிருந்து வெளிக் கிளம்பி வந்த வெண்ணுடைகள் தரித்த மார்க்கப்பள்ளிச் சிறார்கள் சிலர் சொல்லிக் கொண்டார்கள் தூய குரல்களிலே.

"எப்படித் தெரியும் வானத்தூதுவர் எவரையேனும் கண்டதில்லையே நீங்கள் யாபேரும்?" வினாத் தொடுத்தார் கணிதவியல் ஆசான் ஒருவர்.

“ஓ! கனாக்களில் அவர்களைத் தரிசித்ததுண்டு” பிள்ளைகள் பதிலாய்ப் பகருகையில் அவர்களின் கனவுகளுக்கு வியாக்கியானம் சொல்லத் தெரியா அறியாமையில் மிகைத்த அவ்வாசான் அவர்களை முறைத்துப் பார்த்தபடி மௌனத்துள் உறைந்தார்.

இப்படியிருக்க ஒருநாள் இரவில் அந்நகரம் நோக்கிப் பறந்து வந்தது ஒரு தூக்கணாங்குருவி. ஆறு வாரங்களுக்கு முன்னம், அது தன் நண்பர் குழாம் எகிப்து நகர் நோக்கிப் பறந்து விட, அழகிய நாணற்புல் மீதில் மிகைத்திருந்த காதல் காரணமாக அவர்களோடு பயணப்பட உத்தேசம் அற்று இங்கே தங்கி விட்டிருந்தது. வசந்த காலப்பொழுதொன்றில் ஒரு பெரிய மஞ்சள் வண்ண விட்டில் பூச்சியோடு பயணித்து ஆற்று வழி பறந்து நகருகையில், மெல்லிய இடை கொண்டு ஆடிய நாணற்புல்லைக் கண்டு காதல் மிகைக்க அதனோடு பேச நாடி அஃது அங்கே தங்கி விட்டிருந்தது.

“உன்னை நான் காதலிக்கலாமா?” உடனடியாய் தான் நினைத்ததை சொல்ல நாடி தூக்கணாங்குருவி கேட்டு விட நாணத்தில் மிகைத்துத் தலை கவிழ்ந்தது நாணல். ஆற்றுத் தண்ணீரில் சிறகுகள் பட்டுப்பட்டுத் தெறிக்க வெள்ளி வளையங்களாய் நீர்த்திவளைகள் சுழல, வட்டமிட்டு வட்டமிட்டு நாணலைச் சுற்றி வந்ததில் பருவம் கடந்து கோடைகாலமும் வந்துவிட்டிருந்தது.

“இஃதென்ன கேலித்தனமான ஒரு ஈர்ப்பல்லவா?” எரிச்சல் பட்டுக் கொண்டன மற்ற தூக்கணாங்குருவிகள். “பண்புழக்கமும் கிடையாது அதனிடம்; போதாதென்று ஊரெல்லாம் கேளிர் மிகைத்தது அது”, ஆற்று வழியெங்கிலும் உண்மையாகவே பரவி மிகைத்திருந்தன நாணற்புகள். பிறகு இலையுதிர்காலம் வந்து விட அவை பறந்தன.

அவை போனதில் இது தனிமையை உணர்ந்தது. நாணலின் மீது கொண்ட காதலிலும் களைத்துப் போயிற்று அஃது. “அதற்கு என்னோடு பேசுகின்ற உத்தேசம் கிடையாது. எனக்கென்னவோ சந்தேகமாபுள்ளது காற்றோடு அது சரசமாடுதல் என்ன?” எப்போதும் காற்று வீசினாலே நாணற்புகள் குதூகலமாய் நடனமிடத் தொடங்கும். “அது எப்போதும் ஒரே இடத்தில் நின்று நடனமாடுகிறது. நானோ பயணப்படுவதை நேசிப்பவன். என் இணையரும் என்னோடு பஃணம் செய்தலை விரும்புவளாய் அமைதல் பொருத்தம்...”

கடைசியாய் ஒரு தடவை கோரிப் பார்த்தது. “என்னோடு போக வருகிறாயா நீ...?” தன் இல்லத்தை அதிகமாய் நேசித்த நாணற்புல் மறுத்துத் தலையசைத்தது.

“நீ என்னைப் புறக்கணித்துக் கொண்டே

இருக்கிறாய். செல்கிறேன். குட்பை. நான் பிரமிட்டுகளின் இடத்துக்கு நகர்கிறேன்” அழுதபடி விடைபெற்றது அது.

நாள் முழுக்கப் பறந்து பறந்து அது இரவு அண்மிகையில் இந்நகரத்தை வந்தடைந்திருந்தது. “எங்கே நான் தரிக்கலாம்? நகரம் ஆய்த்தங்களை செய்திருக்கக்கூடும் என்று நான் நம்புகிறேன்.”

பின்னர் அஃது இந்த கற்பதாகையைத் தாங்கி நின்ற உயர் சிலையைக் கண்டது. “நான் இங்கே தங்கிவிடலாம். குளிர் தென்றல் அனுபவிக்க லாயக்கான இடம் இதுவே.” மகிழ்ச்சிகரமான இளவரசனின் பாதங்களினிடையில் அது மெல்லக் குந்திற்று.

“தங்கப் படுக்கையை ஒன்று எனக்கு வாய்த்திருக்கிறது, தனக்குள் மெல்லச் சொல்லி சுற்று முற்றும் பார்வையைச் செலுத்திய பின் தூங்க ஆயத்தமாயிற்று அது. தன் சிறகுக்குள் முகம் புதைத்துத் தூங்க ஆரம்பித்ததுதான் தாமதம் தன் மீது ஒரு பெரிய நீர்த்திவளை விழுவதை உணர்ந்தது. “என்ன புதுமை இது...? ஆகாயத்தில் ஒரு முகில் திரளுகை கூட இல்லையே... நட்சத்திரங்கள் பிரகாசமாய் எரிகின்றன. இருந்தும் மழை பொழிகிறதே. வட ஐரோப்பாவின் காலநிலை வரண்டல்லவா இருக்கிறது பயங்கரமாய்.. நாணற்புல்லுக் கென்றால் மழை இஷ்டம். அது முழுக்க முழுக்க சுயநலம் மிக்கது.” மறுபடியும் ஒரு துளி விழுந்தது.

“மழையில் நனைவதாயின் இந்தச் சிலையினால் என்ன பிரயோசனம்? ஒரு புகைக்கூட்டு கோபுரத்தை யாவது தேடிப்போகத்தான் வேண்டும்,” தனக்குள் சொல்லியபடி அவ்விடத்தை விட்டுப்போக உத்தேசம் கொண்டு சிறகு விரித்தது தூக்கணாங்குருவி.

சிறகு விரித்துப் பறக்க எத்தனிக்கையில் மூன்றாவது நீர்த்துளியும் தன்மேல் விழ, தன் தலையை

உயர்த்தி மேலே பார்த்தபோதுதான் ஐயோ அது கண்ட காட்சி எது...?

மகிழ்ச்சிகரமான அவ்விளவரசனின் விழிகளில் கண்ணீர் ததும்பிக் கிடந்தது. அதன் தங்கக் கண்ணங்களின் வழியே கண்ணீர் வழிந்தது. அவனது முகமோ நிலவொளியில் அப்படியொரு அழகுக் கோலம் காட்டிற்று. சின்னக்குருவிக்கு பரிதாபம் மிகைத்தது.

“நீ யார்?” அது கேட்டது.

“நான்தான் மகிழ்ச்சிகரமான இளவரசன்.”

ஆயின், நீ ஏன் அழுது கொண்டிருக்கிறாய்...? போதாததற்கு என்னையும் உன் அழகையால் நனைத்து விட்டாயே...” தூக்கணாங்குருவி கேட்டது.

சிலை விடை பகர்ந்தது. “நான் உயிரோடு இருக்கையில் எனக்கு மனித இதயம் இருந்தது. எனினும் கண்ணீர் என்றால் என்னவென்று நான் அறிந்திருக்கவில்லை. ஏனெனில் நானோ மற்றோர் குறித்து கரிசனை காட்டாத, துயரம் உள்ளே காலடிகூட எடுத்து வைக்க முடியா மாடமாளிகையில் ஜீவிதம் சுகித்திருந்தேன். அங்கே பகல் பொழுதில் என்னோடு என் தோட்டத்தில் விளையாடி மகிழ்ந்திருக்க நண்பர் குழாம் இருந்தது. மாலை வேளைகளில் பெரு மண்டபத்தே நடன மிட்டேன் அவர்களோடு. பாதுகாப்பான உயர்ந்த மதிற்சுவர் தோட்டத்தைச் சுற்றி அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அதற்கு அப்பால் இருப்போர் வாழுகின்ற வாழ்க்கை எவ்விதமானது என்பதை ஒருநாள்கூட நான் எட்டிப்பார்த்தது கிடையாது. நான் சம்பந்தப்பட்ட எல்லாமும் அழகாய் வாய்த்திருந்தது எந்தனுக்கு. என் அரச்சபை அங்கத்தவர்கள் என்னை மகிழ்ச்சிகரமான இளவரசன் என்று அழைத்தார்கள். நிஜத்தில் நான் மகிழ்ச்சியாய்த்தான் இருந்தேன். மகிழ்ச்சி என்றால் அப்படியோர் மகிழ்ச்சி. அப்படித்தான் நான் வாழ்ந்தேன் அப்படித்தான் நான் இறந்தும் போனேன். இப்போது நான் மரணித்தவன். அவர்கள் என்னை உயர்ந்த இடத்தே ஒரு சிலையாய் இருத்திப்போய் இருக்கிறார்கள். இப்போது இந்தச் சுவர்களையெல்லாம் தாண்டி என்னால் பார்க்கமுடிகிறது. இங்கிருக்கும் இல்லத்தெலாம் நிலவும் அலங்கோலங்கள் என் கண்களுக்குப் புலப்படுகின்றன. அங்கு ஊழித்தாண்டவம் ஆடும் வறுமை தெரிகிறது எனக்கு. என்னிதயம் இப்போது உலோகத்தால் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும், உணரவும் அழவும் முடிகிறது எனக்கு.

“என்ன.. அவன் தூய பொன்னினால் ஆனவன் இல்லையா?” தூக்கணாங்குருவி தனக்குள் கேட்டுக் கொண்டது. குருவி அப்படியொரு கேள்வியைச் சத்தமாய் கேட்டுவிடக் கூடாதென்ற நாகரீகம் அறிந்திருந்தது.

மெல்லிய இசையொத்த குரலில் சிலை பேசியற்று. “அதே அங்கே தொலைவில் ஒரு குறுகலான தெரு தெரிகிறதல்லவா? அங்கு ஒரு ஏழைக் குடிசை இருக்கிறது. ஒரு யன்னல் மட்டும் திறந்திருக்கிறது. அந்தத் திறந்த யன்னலூடாய் ஒரு பெண் அமர்ந்திருப்பது என் கண்களுக்குத் தெரிகிறது. அவள் வதனயோ துவண்டு மெலிந்திருக்கிறது. அவள் கைகளோ ஊசிகள் துளைத்துத் துளைத்து சிவப்பாய் சுருமுடாய்.. அவள் ஒரு தையற்காரி. அரசியின் தோழிப் பெண்டிருக்கு அடுத்து வருகின்ற நடனவிழாவுக்கு அணிய ஆடை

தைக்கிறாள் அவள். அவளது அறையில் கட்டிலின் ஒரு மூலையிலே அவளது சின்னக்குழந்தை பிணியில் வதையறுகிறது. காய்ச்சல் மிகைத்திருக்கிறது அவனுக்கு. அவனுக்கு சில தோடம்பழங்கள் வேண்டுமென்று அம்மாவைக் கேட்டு அடம் பிடிக்கிறான். ஆற்று நீரைத் தவிர அள்ளிப்பருக்கக் கொடுக்க அவளிடம் ஏதுமில்லை. குருவி, குருவி, சின்னக்குருவி..., நீ சென்று என் வாள் முனையில் இருக்கும் ரூபி மாணிக்கத்தை அவளிடம் கொடுத்து வருவாயா? என் பாதங்கள் இந்தக் கற்பதாகையில் பொருத்தப்பட்டிருக்கிறது ஆதலால் என்னால் நகரமுடியவில்லை.”

“என் நண்பர்கள் எகிப்தில் எனக்காய்க் காத்திருப்பர். அவர்கள் நைல்நதித் தீரத்தே அங்குமிங்கும் பறந்தலைவர். பென்னம்பெரிய தாமரை மலர்களோடு அவர்கள் உரையாடிக் கொண்டிருப்பர். பெரும் அரசர்களின் கல்லறைகளில் அவர்கள் உறங்கச் செல்வர். வர்ணங்கள் அழகாய் தீட்டப்பட்ட சவப்பெட்டிகளில் அவ்வரசர்கள் மீளாத்துயில் கொண்டிருக்கின்றனர். மஞ்சள் வர்ண அழகு பட்டுத்துணிகளால் அப்பெட்டிகளானவை போர்த்தப்பட்டிருக்கும். அவர்கள் மீது வாசனைத் திரவியங்கள் இடப்பட்டிருக்கும். கழுத்தைச் சுற்றி இளம்பச்சைநிற ஒளிர் மணிகள் துலங்கும். அவர்கள் கரங்களோ காய்ந்த இலைகளைப் போலிருக்கும்” தூக்கணாங்குருவி இயம்பிற்று.

“குருவி, குருவி, சின்னக்குருவி” கெஞ்சினான் இளவரசன். “ஒரேயொரு இரா மட்டும் என்னோடு என் தூதுவனாய் நீ இருக்க வேண்டுகிறேன். அந்தச் சிறுவன் தாகத்தால் தவிக்கிறான். அவனது அம்மாவோ துயரம் மிகைத்திருக்கிறாள்...”

“ஐயையோ.. எனக்கு சிறுவர்கள் என்றாலே பிடிக்காது. தெரியுமா..? கடந்த கோடைகாலத்தே ஆற்றில் நான் தங்கியிருக்கையிலே இரண்டு சுட்டிச் சிறுவர்கள் வந்து என் மீது கல்லெறிந்து விளையாடினர். அவர்கள் யார் தெரியுமா.. ஆலை முதலாளி மகன்மார். தூக்கணாங்குருவிகள் அப்படியெல்லாம் அடிபட முடியுமா.. அந்தக் கற்களால் நான் காயப்படவே இல்லை. எங்கள் குடும்பம் திறமையில் மிகைத்ததல்லவா? இருந்தாலும் அவர்களின் அந்த மரியாதையற்றச் செயல் வருத்துகிறது...” பதில் சொன்னது தூக்கணாங்குருவி.

அப்படிச் சொல்லிவிட்டாலும், அந்த மகிழ்ச்சிகரமான இளவரசனின் முகத்திற் தெரிந்த சோகம் குருவியை துயர் படுத்திற்று வெகுவாக. “இங்கே கடும் குளிராக உள்ளது எனினும், ஒரேயொரு இரவு மட்டும் உன்னோடு தங்கியிருக்கவும், உன் தூதுவனாய் பணியாற்றவும் நான் சம்மதிக்கிறேன்..”

“மிக்க நன்றி, சின்னக்குருவியே..” இளவரசன் சொன்னான்.

தூக்கணாங்குருவி இளவரசனின் இடுப்பில் தொங்கிய வாளில் இருந்து பெறுமதியான அந்த ரூபி மாணிக்கத்தைக் கொத்திச் சொண்டில் எடுத்துக் கொண்டு நகரத்தின் கூரைகளைக் கடந்து பயணித்தது. அது வெந்நிற பளிங்குக் கற்களிலே செதுக்கப்பட்டிருந்த தேவதைச் சிற்பங்களையுடைய கிறிஸ்தவ கோயில் கோபுரத்தைத் தாண்டிப் பறந்தது. மாளிகையைக் கடக்கையில் உள்ளே நடனம் ஆடும் சப்தங்கள் கேட்டன. ஒரு அழகான சிறுமி மாளிகையின் மேல்மாடியிலே

அவளது காதலனோடு வெளியே எட்டிப் பார்த்தாள். “எத்தனை அழகு இந்த நட்சத்திரங்கள்.. காதலின் மாட்சிமைதான் எத்தனை அழகு..!” அவன் அவளிடம் சொன்னான்.

“என் ஆடை அடுத்து வருகின்ற நடன விழாவுக்கு அணியத் தயாராகியிருக்கலாம் இப்போது கொடிதோடைப் பூக்கள் அதிலே டிசைனாய் பதிக்கச் சொல்லி இருக்கிறேன். ஆனால் தையற்காரி தான் கடும் சோம்பேறியாய் இருப்பாள் போலத் தெரிகிறது..” அவள் அவளிடம் பதிலளித்தாள்.

தூக்கணாங்குருவி ஆற்றின் மேலால் பறந்தது. கப்பல்களின் மேல் விளக்குகள் அழகழகாய்த் தொங்கின. வயது முதிர்ந்த கிறிஸ்தவ யூதர்கள் சிலர்தம் செம்புத்தராசிலே பணத்தையிட்டு நிறுத்து ஏலம் விட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். இறுதியாய் அது தேடிவந்த ஏழைக்குடிசையை அது வந்தடைந்தது. காய்ச்சலால் வதையுற்று சிறுவனோ தலையை வேதனை யால் உசுப்பிக் கொண்டிருந்தான். தாய் பசிக்கிறக்கத்தில் களைப்புற்றுத் தூங்கி விட்டிருந்தாள். மெல்லத் தத்தி வந்து அது அந்தப் பெண் தையலுக்காய்ப் பயன் படுத்தும் விரல் கவசத்தினருகே ரூபி மாணிக்கத்தை வைத்தது. அந்தச் சிறுவனின் நெற்றிக்கு தன் இறக்கை களால் காற்று வீசுகிற நோக்கோடு மெதுவாய் கட்டிலைச் சுற்றி ஒரு தடவை அது பறந்தது. “எத்தனை குளிர்மையாய் இருக்கிறது... என் உடல்நிலை சரியாகி விடும் போலிருக்கிறது..” காற்றைச் சுகித்த சிறுவன் தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டே அமைதியான துயிலில் ஆழ்ந்தான்.

தூக்கணாங்குருவி மகிழ்ச்சிகரமான இளவரசனிடம் மீண்டும் பறந்து வந்து நடந்ததை யெல்லாம் சொன்னது. “எல்லாம் விசித்திரமாய் நிகழ்வுற்றது..” எனக் குறிப்பிட்டு, மேலும் சொன்னது, “கடும் குளிர் காலநிலைதான் நிலவுகிறது.. எனினும் எனக்குச் ஏனோ சூடாக இருக்கிறது..”

“ஒரு நன்மையான காரியத்தை செய்து வந்திருப்பதால் அப்படியிருக்கலாம்...” இளவரசன் சொன்னான்.

யோசிக்க ஆரம்பித்த தூக்கணாங்குருவி தூக்கத்தில் கண்ணயர்ந்தது. யோசனை எப்போதும் அதற்கு தூக்கத்தையே கொண்டுவதுண்டு.

காலைப் புலருகையில் ஆற்றுக்குப் பறந்து சென்று உடல் நனைத்துக் கொண்டது அது. “என்ன கண் குளிர் காட்சியிது... குளிர்காலத்தையும் ஒரு தூக்கணாங்குருவி ஆற்றில்...” பறவையியல் பற்றி ஆய்வு செய்யும் பேராசிரியர் ஒருவர் பாலத்தைக் கடக்கையில் சொல்லிப் போனார். மட்டுமன்றி, உள்நாட்டுப் பத்திரிகை ஒன்றுக்கு இது பற்றி வர்ணித்து அவர் ஒரு கட்டுரை வரைய, ஏராளமான கடினச் சொற்கள் இருப்பதால் அக்கட்டுரை புரிந்து கொள்ள முடியாக் கடினத்தோடு இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டு விமர்சனங்களும், கருத்துரைகளும் வந்து குவிந்தன.

“இன்றிரவு நான் எகிப்துக்குப் புறப்பட்டாக வேண்டும்..” கடமையுணர்வில் மிகைத்த மனோ நிலையில் தூக்கணாங்குருவி சொல்லிற்று. அங்கிருந்த எல்லா ஞாபகார்த்தச் சின்னங்களையும் அது சுற்றிப் பார்த்தது. கிறிஸ்தவ ஆலய உச்சியில் போய் அது

நெடுநேரம் குந்தியிருந்தது. தூக்கணாங்குருவியின் கீச்சொலிகேட்டு ஒருவர் மற்றவரைப் பார்த்து “என்ன ஒரு புதிய விருந்தினர் வந்திருக்கிறார் போலும்” என்று சொல்லிக் கொண்டபோது, அதற்குத் தாங்கொணா மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது.

நிலா உதிக்கத் தொடங்கிய வேளையில் அது மறுபடி மகிழ்ச்சிகரமான இளவரசனிடம் வந்து சேர்ந்திருந்தது. “எகிப்திலே ஏதாவது காரியமாக வேண்டியிருக்கிறதா உனக்கு..? நான் போக ஆயத்தமாகிறேன் அல்லவா...?” சுத்திக் கேட்டது தூக்கணாங்குருவி.

“குருவி, குருவி, சின்னக்குருவி” கெஞ்சினான் இளவரசன். “இன்னும் ஒரேயொரு இரா மட்டும் என்னோடு நீ இருக்கமாட்டாயா...?”

குருவி பதிலாய்ச் சொன்னது, “என் நண்பர் குழாம் என்னை எதிர்பார்த்திருக்கும். அவர்கள் நாளை எகிப்தின் இரண்டாம் பரந்தகன்ற நீர்வீழ்ச்சிக்குப் பயணப்படுவர். ஆற்றுவாழ் உயிரினங்கள் அங்கே தம் துணைகளோடு மஞ்சம் கொண்டிருக்கும். கற்சிம்மா சனத்தே ஒரு கடவுள் உட்கார்ந்திருப்பான். இரவெல்லாம் அவன் வானநட்சத்திரங்களை உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டே இருந்திருப்பான், காலை நட்சத்திரத்தின் உதித்தல் தரிசித்ததும் அவன் குதூகலித்தவனாய் கூவிடுவான். பின்னர் மௌனத்துள் உறைந்து விடுவான். பகல் பொழுதில் அங்கே மஞ்சள் வர்ண சிங்கங்கள் வருகை தரும் நீரருந்திப் போக. பச்சை மரகத முத்துக்களென அவற்றின் கண்கள் மின்னும். அவற்றின் கர்ச்சனை ஒலம் நீர்வீழ்ச்சியின் ஓசையை விட மிகைத்திருக்கும்..”

“குருவி, குருவி, சின்னக்குருவி” மறுபடி கோரினான் இளவரசன். “நான் காண்கிறேன் அதோ நகரின் ஒரு புறத்தே அங்கே தொலதூரத்தே, ஒரு இளைஞன் அவனது நெருப்பேற்றிய அடுப்பு தூர்ந்திருக்க அதன் அருகே இருக்கிறான் பார். மேசைமேல் சாய்ந்திருக்கும் அவனைச்சுற்றிக் காகிதங்கள் சிதறிக் கிடக்கின்றன. அவனருகே ஒரு குவளையில் உலர்ந்து வாடிய சில ஊதாப்பூக்கள் கிடக்கின்றன. அவனது தலைமுடி பரட்டைக் கோலத்தில் கிடக்கிறது கபில நிறத்தே. மாதுளைகள் போல அவனது உதடுகள் சிவந்து கிடக்கின்றன. அவனது பெரிய கண்கள் மயங்கிச் சோர்ந்து கிடக்கின்றன. படமானிகைப் பணிப்பாளர் கட்டளையிட்டிருப்பதால், அவன் ஒரு நாடகத்தை எழுதி முடித்துக் கொடுத்தாக வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருக்கிறான். ஆயினும் குளிர் மிகைத்திருப்பதால் அவனால் தொடர்ந்து எழுத முடியவில்லை. அவனது குளிரூட்டும் அடுப்பும் பற்றாதிருக்கிறது. பசியின் காரண மாய் அவன் மயக்கமுறும் நிலையில் இருக்கிறான்..”

“உன்னோடு இன்னும் ஒரு இரா நான் இருக்கிறேன்..” பெரிய மனதோடு சொல்லி, தூக்கணாங்குருவி கேட்டது. “அவனுக்காய் இன்னொரு ரூபி மாணிக்கத்தைக் கொண்டு போய்க் கொடுக்கட்டுமா?”

“ஐயையோ... என்னிடம் தருவதற்கு வேறு ஒரு ரூபி மாணிக்கம் கிடையாதே.. என் கண்கள் மட்டும்தான் எஞ்சியிருக்கின்றன இனி.” இளவரசன் தொடர்ந்து சொன்னான், “அவைகள் ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்னம் இந்தியாவிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட அரிதான இரத்தினங்கள் கொண்டு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றிலிருந்து ஒன்றை பிடித்தெடுத்துக் கொண்டு போய்

கொடுத்து வர வேண்டுகிறேன். அவன் அதை நகைக் கடைக்காரரிடம் விற்று உணவும், விறகும் பெற்றுக் கொள்ளட்டும். அவனது நாடகத்தையும் எழுதி முடித்து விடலாம் அவனுக்கு.”

“அன்பான அரசிளங்குமரா, என்னால் அதைச் செய்ய முடியாது,” சொல்லி அழத் தொடங்கிற்று தூக்கணாங்குருவி.

“குருவி, குருவி, சின்னக்குருவி,” கெஞ்சினான் இளவரசன், “நான் சொன்னதை மட்டும் செய்துவிடு.”

ஆதலால், இளவரசனின் கண்களில் ஒன்றைக் கொத்திப் பிடுங்கி எடுத்துக் கொண்டு தூக்கணாங்குருவி பறந்தது அவ்விளைவுகளின் இல்லம் நோக்கி. கூரையில் ஓட்டையொன்று இருந்தமையால் உள் நுழைதல் ஒன்றும் கடினமாய் இருக்கவில்லை. அதனூடாய் உடல்வளைத்து அவனறைக்குள் தத்திப்போயிற்று அது. கைகளுக்குள் தலையைப் புதைத்துச் சோர்வாய் இருந்த இளைஞனுக்கு பறவையின் சிறகைப்பின் படபடப்போசை கேட்கவில்லை. அவன் விழித்துப் பார்த்தபோது உலர்ந்து கிடந்த ஊதாப்பூ இதழின்மேல் ஒரு இரத்தினம் மின்னியதைக் கண்ணுற்றான்.

“என்னை யாரோ அங்கீகரித்துவிட்டார்கள்.. என் நாடகங்களுக்கு யாரோ ஒருவர் நல்ல ரசிகராய் இருப்பார் போலிருக்கிறது. இனி என் நாடகத்தை நான் எழுதி முடித்து விடலாம்.” பேராணந்தத்தில் அவன் கத்தினான்.

மறுநாள் தூக்கணாங்குருவி துறைமுகப் பக்கமாய்ப் பறந்தது. பெரிய கப்பல்களிலே கயிறு இழுத்துக் கொண்டு மாலுமிகள் வருவதை அது அங்கிருந்துப் பார்த்தது. கத்திக் கத்திச் சொன்னது தூக்கணாங்குருவி, “நான் நாளை எகிப்துக்குப் பயணிக்கப்போகிறேன்” எவருமே அதன் கூவலைப் பொருட்படுத்தவில்லை. நிலவொளிரத் தொடங்கிய வேளை மறுபடி அது இளவரசனிடம் வந்தது.

“விடைபெற வேண்டி வந்திருக்கிறேன் இளவரசனே உன்னிடம்...” கதறிற்று அது.

“குருவி, குருவி, சின்னக்குருவி,” மறுபடி கோரினான் இளவரசன், “இன்னும் ஒரு இராத்திரி மேலதிகமாய் எனக்காய் இருக்க மாட்டாயா என்னோடு...?”

குருவி சொல்லிற்று, “இது குளிர்காலம். இனிப் பனிக்காலம் ஆரம்பித்துவிடும். எகிப்திலோ இது சூடான காலம். பச்சைப் பனைமரங்கள் கதகதப்பான காலநிலை உண்டும். முதலைகள் சேற்றுக்குள் உடல் புதைத்திருப்பதைக் காணுதலில் சோம்பல் பிறக்கும். என் மித்திரர்கள் கோடியில் கோபுரங்கள் மீதில் கூடமைத்திருப்பர். இளஞ்சிவப்பும், வெள்ளையுமான புறாப்பட்சிகள் அதனை கூவிக்கூவிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும். அன்புமிக்க அரசிளங்குமரா, விடை கொடு நான் போக வேண்டும். என்றாலும் ஒருக்காலும் உன்னை நான் மறக்க மாட்டேன். அடுத்து வரும் வசந்த காலத்தே நீ கொடுத்த இடத்தில் மீள்பதிக்க அழகான ஒரு முத்துக்கள் உனக்காய்ச் சுமந்து வருவேன் நான். எதிர்பார்த்திரு. நான் கொணர எதிர்பார்க்கும் ரூபி மாணிக்கமோ ரோஜாக்களை விடவும் சிவப்பாய் இருக்கும். பெருங்கடல் கொண்ட நீலத்திலும் நீலமாய் என்நீல மாணிக்கம் இருக்கும்.”

“இதோ இந்த சதுக்கத்தினடியில் ஒரு சின்னஞ் சிறுமி நிற்கிறாள் பார் அழுதுவடியும் முகத்தோடு. அவள் தீப்பெட்டிகள் விற்பவள். நீருக்குள் அப்பெட்டிகள் தவறி விழுந்து நாசமாகிப் போயின. அவள் தந்தை அதை விற்றுப் பணம் கொஞ்சமேனும் கொண்டு வரவில்லை யெனில் அவளுக்கு அடிப்பார். அதனால்தான் அவள் அழுது கொண்டிருக்கிறாள். அவளிடம் போட்டுக் கொள்ள சப்பாத்துக்கள்கூட கிடையாது. அவளது தலையும் ஒரு தொப்பி கூட இல்லாமல் வெறுமையாய் இருக்கிறது. என் மற்ற கண்ணையும் பிடுங்கியெடுத்துப் போய் அவளிடம் கொடுத்தால் அப்பாவிடம் அவள் அடிவாங்கமாட்டாள்.”

“வேண்டுமானால் உன்னோடு ஒரு இரவு நான் தங்குகிறேன். என்றாலும் உன் மற்ற கண்ணை நான் பிடுங்க மாட்டேன், நீ குருடனாகி விடுவாயல்லவா..” குருவி கதறிற்று.

“குருவி, குருவி, சின்னக்குருவி,” கெஞ்சினான் இளவரசன், “நான் சொன்னதை மட்டும் செய்துவிடு.”

ஆதலால், இளவரசனின் மற்ற கண்ணை அது மெல்லப் பிடுங்கிற்று. மெல்லப் பறந்து சென்று அந்தச் சிறுமியின் கையில் அதை மெல்லத் திணித்து வந்தது. “என்ன அழகானதோர் கண்ணாடித் துண்டு,” பேருவகையேரடு சிரித்துக் கொண்டே அந்தச் சிறுமி அதை எடுத்துக்கொண்டு விடு நோக்கி ஓடினாள்.

இளவரசனிடம் திரும்பி வந்த தூக்கணாங்குருவி சொல்லிற்று, “நீ குருடனாகிவிட்டாய். இனி எப்போதும் நான் உன்னோடேயே இருக்கப் போகிறேன்.”

“இல்லை சின்னக்குருவியே, நீ எகிப்துக்குப் பறப்படு..” ஏழை இளவரசன் சொன்னான்.

“எப்போதுமே நான் இனி உன்னோடு இருக்கப் போகிறேன்.” சொல்லியபடி இளவரசனின் பாத்தடியில் விழுந்து உறங்கிற்று தூக்கணாங்குருவி.

மறுநாள் முழுதும் இளவரசனின் தோள்மீது அமர்ந்து தூக்கணாங்குருவி இந்தப் புதுமையான உலகில் அது கண்டவற்றையெல்லாம் கதைகதையாய் சொல்லிற்று அவனுக்கு. நைல் நதியோரத்தே நீளமான வரிசையில் நின்றிருக்கும் செந்நாரைகள் பிடித்து விழுங்கும் மீன்களைப்பற்றி, உலகம் அளவு பழைமையான, இறக்கையுடன் வாழும் அரக்கன் பாலைநிலத்தே வாழ்வது பற்றி, தன் கைகளில் முத்து மணிகளைச் சுமந்தபடி தத்தம் குதிரைகளோடு பயணிக்கும் வணிகர்கள் பற்றி, கறுப்பிலும் கறுப்பான நிலாமலையின் அரசன் பிறையை வணங்குதல் பற்றி, பனை மரத்தடியே படுத்தறங்கும் பெண்ணம்பெரிய பச்சைப்பாய்புகள் பற்றி, அவற்றுக்கு தேனூற்றி நானாந்தம் உணவூட்டும் இருபது மதகுருக்கள் பற்றி, வண்ணத்துப்பூச்சிகளோடு எப்போதும் போரில் ஈடுபடும், பெரிய தட்டை இலைகளில் நாளும் பெரும் ஆற்றைக்கூடக்கின்ற நாடோடிக் கூட்டத்தினர் பற்றியெல்லாம் அது கதைகள் பல சொல்லிற்று அவனுக்கு.

“அன்புநிறை சின்னக்குருவியே, அற்புதமான பல கதைகள் சொன்னாய் நீ எனக்கு. துன்பத்தில் உழுவும் ஆண்கள் பெண்கள் பற்றிய கதைகளைவிட பெரிய கதைகள் ஒன்றும் கிடையாது இங்கே. ஏழ்மையைப் போலும் பெரிய புதிர் வேறு ஒன்றும் கிடையாது. பறந்து பறந்து என் நகரமெங்கும் சுற்றி வர. இங்கே நீ

காண்பவற்றை வந்தெனக்குக் கதையாய்ப் பகர்ந்திடு” இளவரசன் வேண்டிக் கொண்டான்.

ஆதலினால் அந்தப் பெருநகரைச் சுற்றிப் பறந்து வந்தது தூக்கணாங்குருவி. செல்வந்தர்கள் தத்தம் இல்லங்களில் ஆனந்தித்திருப்பதையும் பதிலாக ஏழைகளோ அந்த நுழைவாயில்களருகே காத்திருப்பதையும் அது கண்ணுற்றது. இருள்படர் பாதைகள் வழியே பறந்தலைந்து, அந்தக் கருவீதிகளிலே பசியால் வென்றிக்கிடந்த சிறார்களின் வெண்முகங்கள் தனைக் கண்டது அது. பாலத்தின் ஒரு மூலையிலே ஒருவர கையில் ஒருவர் படுத்து உடலைச் சூடேற்றிக் கொள்ளும் இரு சிறுவர்களைக் கண்டது அது. “எவ்வளவு பசியில் தடுமாறுகிறோம் நாம்!” என அவர்கள் பேசிக் கொண்டார்கள். காவல்காரன் கத்தினான் “நீங்கள் எப்படி இங்கே உறங்க முடியும்..?” அவர்கள் மழையில் அலைந்து திரிந்தர் அப்புறமெல்லாம்.

மீண்டும் இளவரசனிடம் பறந்து வந்த அது கண்ட அத்தனையையும் அவனுக்கு எடுத்துரைத்தது.

“நான் என் உடல் முழுக்க தங்க முலாம் பூசப்பட்டவன். இதழ் இதழாய் என்னை உரித்தெடுத்து என் ஏழைகளுக்கு அவற்றைக் கொடு. இவ்வலகில் வாழ்வோர் எப்போதும் நினைக்கிறார்கள் பொன் என்பது தம்மை மகிழ்ச்சிப் படுத்துவதாக.” சொன்னான் இளவரசன்.

சாம்பல் நிறத்தே ஒருவகை சோர்வுடன் தோற்றமளிக்கும் வரை இளவரசனின் உடலிலிருந்து தங்கத்தை உரித்து உரித்து எடுத்தது குருவி. ஏழைகளுக்குக் கொண்டுபோய் கொடுத்தது. சின்னப் பிள்ளைகளின் முகங்கள் அது கண்டு செந்நிறத்தில் குதூகலித்தன. அவர்கள் மகிழ்ச்சியில் வீதிகளில் விளையாடத் தொடங்கினார்கள். “நமக்கு உணவுண்டு இனி..” ஆரவாரத்தில் அவர்கள் கத்தினர்.

பனி காலம் வந்தது. உறைபனி பின் தொடர்ந்து வந்தது. வெள்ளிகளால் ஆனது போல வீதிகள் துலங்கிப் பிரகாசித்து மின்னின. எல்லோரும் குளிர்ச்சிதமாய் ஆடைகள் அணிந்தார்கள். சிறுவர்கள் குளிர்ச்சுற்ற தொப்பிகள் அணிந்து பனிச்சுருக்கிலே ஈடுபட்டார்கள்.

சின்னக்குருவிக்கோ தாங்கொணாக் குளிராய் இருந்தது. எனினும் அது இளவரசனை விட்டுச் செல்லாதிருந்தது. அது அவனை நிறையவே நேஸித்தது. வெதுப்பகம் ஒன்றுக்குப் போய் எவரும் காணாதபடி பாணின் அருகுத் துண்டொன்றை எடுத்து வந்து, தன் சிறகின் கீழ்வைத்து தன்னைக் கதகதப்பாக்கிக் கொள்ள எத்தனித்தது அது.

இருந்தும் இறுதியாய் தான் இறக்கப்போவதை உணர்ந்தது அது. சக்தியை வரவழைத்துக் கொண்டு அது இளவரசனின் தோள்களருகே ஒரு முறை பறந்து பார்க்க முயன்றது. “சென்று வருகிறேன் அன்பினிற்றினியனே அரசிளங்குமரா, உன் கரங்களை ஒரு தடவை முத்தமிட என்னை அனுமதிப்பாயா?” முன்கியது அது.

“சின்னக்குருவியே, நீ எகிப்துக்குச் சென்று விடுவாயெனில், நல்லது. நீ இங்கே நெடுநாட்கள் தரித்து விட்டாய். என் உதடுகளை நீ முத்தமிடுக. ஏனெனில் உன்னை நான் நேஸிக்கிறேன்.” இளவரசன் கெஞ்சினான்.

“நான் எகிப்துக்கெல்லாம் போகப்போவதில்லை. மரணத்தின் இல்லத்துக்கு நான் செல்கிறேன்.

மரணம் தூக்கத்தின் சகோதரன் அல்லவா?” தூக்கணாங்குருவி சொல்லியது.

மகிழ்ச்சிகரமான அவ்வளவரசனின் உதடுகளை முத்தமிட்டு அவன் பாதத்தடியே வீழ்ந்து அது இறந்து போனது.

அக்கணத்தே எதுவோ உடைந்து போனார் போலோர் பெரும் சப்தம் சிலையின் உள்ளடம்பிலிருந்து கேட்டது. அந்த உலோகத்தினாலான சிலையின் இதயம் இரண்டு துண்டுகளாய் உடைவுற்றிருந்தது. கடும் குளிர்காலம் நிலவிற்று. மறுநாள் காலை நகராட்சிப் பணியாள்களுடன் சதுக்கம் வழியே நகர்வலம் வந்த நகராதிபதி, கற்பதாகையின் மீது சிலையைக்கண்டு அதிர்ந்து சொன்னார், “இளவரசனின் சிலை இருக்கும் கோலம் இதுவென்ன..?”

எப்போதுமே நகராதிபதியின் கருத்துகளை மறுக்காமல் அப்படியே சொல்லும் நகராட்சிப் பணியாளர் “என்ன கோலம் இது..?” என்று மீளச் சொல்லி வைத்தார். அருகே போய் அவதானித்தனர்.

“அந்த ரூபி மாணிக்கம் வாளிலிருந்து கழன்று விட்டிருக்கிறது. கண்களையும் காணவில்லை. தங்கத்தையும் காணோம். பிச்சைக்காரனைப் போலிருக்கிறதே அந்தச் சிலை..!” நகராதிபதி சொன்னார்.

“அதன் காலடியில் ஒரு குருவி இறந்து கிடக்கிறது.” நகராதிபதி தொடர்ந்தார். “பறவைகள் இங்கே வந்து இறக்க அனுமதிக்கப்படக்கூடாதென்று நாம் கடுமையான சட்டக்கோவைகள் இயற்ற வேண்டும்.” அந்தத் தீர்மானத்தை வழிமொழிந்தார் நகர எழுதுவினைஞர்.

மகிழ்ச்சிகரமான இளவரசனின் சிலை அங்கிருந்து அகற்றப்பட்டது. “அவன் இனி அழகின்றியும் போனான்; பிரயோசனமற்றும் போனான்.” பல்கலைக்கழக அழகியல்துறை பேராசிரியர் கருத்துரைத்தார்.

உலையில் இட்டு சிலையை உருக்கினார்கள் அவர்கள். அந்த உலோகத்தைக் கொண்டு என்ன செய்யலாம் என்பதை கூட்டுறவுத்துறை அதிகாரிகளுடன் கலந்துபேசினார் நகராதிபதி. “நாம் இன்னொரு சிலையை அமைத்தல் வேண்டும். அது எனதாக இருத்தல் வேண்டும்” அவர் சொன்னபோது, நகராட்சிப் பணியாட்கள் தமது சிலைதான் நிறுவப்படவேண்டும் எனச் சண்டையிட்டார்கள். இறுதிவரை சண்டை தொடர்ந்தபடியேயிருந்தது.

ஆலையின் பணியாளர் புதுமையாய்ச் சொன்னார், “வியப்பு மேலிருக்கிறது. இந்த இதயம் மட்டும் உருக்க முடியாமலேயே இருக்கிறதே.. தூக்கி வீசுவோம்.”

அவர்கள் அதை தூசியில் வீசியபோது, அங்கே இறந்து கிடந்த தூக்கணாங்குருவியின் உடல் அருகே அதுபோய் வீழ்ந்தது.

“நகரத்தே கிடக்கும் அந்த இரண்டு உன்னதப் பொருட்களையும் என்னிடத்தே ஏந்தி வாருங்கள்” கடவுள் தன் தூதுவர்களில் ஒருவரைப் பணித்தார். அந்த உலோக இதயத்தையும், இறந்த அப்பட்சியையும் தூதுவர் எடுத்து வந்தார்.

“சரியாய்த் தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ளீர்கள். என் சுவனத்தின் தோட்டத்தே இந்த அழகுப்பட்டி இனி சதா காலமும் பாடிக்கொண்டிருக்கும். என் தங்க நகரினிலே இனி இந்த மகிழ்ச்சிகரமான இளவரசன் என்னைச் சதா வும் புகழ்ந்து கொண்டிருப்பான்.” கடவுள் பகர்ந்தான்.

ரேகையில்லா மனிதர்கள்

கைகள் காய்த்து
ரேகைகள் தேய்ந்து
ரேகையில்லாதவர்களாய்

ஓடும் வரை ஓடி
உழைத்து உழைத்து
ஓய்ந்து விட்டோம்
இல்லை இல்லை
தேய்ந்து விட்டோம்

நாளையாவது
விடியல் வரும்...
எம் வாழ்விற்கு
வெளிச்சம் வரும்...
எண்ணங்கள்
நேற்றிருந்தவை போலவே

ஒவ்வொரு நாளும்
ஒரே சிந்தனை
ஒன்றும் மாறவில்லை
இனியும்
மாறப்போவதில்லை

கைகள் காய்த்து
ரேகைகள் தேய்ந்து...
ரேகையில்லா
மனிதர்களாய்
எமது வாழ்க்கை.

- வல்வைக்கமல்

வக்கிர வாழ்வு வெளியில்

மகளே
நீ பிறந்திருப்பது
மகிழ்ச்சிதான்
உன்னுடைய குறும்புகளில்
எனைத் தொலைக்கும்
கணங்களைத் தரும்
குட்டித் தேவதையே
உன்னைத் தனியே விடப்
பயமாகத்தான் இருக்கிறது
ஆசைகாட்டி மோசம் செய்யும்
வக்கிர வாழ்வு வெளியில்
உன்னை எப்படி
வளர்த்தாளாக்கப் போகிறேன்
ஒரு அப்பாவாய் அழுகிறேன்
அவளுக்காக
கண்ணைத் துடைத்து விட்டு
சிரிக்கிறாள் என் மகள்
கனவில்.

- புலோலியூர் வேல்நந்தன்

நி(ய)தி

குடிசைகளைப் புனரமைக்க
வெள்ள நிவாரணமாய்
வெளிநாட்டு நிதி
வெகு தாராளமாய்
நவீன வீடுகளில் குடியேறினர்
அதிகாரிகள்

மயக்கம்

ஒருபோத்தல் பால்
ரூபா நூறா
என்ன ஒரு அநியாயம்!
வேண்டாமல் தடுத்தவன்
வேண்டி வந்தான்
ஆயிரம் ரூபாவுக்கு
ஒரு "போத்தல்"

பய பக்தி

சாமி ஊர்வலம்
சரவெடிகள் முடிக்கம்
அதிகாரத் தொனியில்
ஆயிரம் ரூபா போட வைத்த நிதிக்குழு
அடுத்த நாட்காலை
கோவணத்தோடு நின்ற பிள்ளைகளின்
குடிசை வாசலில்

பாசம்

நேற்றைய தினம்
"நாயே, சென்மத்துக்கு
உன்னோடு கதையில்லை"
திட்டிய தாய் மடியில்
அதே பிள்ளை
இன்று

- ஷெல்லிதாசன்

மனிதன் படைத்த கடவுள்...

மாறா நியதிகளில் ஆலயம் கட்டினான்
கடவுள் படைத்த மனிதன் - அகை
பார்வையிட வந்தான்
மனிதன் படைத்த கடவுள்

நியதிகள் மாறாத ஆரோகண அவரோகண கோபுரம்
கோபுர அழகு அங்கு குடி கொள்ளும் புறாக்கள்
அவற்றை சிறகுடைந்து புறக்க வைக்க
புதிய கருவி... பார்த்தான்
மனிதன் படைத்த கடவுள்

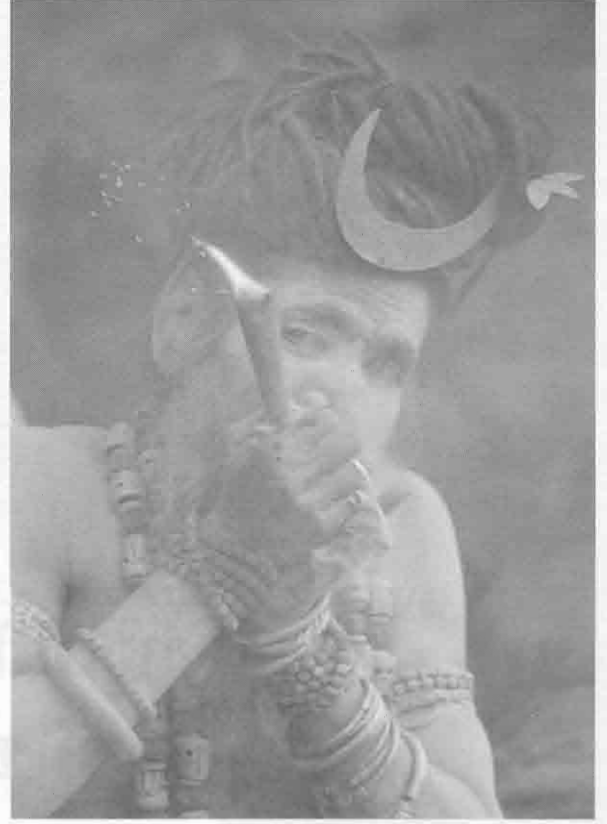
தீட்சை கேட்ட அந்தணர்கள்
அர்ச்சனைக்காக காத்திருந்த பக்தர் கூட்டம் - இதில்
இறைவன் படைத்த பெயர் நட்சத்திரத்திற்கு
ஐம்பது ரூபா அர்ச்சனை சீட்டு
வெற்றிலை வாயோடு மனிதன் படைத்த கடவுளுக்கான
நாம அர்ச்சனைகள்... கேட்டான்
மனிதன் படைத்த கடவுள்

சற்றுப் பிரகாரம் சுற்றி வர ஆசைப்பட்டான்
மனிதன் படைத்த கடவுள்
நாகரிகம் என்னும் பெயரில்
தலைவிரி கோலத்தோடு பெண்கள் சுற்றுப் பிரகாரம் சுற்ற
இடுப்பில் நிலலாது விழும் நிலைகளில் காற்சட்டைகள்
அணிந்த ஆடவர் கும்பலும் சுத்தியது
மேலைத்தேயத்தில் விடுமுறை என்பதால்
தமிழர் பண்பாடு கலாசார உடையுடன் மேலைத்தேய
வெள்ளையனும் இறைவனோடு சுற்றுப் பிரகாரம்
சுற்றி வந்தான்...

சிந்தித்தான்
மனிதன் படைத்த கடவுள்
எழுப்பிய கோவில்களில் பிராத்தித்த பிரார்த்தனைகளால்
தடுத்து திருத்தி விட இயலாது விதியின்
கரத்தினையும் தடத்தினையும்
மாறா நியதிகளை மீறியவர்களுக்காய்
நிச்சயிக்கப்பட்ட சாபமாக்கினான் - அவர்
தம் தவறுகளை நிவர்த்தி செய்யும் வரை
நல்லது ஏதும் நிகழாது...

பய பக்தியுடன் கடவுள் படைத்த மனிதனாய்
மாறும் வரை
மன்னிப்பென்பது ஓர் வீண் கனவு
அன்பென்பது இறைவன் என்று கூறிக் கொண்டு
விடைபெற்றான்
மனிதன் படைத்த கடவுள்.

- கீர்த்திதாசன்

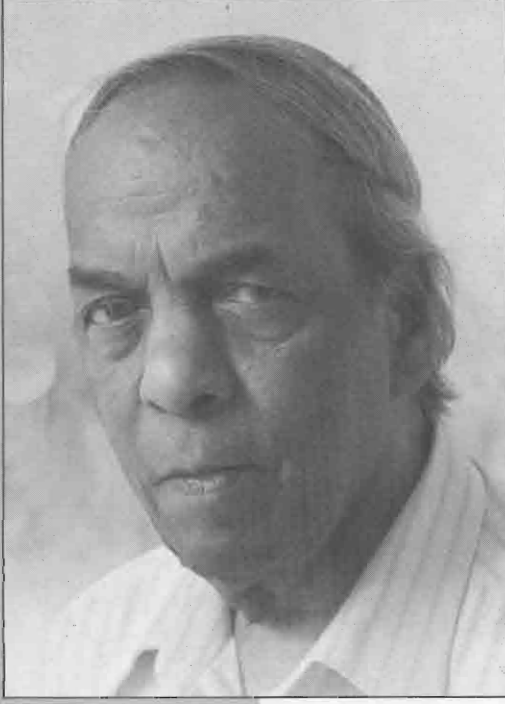
மக்கும் குப்பைகளாக மனிதர்

குவேனியின் குமாரத்திகளதும்
குமாரர்களதும்
வற்றாத வாழ்வின் நதி
இன்னமும் இடையறாது
ஓடையாகத்தானும் ஓடிக்கொண்டேதான்
இருக்கின்றது

வந்தேறிகளின்
கூழ்ச்சிச் சூழல்களின்
கோரங்கள் அகோரங்கள் கடந்தும்
வற்றாத
அவர்களின் வாழ்வின் நதி
இன்னமும் இடையறாது
ஓடையாகத்தானும்
ஓடிக்கொண்டேதான் இருக்கிறது

ஆயினும்
வந்தேறிகள் கட்டும்
வரலாறுகள் வளர்த்துவிடும்
குருதிப் பெருங் காடுகளில்
மக்கும் குப்பைகளாக மனிதர்

- சி.ஜெயசங்கர்

துயரிசையாய் கவியும் மனிதநதி

■ சி.ரமேஷ்

“நிகழ்கால வாழ்வுக்காக மனிதனைச் சிறுமைப் படுத்தும் நிலைமைகளை ஒப்புக் கொள் பவன் ஏற்கனவே இறந்துவிட்டவன். எதிர்கால வாழ்க்கைக்காகப் போராடி மடியும் மனிதன், உண்மையில், ஆன்மீக ரீதியாக எதிர்கால வாழ்வை நிகழ்காலத்தில் வாழ்ந்து விட்டவன். இறந்த பின்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவன்” என்பார் எஸ்.வி. ராஜதுரை. அக்கூற்றுக்கமைய சோக்கல்லோ சண்முகம் மதங்களை கடந்து மானிடத்தை நேசித்தவர். மனிதனை மனிதனாக மதிக்கத் தெரிந்தவர். நடுநிலை தவறாதவர். நன்னிலை வழுவாதவர். நாட்டுப்பற்றாளர், நற்றமிழ் உலகில் நாணயமாய் நடப்பவர், நியாயத்துக்கு குரல் கொடுப்பவர். நீதியை நெஞ்சிலேற்றி வாழ்பவர். கள்ளமில்லாத வெள்ளை மனம் படைத்தவர். களங்கமில்லாத சிந்தையதை தம்செயலில் தரித்தவர். காலத்தால் அழியாத அக்கலா விநோதனை கண்டடைவதில் தமிழுலகம் பெருமை கொள்கிறது.

“காசோ கண்டதில்லை கனவெதுவும் தீர்ந்ததில்லை ஆனாலும்
காக்கும் தமிழுக்காய் கனதூரம் நடந்தவன் நீ
வேகம் குறையாமல் கலை வாழ்வில் நிலைத்தவன் நீ”

ஆல்போல் தளைக்கவில்லை அள்ளிக் குவிக்கவில்லை ஆனாலும்
ஏலொலம் பாடியொரு கலை மகனாய் நிமிர்ந்தவன் நீ
வேஷங்கள் கட்டியொரு வேந்தனென எழுந்தவன் நீ”

ஆண்டது ஏதுமில்லை அணைத்துணையாய் யாருமில்லை ஆனாலும்
அமுதத்தமிழாலே அன்பர் எமைச்சிறைக்கொண்டாய் உன்னோடு
அகமகிழ்ச்சி உடனிருக்கும் அன்பே ஒன் துணையிருக்கும்
இம்மட்டோ அம்மட்டோ வான்முட்ட வாழ்ந்திருப்பாய் -வாழிய நீ”

என இளையதம்பி தயானந்தாவால் சிறப்பிக்கப் பட்ட தா. சண்முகநாதன் ஏழாலைச் சேர்ந்த தாமோதரம் பிள்ளைக்கும் இரத்தினத்துக்கும் தவப்பயனாய் 1935 ஆம் ஆண்டு ஓகஸ்ட் மாதம் 1 ஆம் திகதி வந்துதித்தவர். ஆறு வயதில் தந்தையை இழந்தவர். ஏழாலை சைவ சன்மார்க்கப் பாடசாலையில் ஆரம்பக் கல்வி பயின்ற இவர்தன் இடைநிலைக்கல்வியை மாத்தளை சென்தோமஸ் கல்லூரியிலும் தன் உயர்நிலைக் கல்வியை மல்லாகம் மகா வித்தியாலயத்திலும் கற்றார்.

சைவ சன்மார்க்கப் பாடசாலையில் கல்வி பயிலும் காலத்தில் தனது பத்தாவது வயதில் தாயை இழந்தவர். காசநோயின் கொடிய தாக்கத்தால் அடுத்தடுத்து உறவுக்காய் மீதமிருந்த அண்ணனையும் அக்காவையும் இழந்தவர். வாழும் காலத்தில் மனைவி, மகள் என அனைத்தையும் இழந்தவர். உருக்குலைந்து உதிரியாய் நின்ற போதிலும் கலங்காத உள்ளத்துடன் உலகை எதிர்கொண்டவர். வாழும் காலத்தில் துயரங்களுடன் போராடிய சோக்கல்லோ சண்முகம் வாழும் போது அத்துயரங்களையே வாழ்க்கையாக்கிக் கொண்டவர். இத்துயரை வி.என்.மதியழகன் சார்லி சப்லினுடைய கூற்றுக்கூடாக வெளிப்படுத்துவார்.

“I always like waking in the rain
so no one can see my crying”

அதாவது நான் மழையிலே நடக்க விரும்புகிறேன். மழையில் நான் நடக்கிறபோது தான் மற்றவர்களால் என் கண்ணீரை பார்க்க முடியாது போகும். துயரையே கலையாக்கியவன் சப்பிளின். சப்ளினைப் போலவே தனக்குள் அழுதுகொண்டு மக்களை சிரிக்க

வைத்தவர் சோக்கல்லோ. தொடர் துன்பங்களால் துவளாது தொடர்ந்து பயணித்தவர். பயணிக்கும் போதெல்லாம் கலையை தன் எண்ணங்களில் வரித்துக் கொண்டவர். தன் துன்பங்களை மறக்கும் ஆதார சுருதியென கலையைக் கருதிக்கொண்டவர். அக்கலையால் அன்றும் இன்று வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்.

அரசியல் மேடைகளில் அனல் பறக்கும் ஆக்ரோசப் பேச்சாளனாக விளங்கிய சோக்கல்லோ சண்முகம் ஆலயங்களில் இறையடியார் இனிந்துவக்கும் ஈடில்லா ஆன்மீக சொற்பொழிவாளனாகவும் தன்னை இனங்காட்டியவர். 1970களில் சோக்கல்லோவின் பேச்சுவன்மை, எழுத்து வன்மையை உன்னிப்பாக கவனித்த அக்கால தபால் தொலைத் தொடர்புகள் அமைச்சர் குமாரதூயர், சோக்கல்லோவின் தமிழும் பேச்சும் இலங்கை முழுவதும் அறியப்படவேண்டும் எனக் கருதி அவரை இலங்கை வானொலி நிலையத்துக்குள் உள்ளீர்த்தார். இதன் காரணமாக அக்காலத்தில் "கிராமியவளம்", "புதியபாதை", "புதிய உலகம் போன்ற அபிவிருத்தி நிகழ்ச்சிகளை சோக்கல்லோ தொகுத்து வழங்கினார். 1977ஆம் ஆண்டு ஆட்சிமாற்றத்தின் காரணமாக தானாக விலகிக்கொண்ட தா.சண்முகநாதன், 1994களில் வி.என்.மதியழகன் இலங்கை வானொலியில் தமிழ்ச் சேவைப் பணிப்பாளராக இருந்த வேளையில் பகுதி நேரப் பணியாளராகப் பணியாற்றினார். அக்காலத்தில் மத நல்லிணக்கவாதியாகவும் இருந்தார். தமிழ் தெரிந்த பௌத்தகுருமாருடன் ஆன்மீகப் பேச்சாளருடனும் கலந்து உறவாடி போதிமாதவனின் போதனைகளை தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். பள்ளிவாசல்களில் இடம்பெறும் நேரடி நிகழ்வுகளில் கலந்து கொண்டு நேரடி வர்ணனைகளைச் செய்து தமிழருக்கும் முஸ்லிம் மக்களுக்கும் இடையிலான நல்லுறவை ஏற்படுத்தினார். தீவிர இனவாத அரசியல் கோலொச்சிய காலப்பகுதியில் மதங்களுக்கிடையிலான நல்லுறவை வலுப்படுத்தியவராகவும் சோக்கல்லோ திகழ்ந்தார். இலங்கை தேசிய வானொலியில் சொல்லாற்றல்மிக்க கலைஞனாகவும் இலங்கை வானொலியில் மேல்மாகாண செய்தியாளனாகவும் விளங்கியவர். தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்வுகளை வானொலியில் உரைச்சித்திரங்களாக எழுதியவர். இளையதம்பி தயானந்தாவுடன் இணைந்து நேரடி வர்ணனைகள் பலவற்றில் இணைந்து பங்காற்றியவர். 1998இல் இராணுவக் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த நல்லூர் ஆலயத்தின் வுடாந்த உற்சவத்தில் நேரடி வர்ணனையாளராக கலந்து கொண்டு சிறப்பித்தமையும் இங்கு மனங்கொள் எத்தக்கது. இலங்கை வானொலி ஒன்பது வருட இடைவெளியின் பின்னர் அந்நிகழ்வைத் தொடங்கி இருந்தமையும் இங்கு சுட்டிக்காட்டத்தக்கது

கலைத்திறமிக்க

கட்டுரையாசிரியனாகவும் காலத்தால் அழியாத கவிஞனாகவும் விளங்கிய சோக்கல்லோ தமது பத்தாவது வயதில் அதாவது 1945ஆம் ஆண்டு ஏழாடையில் மேடையேற்றப்பட்ட "ஸ்ரீமுருகன்" என்ற நாடகத்தில் யமன் பாத்திரமேற்று நடித்ததன் மூலம் நாடகத்துறையில் காலடி எடுத்துவைத்தவர். 1957இல் கட்டிட நிதிக்காக இவர் போட்ட "குணம் குன்றினால்" நாடகம் இவருக்கு பெயரையும் புகழையும் ஈட்டித் தந்தன. இந்நாடகத்தில் வேலைக் காரன் பாத்திரமேற்று சிறப்பாக நடித்திருந்தார். கிராமியக் கலைஞர் சண்முகவடிவேல் அவர்களுடன் இவர் இணைந்து செய்த "சோக்கல்லோ சண்முகம்" என்ற நகைச்சுவைக்கதம்பம் காண்போரை ஈர்க்கும் வகையில் காணப்பட்டது. அன்று முதல் தா.சண்முகநாதன் என்ற இயற்பெயர் மறைந்து சோக்கல்லோ சண்முகம் என்றே மக்களால் அறியப்பட்டார். எழுபதுகளின் பிற்கூற்றில் தானஸ்யிஸ் அவர்களினால் நாடக அரசங்கியல் கல்லூரி நடைபெறும் போது அதில் தானும் ஒரு பயிலுனனாக இணைந்து அரசங்கியல் துறையில் பல பயிற்சிகளைப் பெற்றார். வானொலி தொலைக்காட்சி நாடகத்திலும் தொடர்ந்து நடித்தவர். தொடர்ந்து மஹாகவியின் "கோடை" "குணம் குன்றினால்", "சீதனம்", "பிறந்த மண்", "அடிப்பேன் பல்லுடைய" போன்ற மேடை நாடகங்களில் நடித்திருக்கிறார். இவரது "சோக்கல்லோ நகைச்சுவை கதம்பம்" ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட தடைவை மேடையேற்றப்பட்ட புகழ்பெற்ற நிகழ்ச்சியாகும். நகைச்சுவை கதம்பத்தை சிங்களமொழிக்கு கொண்டு சென்ற பெருமை பன்மொழி வித்தகர் கலாநிதி மடுளுகிரியே விஜேரத்னாவைச் சாரும். நாடக நடிகர் வைரமுத்துவுடன் இணைந்தும் பணியாற்றியவர். தெய்வம் தந்த வீடு, பொன்மணி போன்ற சில இலங்கைத் திரைப்படங்களிலும் நடித்தவர். 2007 ஆம் ஆண்டு தேசிய நாடக விழாவின் போது இவர் தயாரித்து வழங்கிய "எந்தையும் தாயும்" நாடகத்தில் நடித்ததன் மூலம் அவ்வாண்டின் சிறந்த நடிகருக்கான விருது இவருக்கு கிடைத்தது. அறுபத்தைந்து வருட நாடகத்துறையில் பழுத்த அனுபவ முடையவர். சோக்கல்லோ கதாப்பிரசங்கம் செய்வதிலும் வல்லவராகக் காணப்பட்டார். இவர் மாணிக்க வாசகர் குறித்து செய்த கதாப்பிரசங்கம் அனைவராலும் இற்றைவரை பேசப்படுகிறது.

இலங்கையர்கோனுடன் கொண்ட நட்பும் யாழ் இளம் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் வழிகாட்டலும் எழுத்து துறையில் பிரவேசிப்பதற்கும் தீவிரமாக ஈடுபடுவதற்கும்

துணை செய்ததாக கனக தூயர் குறிப்பிடுவார். 1963 இல் இருந்து 1968வரை கலைச்செல்வியில் சிற்பி சரவணபவனுடன் இணைந்து ஐந்து வருட காலம் பணியாற்றியதைப் போல தினபதியிலும் ஐந்து வருட காலமும் பணியாற்றியவர். ஆனைக் கோட்டை மு.சண்முகநாதனுடன் சேர்ந்து சானா என்ற பத்திரிகையை நடாத்தியவர். கலைச்செல்வியில்

கிணறுகாவி என்ற பெயரில் இலங்கையர்கோன் பற்றிய குறிப்புக்களை எழுதியவர். சிற்பி ஐயா சில நினைவுகள் என்ற தலைப்பில் கலைச் செல்வி குறித்த அனுபவங்களை ஞானம் 2008 ஜூன் இதழில் எழுதிய கட்டுரை இவரது அனுபவப் பதிவாக இடம்பெறுகிறது. ஏழாலைப்பூரான், வசுமதி ஆகிய புனைபெயர்களிலும் எழுதியவர். 2008 காலப்பகுதியில் பட்சமுள்ள ஆச்சிக்கு என்ற தலைப்பில் இவர் எழுதிய நகைச்சுவைத் தொடரும் இவருக்கு பெயரையும் புகழையும் ஈட்டிக் கொடுத்தன. குழந்தை சண்முகலிங்கனின் “பஞ்ச வர்ண நரியார்” குறித்து இவரால் எழுதப்பட்ட “அண்மைக் காலத்தில் கொழும்பில் அரங்கேறிய ஒரு நல்ல நாடகம் பற்றிய கதை இது” என்ற கட்டுரை இவருக்கு நாடகம் தொடர்பாக இருந்த ஈடுபாட்டை எடுத்துக் காட்டுகிறது. கனடாவில் “தாய்வீடு” பத்திரிகையில் “இப்படியும் மனிதர்கள்” என்ற தொடரும் இவர் புகழை பறைசாற்றி நிற்கிறது.

சோக்கல்லோ வில்லுப்பாட்டு மீது தீவிர ஈடுபாடும் அதீத நாட்டமும் கொண்டவராகக் காணப்பட்டார். சமூகத்துக்கு தேவையான தகவல்களையும் செய்திகளையும் சுவை குன்றாமல் நகைச்சுவையாய் சொல்வதற்குரிய கலைவடிவமாக வில்லிசையைக் கருதினார். தனது மானசீக குருவாக நாகலிங்கம் கணபதிப்பிள்ளை என்ற சின்னமணியை தன் மனதில் வரித்துக்கொண்டவர். அவருடன் நெருங்கி பழகியவர். அத்துடன் இசைக்கலைஞர் சயம்புலிங்க பாகவதரிடம் சென்று வில்லிசையை முறையாகப் பயின்றவர். வில்லுக்கு விஜயன் போல வில்லிசைக்கு சோக்கல்லோ என ஊரவரால் உவந்தேத்தப்படுமளவுக்கு இக்கலையில் பாண்டித்தியமும் புலமையும் அனுபவமும் பெற்றிருந்தார். சகலரும் ரசிக்கும் படியாக கதை சொல்லும் ஆற்றலும் புராண இதிகாச காப்பியங்களில் அவருக்கிருந்த பரீட்சயமும் அவரை இலங்கையில் சிறந்த வில்லிசைக் கலைஞனாக்கியது. ஆற்றலும் அறிவுமிக்கவரான இவர் வில்லின் நடுவில் அமர்ந்து கதை சொல்லும் பாங்கும் நவரச பாவங்களை முகத்தில் காட்டும் பாவமும் அறுத்து ஒறுத்து அழுத்த திருத்தமாகத் தமிழைப் பேசி கதை சொல்லும் திறனும் பாடல்களைப் பொருளுணர்ந்து பாடும் இசையுடன் பாடும் வல்லமையும் இவரை தன்னி கரில்லா தலைவனாக உலகறியச் செய்தது. யாழ்ப்பாணம் முதல் கொழும்பு வரை மகாகவியின் கண்மணியாள் காதை, ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர், இயேசு காவியம், ஓளவையார், கவி ராஜன் கதை, சக்தி மஹிமை, சத்ய சாயிபாபா, கண்ணதாசனின் இயேசு காவியம், சுவாமி விபுலானந்தர், பட்டுக் கோட்டை கலியாணசுந்தரம், எம்ஜி.இராமச்சந்திரன் என்னும் தலைப்புக்களில் வில்லுப் பாட்டுக்களைப்பாடி அரங்கேற்றினார்.

இலங்கையில் பேச்சுக்கலையில் சாதனை படைத்த கலைஞனாகவும் சோக்கல்லோ காணப்படுகிறார். தொடருரை ஒன்றை நிகழ்த்தி சோக்கல்லோ சாதனை படைக்க

எண்ணிய வேளையில் தமிழ்ச்சங்கம் சோக்கல்லோ உரை நிகழ்த்துவதற்கான அனுமதியை வழங்கவில்லை. அந்நிலையில் 2002ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையில் வைத்தியர். சட்டத் தரணிகள், தமிழறிஞர்கள் நடுவர்களாக கடமையாற்ற “நானும் தமிழும்” என்ற தலைப்பில் குறிப்புகள் எதுவுமின்றி ஏழுமணிநாற்பது நிமிடங்கள் சோக்கல்லோ தொடர்ந்து பேசி உலக சாதனையை நிகழ்த்தினார். நீராகாரம் அருந்தாமலும் இயற்கைக்கடன் கழியாமலும் சோக்கல்லோ சண்முகத்தால் இச்சாதனை நிகழ்த்தப் பட்டது. சாதனை நிகழ்த்தப்பட்டதன் பின்னர் அன்றைய தமிழ்ச் சங்கத்தின் தலைவராக இருந்த இ.சிவகுமாரன் வாழ்த்து தெரிவித்தார். நாலரை மணிநேரம் பேசிய சாதனை கியூபா ஜனாதிபதி பிடல் கஸ்ரோவினுடைய தாக இருக்க அச்சாதனை சோக்கல்லோ அவர்களால் முறியடிக்கப்பட்டது. 1990களின் பிற்பகுதியில் வினோதன் நினைவாலயத்தில் திருமதி ஜெயந்தி விநோதனுடன் இணைந்து புதிய கலைஞர்களை வெளியுலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தும் நோக்கில் கலைநிகழ்ச்சிகளைத் தொடர்ந்து நடாத்தி வந்தவர்.

1955இல் டி.ஆர்.ராமச்சந்திரன், சாரங்கபாணி நடிப்பில் கோமதியின் காதலன் என்ற பெயரில் திரைப்படம் ஒன்று வெளிவந்திருந்த வேளையில் சோக்கல்லோ வின் கோமதியின் கணவன் என்ற இத்தொகுப்பு 1959 இல் வெளிவந்துள்ளது. தொடக்கம், மையம், முடிவு என்ற அடிப்படையில் நேர்கோட்டுப்பாணியில் எழுதப்பட்ட இந்நாவல் யாழ்ப்பாண கிராமத்தில் வாழும் குடும்ப மொன்றின் வாழ்க்கைச் சூழலை தனிமனித உணர்வுக் கூடாக வெளிப்படுத்தும் நாவல் ஆகும். தாய் தந்தையரை இழந்தநிலையில் அன்புக்கும் பாசத்துக்கும் இடையில் ஏங்கும் சிறுவன் சோமுவினின் உள்ளக்கிளர்ச்சிகளை உணர்வு பூர்வமாக வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. மனிதாபி மானமற்ற சமூகத்தின் பொய்முகங்களையும் வாழ்வின் அபத்தங்களையும் யதார்த்த பூர்வமாக எடுத்துரைக்கும் இந்நாவல் பண்பாட்டு நியமங்களில் நிகழ்ந்து வரும் முரண்பாடுகளை கேள்விக்குட்படுத்துகிறது.

“மக்கள் கலைஞன்”, “சமாதான நட்சத்திரம்”, “தேசத்தின் கண்”, “கலாபூஷணம்”, “கலைச்சித்தர்” முதலான விருதுகள் இவரை அலங்கரித்து தம்மைய் பெருமைப்படுத்திக் கொண்டார். வானொலிக்

கலைஞனாகவும் இதழா சிரியனாகவும் இளம் உள்ளங்களைக் கவரும் நாவலாசிரியராகவும் நற்சபையைக் கவரும் நாடகநடிகனாகவும் பல் துறைமிக்க பத்திரிகையாசிரியனாகவும் பாண்டித்தியமிக்க பன்மொழிப் பேச்சாளனாகவும் விளங்கிய சோக்கல்லோ வின் சாதனைகள் அளப்பெரியது. அறிவும் ஆற்றலுமிக்க வாழ் நான் கலைஞனின் புகழ் எங்கும் என்றும் எப்போதும் பரவி நிற்கும் என்பதில் ஐய மில்லை. காலம் கரையாத கலைஞனாய் காலத்தை கடந்து நிலைத்து நிற்கும் சோக்கல்லோ என்ற ஆளுமை என்னும் பூவுலுகில் நிலைத்து நடித்திருக்கும்.

நேரமாக ஆக பயமும் பதற்றமும் மனம் முழுவதையும் ஆட் கொண்டு விட்டது. மனம் ஒரு நிலைப்படாமல் அந்தரத்தில் ஆடிக்கொண்டிருந்தது “காற்றின் திசைக் கெல்லாம் இழுபடும் சருகுகளாய் அலைந்தது கொண்டிருந்தது உள்ளம்.

“என்ற அப்பனே ஈருயிரும் தரிக்கோணும்” என்று அடிக்கடி வாய்க்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தா அப்பாச்சி.

அடிவயிற்றைப் பிடித்தபடி அக்காச்சி அழுது கொண்டிருந்தாள், இடையில் அவள் அலறல் அதிகமாகும். அப்பாச்சி எழுந்து ஓடுவா.

“ ம் ஊந்து துடிக்குது” என்று அக்காச்சியின் வயிற்றைத் தொட்டுப் பார்த்துவிட்டு “கல்லறையானே” என கை கூப்புவா.

“பிள்ளை சாமனுகள எடுத்து வை” என்று அம்மாவிடம் சொன்னா.

“ஓம்மமா எல்லாம் எடுத்து வைச்சாச்சு, கார் வந்தால் சரியன்” என்று அம்மா கூறியதும்,

“ இதென்னடாப்பா பொடி துடிக்குது இன்னும் இவணக் காணல”

என்று கூறியபடியே ஐயாவைக் பார்த்தார் அப்பாச்சி. சொல்லி முடிக்கவும் காரும் படலைக்குள் வந்து, காரும் தன் இருப்பை நிறுத்திக் கொண்டது.

“அடி பொடிச்சி சில்லறைச் சரக்குக் கொண்டா” என்றதும் அம்மா வெத்திலச் சரக்குக் கைவிட்டு சில சில்லறைக் குற்றிகளை எடுத்துக் கொடுத்தா.

அக்காச்சியின், கையில் அப்பாச்சி அந்த சில்லறைக் காசில் காரில் ஒரு ரூபாக் குற்றியை தேர்த்தி வைத்துக் கட்டி விட்டா.

“சரி மோன நடவுங்கோ” என்றதும் அம்மா அக்காச்சிய தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டு போய் காரில் ஏற்றினா. கரும்புகையைக் கக்கியபடியே கார் ஊரத் தொடங்கியது.

***

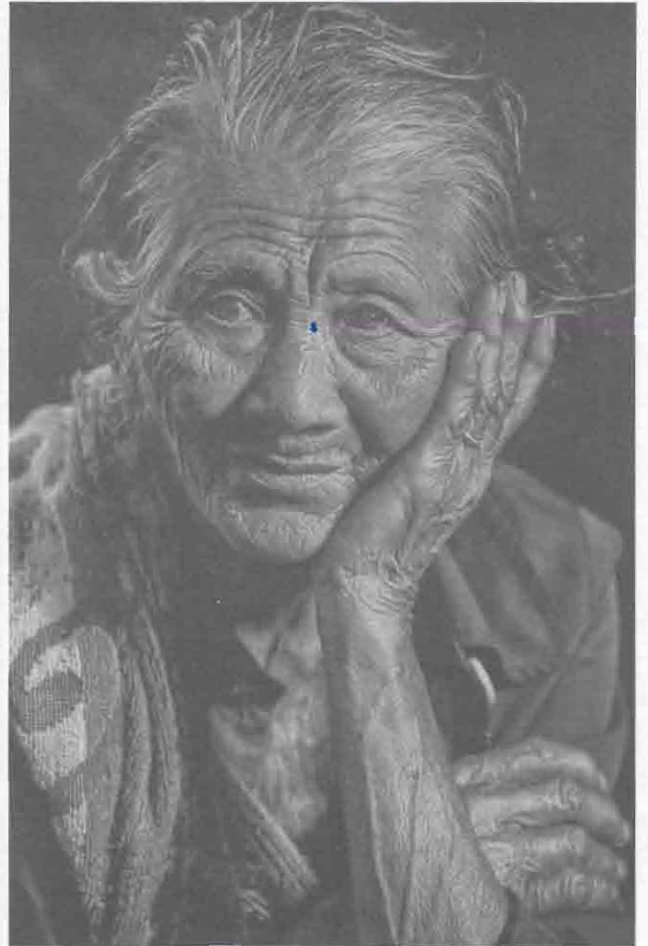
அக்காச்சிக்கு இது தலைப்பிள்ள, தலைப்பிள்ள என்றால் தாய்விடு தானே. அத்தான் வேற ஆக்கள் என்று அம்மா சொல்லுவா, அதனாலேயோ, என்னவோ ஓட்டுமில்ல உறவுமில்ல எண்டு அவர எங்களோடு விட்டுவிட்டார்கள். எங்களுடில் சாதி சம்பிரதாயங்கள் மேல் நிலையில் இருந்தது. அப்போது நான் சிறியவன் அம்மாவின் சீலைத் தலைப்பை பிடித்துக் கொண்டு ஓடிய காலங்களில் எனக்கு கற்பூர புத்தி” என்று அப்பாச்சி சொல்லுவா.

அக்காச்சிக்கு இது மாதம் தான் நாள் கடந்து விட்டது. அவள் நேற்றில் இருந்து நாரியைப்பிடித்துக் கொண்டு துடித்துக் கொண்டிருந்தாள். இரவுதான் அப்பாச்சி, விடிய ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போவம் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டா. புளியடி மோகினி, சண்டில் வைரவர், ஆற்றங்கரையான் என்று அடுக்கடுக்காய் நேர்த்தி வைத்தா. அதுக்கு மேல கல்லறையானுக்கு 1008 வில்வம் சாத்திறதெண்டு வேண்டிக் கொண்டா.

நடுமத்தியான வெயில் உடலை குடேற்றிக் கொண்டிருந்தது. பங்குனி மாதம் என்பாதாலோ, இவ்வளவு அகோரம் நானும் தம்பியும் வீட்டு விற்றரந்தையில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தோம் படலை திறக்கும் ஓசை கேட்கிறது.

“ஐயா அக்காச்சிக்கு என்ன” என்று

அப்பாச்சி

அங்கலாய்த்தேன்.

“அக்காச்சிக்கு தம்பி பிறந்துவிட்டான்” என்று வாயகலத்துக்கு சிரித்துக் கொண்டு நின்றார். முதற் பேரனைக் கண்ட சந்தோசம் முகத்தில் விரிந்தது.

ஐயா, குடித்திருந்த கள்ளின் வாடை, வியர்வை நெடியோடு சேர்ந்து அடிவயிற்றில் இருந்த குமட்டிக் கொண்டு வந்தது.

***

அன்று பள்ளிக்கு போகாததால் நீண்ட நேரம் படுத்திருந்தேன். கதிரவன் ஒளிக்கீற்றுக்கள் என் தொடைகளை குடேற்றிக் கொண்டிருந்தது. போர்த்தி யிருந்த சாரத்தை விலக்கிப் பார்க்கிறேன் அப்பாச்சி நின்று கொண்டிருந்தா. ஏதோ அவசரமாக சீலையைக் கழற்றிவிட்டு வேறொரு சீலையை எடுத்துச் சுற்றிக் கொண்டா நான் எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டு.

“என்னப்பாச்சி எங்கே போப் போற?” என்றேன்?

“நீ கொஞ்சத்திற்கு படு மோன நான் உதில போட்டு வாறன்”

“என நானும் வரட்டே”

“சரி சரி வா மோன கெதியா போகணும்”

என்றதும் சட்டென்று எழுந்து களிசாணை மாட்டிக் கொண்டு அப்பாச்சியின் வேகத்திற்கு அவளின் கால் போய்கொண்டிருந்தன. நான் ஆமையாய் ஊர்ந்து கொண்டிருந்தேன்.

“எட மோன வா அப்பு கெதியா”

என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டே நடந்தா. எனக்கு கால்களில் ஊமை வலி எடுத்தது, “எட மோன அப்ப நாங்கள் திண்ட தீன் இப்ப எங்கள் இப்படி வைச்சிருக்க” என்று கூறக் கேட்டதை நான் இரைமீட்டுக் கொண்டேன். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அப்பாச்சி ஒரு வீட்டின் முன்னே நின்றா.

“தெய்வான அக்கை, தெய்வான அக்கை” அப்பாச்சியின் குரல் ஓங்கி ஒலித்து அடங்கியது.

விரரென்று குரைத்தபடி தாவிப்பாய்ந்து வந்தது. அந்தக் கறுப்பு நிற நாய் களிசாணைப் பிடித் திருந்த கைகள் அப்பாச்சியைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டன. கிழே நழுவின காற்சட்டையைக் கைகள் இழந்தது.

நான் அம்மணமாய் நின்றேன். “அடிக் அடிக்” என்று நாயைக் கலைத்ததுக் கொண்டே தன் சீலைத் தலைப்பில் இருந்த ஊசியைக் கழற்றி என் களிசாணைக் குத்திவிட்டா அப்பாச்சி.

“என்ன வள்ளி என்ன” என்று கதவுக்கு பின்னிருந்து ஒரு குரல்

“ஒரு அலுவலா வந்தனான் அக்கை”

“ஆ... இஞ்சாக வா” என்று கதவைத் திறந்து விட்ட போது நாய் மீண்டும் தாவியது.

“அடிக் அடிக் அங்கால போ” என்று அந்த மனுஷி கையை ஓங்கியதும் காலுக்குள் கிடந்து வாலை ஆட்டியது அந்த நாய்.

“அக்கை... மோளினர் பொடிச்சி பெத்துப் போட்டான் கையில அஞ்சி சதமும் இல்ல, தொழில் துண்டியும் இல்ல ஒரு... ஐம்பது பவுண் இருந்தா தாங்கோ”

“எப்பிடியும் தைப்பிறக்கத் தந்திவன்...”

என்று அமுவாரப் போல கேட்டா அப்பாச்சி அந்த நேரத்தில் அப்பாச்சியின் நிலையைப்பார்த்தேன்.

எனக்குள் சட்டென்று ஒரு ஆணி ஏற்றியது போன்றிருந்தது.

“எனக்குத் தெரியுமடி வள்ளி நீ மாறலுக்குத் தான் வருவாயெண்டு” என்று நாக்கு வளைத்தா அந்த மனுஷி. அப்பாச்சி வாயகலத்துக்கு இளித்துக் கொண்டு நின்றா.

நீண்ட நேரம் அப்பாச்சி வாசலிலேயே நின்று கொண்டிருந்தா அந்த மனுஷி வீட்டிற்குள் சென்று கொஞ்ச நேரம் கழித்து வந்தா “வள்ளி நீ இண்டு வரைக்கும் ஒரு உதவியும் கேக்கல்ல”

“ஓமக்க நான் தல அடமானம் வச்செண்டாலும் தந்திடுவன்”

“எனக்குத் தெரியுமடி நீ தருவாய் எண்டு. நீ நாணய முள்ளவ என்று அப்பாச்சியை முகஸ்துதி பாடியது எனக்கு அப்பட்டமாக தெரிந்தது. அவனுக்கு பணம் திரும்ப வேண்டும் என்ற ஏக்கம்.

இவருக்கு தெரியாம தாரன் என்ற கையில துடு என்று கூறிக்கொண்டே பணத்தை நீட்டினார். அப்பாச்சி பணத்தை வாங்கிக் கொண்டே நடக்கத் தொடங்கினா. நான் ஓடிக் கொண்டிருந்தேன்.

***

அக்காவின் மகன் வீட்டிற்கு வந்ததில் இருந்து எல்லாமே மாறிப் போனது. மழலைச் சத்தம் இராப்பகலாக மாறி மாறி கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது. குண்டுவிழிகளைப் புரட்டி அசைத்து நோக்கும் போது உதடுகள் சுழித்து சிணுங்கும் போதும், பஞ்சு போன்ற மேனியின் ஸ்பரிசங்களிலும் நாம் மோகித்துப் போயிந்தோம்.

எங்கள் வீட்டு மருத்துவிச்சி, அப்பாச்சியின் பார்வையில் அக்காளும் தேறிவிட்டா. நொச்சி, ஆமணக்குபருத்தி, பாவட்டை என விதவிதக் குளியலில் அப்பாச்சி கை தேர்ந்தவ, கிருஸ்ணன் என்ற நாமமும் எங்கள் வீட்டுக் குட்டிக்கு வைத்தாயிற்று. தாய்மாமன் பேரில் நானும் தொட்டிலிட்டு ஆட்டினேன். அன்றி லிருந்து கிருஸ்ணன் வரவினால் லீலைகளும் அரங்கேறின.

குட்டி நந்தவனம் போல எங்கள் வீடும் மாறியிருந்தது.

அப்பாச்சி பெருமூச்சு விட்டு ஓய்ந்தாள். எல்லாத்தையும் முன்னின்று பார்த்த களிப்பு அவளின் முகத்தில் தெரிந்தது. கிருஸ்ணன் காட்டும் லீலைகளில் மூழ்கி போயிருந்த ஒரு நாளில்...

“வள்ளி வள்ளி” என்று படலைக்கு மேலாக தலையை உயர்த்தியவாறு கூப்பிட்டுக் கொண்டு நின்றா அந்த மனுஷி...

“ஓம் வாறன் அக்கை” என்று கூறிய படியே எழுந்த அப்பாச்சி முகத்தில் வியர்வைத் துளிகள் அரும்பின.

“கடன் பட்டார் நெஞ்சம் போல்” கலங்கின அப்பாச்சியின் மனத்தினைப் பார்த்த போதே அதன் உள்ளிருக்கும் துன்பமும் தெரிந்தது.

சட்டென்று கதவை நான் இழுத்துத் திறந்தேன். முன்னால் அந்த மனுஷி நின்றா. இன்று அவளின் முகத்தில் ஒரு வித கனல் வீசிச் கொண்டிருந்தது.

“டேய் பொடியா உனர் கொப்பாச்சி நிக்கிராவே” உன்ற அதட்டல் என்னைப் பயமுறுத்தியது.

“நிக்கிரா” என்று ஒற்றைவார்த்தையில் கூறி விட்டு நான் ஓடிப்போய் அப்பாச்சியின் பின்னால் ஒளிந்து கொண்டேன்.

“வா அக்கை இஞ்சால” அன்று வேண்டுமென்றே ஒரு சிரிப்பை வரவழைத்தபடி கூறினா அம்மனுஷி.

“என்ன வள்ளி பார்த்தியே வீட்ட வர வச்சிட்ட” என்று முகத்தில் கடுப்புடன் கேட்டா அந்த மனுஷி.

“கோவிக்காத அக்கை ரெண்டாரு நாளில எப்பிடியாவது, கொண்டந்து தந்திடுவன்” என்று பற்களை இளித்துக் கொண்டா அப்பாச்சி.

“இஞ்ச பாரடி வள்ளி சனிக்கிழமை பொழுது படுறதுக்குள்ள தந்திட வேணும் இல்லாட்டி” என்று பற்களை நெரித்துக் கொண்டா அந்த மனுசி, நல்ல வேளை அப்பாச்சிக்கு அடி விழவில்லை.

“இல்லாட்டி” ஏதும் நடக்கலாம் என்று என் அடி மனதிலே ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது.

“இஞ்சரடி வள்ளி எதிலயும் நாணயம் வேணும்.

ஓமக்கா கோவிக்காத... மெய்யான சனிக் கிழமை நான் தருவேன் இல்லாட்டி இந்தச் சீலைய உரிஞ்சு போடுறன்” என்று அப்பாச்சி சீலைத்தலைப்பை எடுத்தார்.

அப்பாச்சியும் பாஞ்சாலியைப்போல் சபதம் செய்து விட்டா. பாஞ்சாலிக்கும் அந்தக் கண்ணன் இருந்தான் சேலை கொடுக்க, அப்பாச்சிக்கு??

***

நீண்ட நேரமாகியும் அப்பாச்சி தூங்காமல் முகட்டைப் பாத்துக் கொண்டிருந்தா. இடையிடையே வாய்க்குள் ஏதோ முணு முணுத்தா “இன்னும் ரெண்டு நாள் தான் எப்பிடியாவது குடுத்திடுவன்” என்று அடிக்கடி தனக்குள்ளே கூறிக்கொண்டா. ஐயாவும் தன் பங்கிற்கு ஒரு இருபத்தைந்து பவுண் சேர்த்துக் கொடுத்து விட்டார். அக்காவும் வந்த காசில் பத்துப் பவுண் சேர்த்துக் கொடுத்தா. மீதி பதினைந்து பவுண்...

“கடவுளே எனக்கொரு வழியைக்காட்டு” என்று அநேக தடவைகள் வேண்டிக் கொண்டா. அப்பாச்சி அந்தக் கடனை அடைக்க பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்து கொண்டிருந்தா... ஏற்றி வைத்த கைவிளக்கின் சுவாலை காற்று இழுக்கும் திசைகெல்லாம் அலைந்து கொண்டிருந்தது.

“ஏழை வாழ்வும் இப்படித்தா காலந்தோறும்” காசை நினைத்தபடியே அப்பாச்சி மட்டும் தூங்காமல் இருக்க நாம் எல்லாம் தூங்கிப் போனோம். இடையிடையே என் கனவில் பாஞ்சாலி துகிலுரியப்படும் காட்சி மட்டும் எட்டி எட்டிப் பார்த்தது.

நிலம் வெளுத்திருந்தது காக்கைகள் கரைந்தபடி பறந்தன. மாதா கோயில் மணி காதில் கணீரென்று ஒலித்தது. நான் எழுந்து அப்பாச்சியைத் தேடினேன். அப்பாச்சி இல்லை. எங்கு சென்றிருப்பாவோ என மன அலைகளை மேய விட்ட படியே

“அக்காச்சி, அம்மாவும் அப்பாச்சியும் எங்கே” என்ற கண் களை கசக்கிக் கொண்டே கேட்டேன்.

“அவயடா காலைல வெள்ளை எங்கயோ வேலை எண்டு போயிட்டினம்” என்றா அக்காச்சி.

வானத்தில் மீன்கள் ஒவ்வொன்றாய் நீந்தத்

தொடங்கியிருந்தன. வெள்ளிப் பந்து மிக இலாவகமாக மேற்கிளம்பி போய்க் கொண்டிருந்தது. காக்கைகள் மரக் கிளைகளில் ஒவ்வொன்றாய் வந்து அமர்ந்து கொண்டன. அதன் கரையும் கத்தம் காதுகளைப் பிளந்தன.

சட்டென்று படலை திறக்கப்படுகிறது.

“அப்பாச்சி” என்று ஓடிப் போய் கால்களைக் கட்டிக் கொண்டு நின்றேன்.

“விடு மோன என்னால ஏலாம இருக்கு” என்று அலுத்துக் கொண்டா. நான் விடுவித்துக் கொண்டு விலகினேன்.

அப்பாச்சி துண்டைத் தலைக்கு போட்டுக் கொண்டு நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்துக் கொண்டா, நான் சற்று நேரம் எதுவுமே பேசாமல் இருந்தேன்.

நேரம் ஆக ஆக எனக்கு கண்கள் தூங்கியது. படுக்கலாம் என்று தலைகணியை போடும் போது,

“டேய் மோன இஞ்ச வாடா” என்று அப்பாச்சி அழைத்தா,

என்னப்பாச்சி என்று நான் அலுத்துக் கொண்டேன். எனக்குள் முதற் தடவை அப்பாச்சியைக் கட்டிக் கொண்ட போது, விடு என்ற சொல் ஒலித்துக் கொண்டிருந்ததாலோ என்னவோ தெரியவில்லை, எனக்கு மனமில்லாமல் இருந்தது.

துன்பங்கள், துயரங்கள் சில சமயம் மனித மனங்களை ஆட்கொள்ளும் போது படும் இடர்களுக்கு அப்பாச்சியையும், அதனால் மனது உடையும் மழலை களுக்கு என்னையும் எண்ணிப் பார்க்க முடிந்திருந்தது.

“என்ற திரவியம் ராசா, நான் சும்மா சொன்னன் ஓடியான” என்று அப்பாச்சி முகம் முழுவதுமாக சிரித்துக் கொண்டு நின்றா.

நான் ஓடிப்போய் கட்டிக் கொண்டேன். “அப்பாச்சி இந்த காலா கொஞ்சம் அமத்திவிடு” என்று கேட்டா.

அப்பாச்சி இப்படித்தான் சில சமயம் வேலை செய்தாள், பிடித்துவிடு என்று கரைச்சல் கொடுப்பா இன்றும் அப்படித்தான். நான் எனது கைகளால் பிடித்து விடும் போது அப்பாச்சியின் கைகள் பொம்மென்று வீங்கிக் கிடந்தன. முந்தய நாட்களில் அவவின் கைகளில் இருந்த கனிவு இல்லை. எல்லாம் மரத்துப் போய் இருந்தது.

“அப்பாச்சி கையக் காட்டின” என்றதும் உள்ளங்கைகளை விரித்தா.

கைகள் சிவந்து புட்டுக்கட்டி மாதிரி வீங்கிக்கிடந்தன.”

“என்னைப்பாச்சி ஏன் இப்படி?”

அது மோன உலக்கை போட்டா அப்பிடித் தான் என்றா.

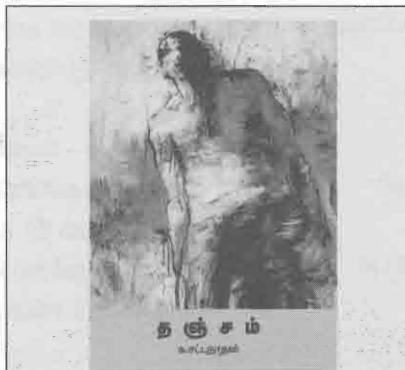
தன் சேலையைக் காக்க அப்பாச்சி அரிசி இடித்துக் கொடுத்து விட்டு வந்திருக்கிறா என்பதை நான் அறிய வெகு நேரமாகவில்லை.

என் கண்களில் இருந்து வழிந்த கண்ணீர் அப்பாச்சியின் கைகளை நனைத்துக் கொண்டது.

“என்ற அப்பு வான” என்று என்னை கட்டி அணைத்துக் கொண்டா.

‘இலையும் பழுப்பும் எல்லா ருக்கும் வரும் மோன என்ன? செய்ய?

“எங்கட புளியும் ஒரு நாள் பூக்கும் தானே” என்று பெருமூச்சு விட்டா...

நூல்
தஞ்சம்
(சிறுகதைத்தொகுதி)
ஆசிரியர் - க.சுட்டநாதன்
வெளியீடு - ஜீவநதி
விலை - 300/-

சிலேடை வெண்பா

இ.சு.முரளிதரன்

1. (ஆசிரியரும் விளக்கும்)

பன்னூல் இழை நெறியில் நெய்யும் குடிக்கும் கேள்
நின்று விளக்கம் நிதந்தரும் - அல்லெனில்
பள்ளி யணக்கும் பக்குவத்தால் ஆசிரியம்
நல்ல விளக்கென் றறி

2. (நல்லூரும் - யானையும்)

சங்கிலியின் ஆட்சியுண்டு தாவரமே வாய்நிறையும்
பொங்குமெழில் நகரின் மணி ஈர்க்கும் - தங்கி வளரும்
போதகமும் வேள்கைப் பொருள் நாளும் நல்லூரும்
காது பெரு யானையும் ஒப்பு

3. (சிவனும் - போராளியும்)

அஞ்ச தொழிலால் வரியுடையால் கண்டத்தில்
நஞ்சால் மயானப் புகழ்பாட்டால் - மஞ்சதொடு
அம்புலியை ஏற்றலால் மூன்று முனைப்படையால்
செம்பெருமான் போராளிக் கொப்பு.

4. (சிகஷாட்டும் - பாய்பும்)

நஞ்சிருக்கும் வாயணுகி வந்தே உயிர்குடிக்கும்
தஞ்சமென ஈற்றிலே புற்றேகும் - விஞ்சி
வளியுதும் பண்பினால் வெண் சுருட்டும் பாய்பும்
தெளிவாய் நிகர்க்கும் தெரி

5. (வெண்ணும் - வாயையும்)

தலைவிரிந்தே சீப்போடிருக்கும் அகத்திற்
குலை நல்கும் பொத்திவைக்கும் வம்சம் - விளைவிக்கும்
நல்மணநாள் நானேறும் நன்மதிப்பால் வாயையும்
மெல்லியல்புப் பெண்ணும் நிகர்

6. (மானும் - வண்ணத்துப் பூச்சியும்)

குளம் நாளும் கொம்பிருக்கும் புள்ளி விரவும்
இலைதேடும் கூடும் பிணையும் - கலையழகால்
மின்வேக மானும் சிறுத்தையால் செம்மை காண்
வண்ணத்துப் பூச்சியொக்கும்

7. (சீப்பும் - துருவுலகையும்)

பல்லிருக்கும் ஈர்மாட்டும் புத்தோன்றச் சீர் செய்யும்
உள்ளிருக்கும் கண்ணாடி வாரிடுமே தள்ளும்
வழுக்கைச் சிரத்தை துருவு பலகை
அழகான சீப்பிற்கு நேர்

8. (குரங்கும் - கூரியனும்)

அந்தரத்தில் தாவும் கடலை அருந்திடும்
குந்தி மகவை அரவணக்கும் - சிந்தும்
கதிர் புலத்தில் தார் நெகிழ்த்தும் தன்மையால் வெய்யோன்
குதிக்கும் குரங்கென்று கூறு.

9. (சங்கும் - சேலையும்)

கரையிருக்கும் காப்பாகும் சத்தமிடும் போர்க்கும்
தரை தவழும் நீர் உறிஞ்சும் கண்ணன் - கரமெடுக்கும்
வேலை ஒதுக்கும் வெளுக்கும் இயல்பினால்
சேலைக்குச் சங்கு சமன்

10. (கண்ணிரானும் - எம்.ஜி.ஆரும்)

ஆண்டவர் என்பதால் ஆலயத்தால் வள்ளன்மை
புண்டதால் ராதாகை துப்பாக்கி தீண்டியதால்
பெண் விருப்பால் நம்பியார்க்கும் புத்தி சொல் வேடத்தால்
கண்ணனுக்கு எம்.ஜி.ஆர் நேர்

4. அம்மாவின் இரகசியம்

சுநேத்ரா ராஜகருணாநாயக்க எழுதிய (51+ xviii பக்க) குறுநாவலை எம். ரிஷான் ஷெரீப் மொழியாக்கம் செய்துள்ளார். தமிழ்நாட்டில் நாகர்கோவிலுள்ள 'காலச்சுவடு பப்ளிகேஷன்ஸ்' நிறுவனம், நொவெம்பர் 2011 இல் இதனை வெளியிட்டுள்ளது.

சுநேத்ரா ராஜகருணாநாயக்க பல துறைகளில் செயற்படும் ஒரு கலைஞர்.

“சிங்களம் மட்டுமல்லாது ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றவர். இவரது நாவல்கள் திரைப்படங்களாகவும், தொலைக்காட்சி நாடகங்களாகவும் வெளிவந்துள்ளன. படைப்புகளுக்காகச் சாகித்திய விருதுகளையும், அரசு விருதுகள் உட்பட பல விருதுகளையும் வென்றுள்ளவர்

...இதுவரை 47 தொகுப்புகளை வெளியிட்டிருக்கிறார். இவரது குறிப்பிடத்தகுந்த பல படைப்புகள் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.” என்ற விபரங்கள், புத்தகத்தில் தரப்பட்டுள்ளன.

வீட்டு வேலைக்காக துபாய்க்குச் சென்ற முத்துலதா, இரண்டு ஆண்டுகளின் பின் ஊருக்கு வந்து, பிறகு - சைப்பிரஸ், பிரான்ஸ், ஹொங்கோங் ஆகிய நாடுகளுக்கும் சென்று, பன்னிரண்டு ஆண்டுகளின் பின் ஊர் திரும்பிச் சில நாள்களில், தான் வெளி நாட்டிலிருக்கையில் தம்பியின் உதவியுடன் கட்டி முடிக்கப்பட்ட தனது புது வீட்டைப் பெருமையுடன் சுற்றிப் பார்க்கிறார். அவ்வீட்டில் தற்போது, தாய் பேபிநோனாவும் முத்துலதாவின் வளர்ந்த மூன்று பிள்ளைகளும் வசிக்

கின்றனர். அவளது நினைவில் கதை பின்னோக்கி நகர்கிறது; கதையின் மையப்பாத்திரம் அவள்தான்.

திம்பொல்கெட்டிய என்ற கிராமத்தில் வறுமையான குடும்பம். லொறிச் சாரதியான தகப்பன், கர்ப்பினியான பேபிநோனாவையும் முத்துலதாவையும் விட்டுவிட்டு வேற்றுரில் வேறு பெண்ணுடன் வசிக்கிறான். தாய் கூலிவேலை செய்வதில் கஷ்டத்துடன் வாழ்க்கை கழிகிறது. மகள் முத்துலதா அதிகம் படிக்காதவள். அங்குள்ள மரப்பலகைக் கூட்டுத்தாபனத்தில் வேலை செய்யும் வெளியூர்க்காரனான உதயசிறியுடன், காதல் ஏற்படுகிறது; அவன் தனது வீட்டாருக்கும் சொல்லாமல் அவளைக் கல்யாணம் செய்கிறான். முந்திய குடிசையை விட்டு, கணவனுக்கு கூட்டுத்தாபனம் கொடுக்கும் வீட்டில் முத்துலதா தாயுடனும் வசிக்கத் தொடங்குகிறார். மக்கள் விடுதலை முன்னணியின் (ஜே. வி. பி.) இரண்டாவது எழுச்சிக்காலத்தில் (1988 - 1989) நெருக்கடிச் சூழல் உருவாகிறது.

உதயசிறி சொன்னது சரிதான். சிறிய மாற்றமே இருந்தது. தலையற்றுப் பிறப்பதற்குப் பதிலாக. இளைஞர்களின் தலைகள் இல்லாமல் போகும் காலமொன்று வந்தது. தலையற்ற உடல் பாகங்கள், பாதி எரிக்கப்பட்டவர்கள் வீதிகளின் ஓரங்களில் போட்டுச் செல்லப்பட்டிருப்பதாகத் தகவல்கள் கிடைத்தன. அரசியலில் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் சிறிய தகராறுகளுக்கும் ஆட்கள் கொலை செய்யப்படும் காலமொன்று வந்தது. உதயசிறி ஒருபோதும் அரசியல் பற்றிக் கதைக்கும் ஒருவனல்ல. ஆனாலும் அவனுக்கு அரசியல் பத்திரிகைகள் வாசித்துப் பார்க்கும் ஆர்வ

சுநேத்ரா ராஜகருணாநாயக்க
தமிழில்: எம். ரிஷான் ஷெரீப்

அ. யேசுராசா

மிருந்தது. பல்கலைக்கழகம் மூடப்பட்டுவிட்டதால், ஊரிலிருந்தால் வீண் சந்தேகங்களுக்கு ஆளாகவேண்டி வருமென எண்ணி உதயசிரியின் தம்பியும் திம்பொல்கெடியவுக்கு வந்து அவர்களுடனிருந்தான். (பக். 27)

ஒருநாள் உதயசிரியின் தம்பியைத் தேடி இராணுவக்குழு வீட்டுக்கு வருகின்றது; அவன் எங்கே யென அதிகாரத்துடன் கேட்பதோடு, வீட்டிலுள்ள பொருள்களைச் சோதனையிடுகின்றான் சார்ஜன்; அங்குள்ள அரசியல் பத்திரிகைகளையும் காண்கிறான். அவை தனது கணவனுடையவை என்றும், அவன் அப்பாவி என்றும், கணவனின் தம்பி ஊருக்குப் போய்விட்டானென்றும் முத்துலதா சொல்கிறான். கணவனை முகாமுக்கு வரும்படி சொல்லுமாறு வெருட்டிச் செல்கிறான் சார்ஜன்.

இராணுவ முகாமுக்கு வாக்குமூலம் பெறவென அழைத்துச் செல்லப்பட்ட மனிதர்களும் வாக்குமூலம் கொடுக்கப் போன மனிதர்களும் திரும்ப வரவேயில்லை என்பதை இருவருமே அறிந்திருந்தனர். உதயசிரியென்றால் தலையற்ற இரண்டு, மூன்று முண்டங்களைக்கூடக் கண்டிருந்தான். டயர் கோபுரமொன்றினுள் எரிந்துகொண்டிருந்த ஒருவனைக்கூட உதயசிரி கண்டான். பாதி எரிந்துகொண்டிருந்த அவினுக்கு உயிரிருந்தது எனக்கூட உதயசிரிக்குத் தோன்றியது. (பக். 3)

கணவனை மலேரியா நோயாளியோல் வீட்டில் இருக்குமாறும், தான் தொலைவிலுள்ள இராணுவ முகாமுக்குச் சென்றுவருவதாகவும் முத்துலதா சொல்கிறான். பேபிநோனா ஏற்கெனவே, காட்டில் சேனைப்பயிர் செய்யும் தனது தம்பியிடம் உதயசிரியின் தம்பியை பாதுகாப்புக்காகக் கொண்டுபோய் விட்டு விட்டான். மறுநாள் பேபிநோனாவும், அவளது தம்பியின் கர்ப்பிணி மனைவியும், முத்துலதாவும் குழந்தைகளும் இராணுவ முகாமுக்குச் சென்றனர்.

“ஆர்மிக்குப் போனவங்களுக்கும் அம்மா, தங்கச்சிங்க இருப்பாங்கதானே. அவங்களும் எங்கள் மாதிரி ஏழக் குடும்பங்கள் இருந்து வந்தவங்கதானே. நாங்க நெனக்கிறதெல்லாம் புரியாத மாதிரி காட்டிக்கிட்டதுக்கு அப்படியிருக்க முடியாதே. புள்ள குட்டிகளோட முகத்தைப் பார்த்ததும் ஒருத்தனை விசாரிச்சுட்டு சரி விடுதலை செய்ய மனசு இடங்கொடுக்காமலிருக்க முடியாதே. கடவுளும் பயப்படாத மனுஷங்களுமில்லையே.” (பக். 32-33)

போகும் வழியில் முத்துலதா, மற்றவர்களிடம் இவ்வாறு சொல்லியபடி சென்றாள். ஆனால், முத்துலதாவைத் தவிர வேறு யாரையும் முகாமுக்கு உள்ளே செல்ல அனுமதிக்கவில்லை; அதனால் அவர்கள் வெளியே உள்ள மரத்தின் கீழ் அமர்ந்தனர். உள்ளே சார்ஜன் என்றும் அவளது அதிகாரியும், வேடிக்கையுடனும் கேலியுடனும் அவள் சொல்வதைக் கேட்டனர். பிறகு உள் அறையொன்றுக்குள் செல்லுமாறு கூறினர். அவர்களின் மேலதிகாரி அங்கு இருக்கிறார் போலும் என நினைத்தபடி அவளும் சென்றாள்; வெளியில் மற்றவர்கள் அவளுக்காகக் காத்திருந்தனர். ஒரு மணித்தியாலத்தின் பின்பே முத்துலதா வெளியில் வந்தாள். அவள் மெளனத்துடன் குழம்பிப் போயிருந்தாள்; தாய் விபரம் கேட்டபோதும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. மெளனமாய் நடந்தாள். அன்று

பேருந்துப் போக்குவரத்து ஜே. வி. பியால் தடைப்பட்டிருந்தது. அப்பகுதியால் வந்த உழவு வண்டியில் மற்றவர்கள் ஏறிக்கொள்ள, கடைசியில் முத்துலதாவும் ஏறினாள்.

அடுத்துச் சில நாள்களில் உதயசிரி சோற்றுப் பார்சலொன்றை எடுத்துக்கொண்டு, தம்பியைச் சந்திக்கக் காட்டுக்குப் போனான். அன்று அங்கு நடந்த சுற்றிவளைப்பில் காணாமல்போனான்; பிறகு அவன் வரவேயில்லை! ஆற்றில் பிணங்கள் மிதந்தன; அடையாள அட்டைகளை வீட்டின் யன்னலுக்கு வெளியில் வைக்கும்படி, பொதுமக்களுக்கு ஜே. வி. பி. கட்டளையிட்டது. முகாமுடிகள் தலையாட்டியதில் பலர் இராணுவத்தால் கொண்டுசெல்லப்பட்டனர். தெருவோரங்களில் அடிக்கடி சடலங்கள் எரிந்தபடியிருந்தன. இராணுவமும் ஜே. வி. பியும் அடிக்கடி ஊரடங்கை அமுல்படுத்தினர்.

பிற்காலத்தில் அந்த இராணுவ முகாம் அகற்றப்பட்டது. அனுமதிபெறாமல் நின்றதால் வேலைநீக்கப் படுவதாக உதயசிரியின் பெயருக்குக் கடிதம் வந்தது; அவளது உத்தியோக வீடும் பறிமுதலாக்கப்பட்டது. எனவே வீதியோரத்தில் சிறு குடிசைபோட்டு, பேபி நோனாவும் முத்துலதாவும் பிள்ளைகளும் வசிக்கத் தொடங்கினர். சிறிய சாப்பாட்டுக் கடையையும் நடத்தினர். மர்ப்பலகைக் கூட்டுத்தாபனத்துக்கு வரும் லொறி ஊழியர்கள் மற்றும் நபர்களால், வியாபாரம் நடைபெற்றது. இரண்டு லொறிகளின் சொந்தக்காரரான ஒரு முஸ்லிம் நபரின் உதவிகொண்டு கடவுச் சீட்டைப் பெற்றதுடன், அந்த நபரின் பயண நிறுவனமூலம், துபாய்க்கு வீட்டு வேலைக்காக முத்துலதா சென்றாள். அங்கு இரண்டு ஆண்டுகள் தனது தையல் திறமையால், வேலை பார்த்த நான்கு வீட்டினரிடமிருந்தும் பாராட்டுகளையும் பணத்தையும் அவள் பெற்றாள். பிறகு வெகுமதிகளுடன் ஊர் திரும்பினாள். ஒரு பயண முகவருக்குப் பணம் செலுத்தி சைப்பிரசுக்குப் பணிப் பெண்ணாகச் சென்றாள். அங்கு பிரான்சையும் இங்கிலாந்தையும் சேர்ந்த மனைவி - கணவன் ஜோடியின் வீட்டில் வேலைபார்த்தாள்; அவளது உழைப்பை அவர்கள் மதித்தனர். பிறகு அவர்கள் பிரான்சுக்கும், ஹொங்கோங்கிற்கும் பணியாற்றச் சென்ற போதும், முத்துலதாவையும் தம்முடன் அழைத்துச் சென்றனர். பிரெஞ்சு, சீன மொழிகளில் ஓரளவு யரிச்சயமானாள் முத்துலதா. நாகரிகப் பழக்கங்களையும் கற்றுக் கொண்டாள். வேலைபார்த்த அந்த நாள்களில் பணத்தை ஊருக்கு அனுப்பி, தம்பியின் பொறுப்பில் - வசதிகள் நிறைந்த வீட்டைக் கட்டினாள். 12 ஆண்டுகளின் பின்னர், இனி ஊரில் வாழலாமெனத் திரும்பி வந்தாள்.

**

பிள்ளைகளின் கல்வியில் முத்துலதா கவனம் செலுத்தியதால், இரட்டையரான மகள்கள் ஏற்கெனவே இரத்தினபுரிக்குச் சென்று கல்விகற்றனர். ஊருக்கு வந்தபின்னரே மூத்த மகள் ஓர் இராணுவ வீரனுடன் காதல் தொடர்பு வைத்திருப்பது, முத்துலதாவுக்குத்

தெரியவந்தது; அண்மையில் அவன் எழுதிய கடிதத்தையும் அவன் பார்க்க நேர்ந்தது. மகளைக் கண்டிக்கப் பயந்தான் அவன்; ஏனெனில், அதன் விளைவாக விரும்பத்தகாதன நடக்கக்கூடுமெனக் கருதினான். எனவே, வேறுவிதமாக அதனைக் கையாள முடிவெடுத்தான்..

முத்துலதா அந்தக் கடிதத்தை இருந்த இடத்திலேயே வைத்தாள். வீடு வாசல் துப்புரவாக்கிச் சோறும் சமைத்து சீன முறையில் உணவொன்றும் தயாரிக்கத் தொடங்கினாள். மத்தியில் இறைச்சியும் மரக்கறியும் வைத்து நிறைந்த மாவு உருண்டையை அவித்துச் செய்யும் அந்த உணவுக்கு மூத்தவள் மிகவும் விருப்பம். வெளிநாட்டிலிருந்து வரும்போது கொண்டு வந்திருந்த புடிங் இனிப்புப் பொதியொன்றைத் திறந்தெடுத்து பானூற்றிச் செய்தெடுத்தாள். பிள்ளைகள் கணினி வகுப்பு முடிந்து இரத்தினபுரியிலிருந்து வரும்வரைக்கும். விகாரைக்குப் போகக் காத்திருப்பது போன்ற அமைதியான முகத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். (பக். 63)

... சோறும் சீன மா உருண்டையும் புடிங்கும் சாப்பிட்ட பிறகு எல்லோருக்குமே தூக்கக் கலக்கம் வந்திருந்தது.

"... நான் இப்ப சொல்லப்போறது இதுக்கு முன்னால எப்பவுமே சொல்லமுடியாமல் போன எல்லாத்தையும்தான். எனக்கு உங்க சின்ன வயசல சித்தப்பா எங்க வீட்டுக்கு வந்து தங்கியிருந்த காலத்துலருந்து எல்லாத்தையும் சொல்லணும். பிள்ளைகளே இதுமாதிரி எல்லாத்தையுமே சொல்ல நெனச்சது எனக்குக்கூடக் கஷ்டமான ஒரு காரியம்தான். ஆனா உங்க எல்லோருக்கும் தெரியணும் இப்படி இருந்ததுக்கு அம்மாவோட நெஞ்சுக்குள்ள எவ்வளவு விஷயங்கள் இருக்குன்னு. உங்களுக்கு நெனவிருக்கா என்கூட ஆர்மி கேம்புக்குப் போனது." (பக். 65 - 66)

...முத்துலதா சம்பூரணமாக இல்லாவிடினும் பல வருடங்களுக்கு முன்பு இராணுவ முகாமில் நடந்ததைச் சொன்னாள். அடையாள அட்டையை எடுத்துவர திரும்பப் போகாதது ஏனெனச் சுட்டிக்காட்டினாள். கடைக்கு இராணுவத்தினர் வரத் தொடங்கியதும் மத்திய கிழக்குக்குப் போவது அதைவிடவும் சிறந்ததாகத் தோன்றியதெனச் சொல்லும்போது பிள்ளைகள் சிலிர்த்தனர். பேபிநோனா குனிந்து அணிந்திருந்த துணியாலேயே முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டாள்.

"எனக்கு உன்னோட அந்தப் பையன் மேல எந்தக் கோபதாபமும் இல்லை. இந்த யுனிஃபோர்டும் போடுறவங்களுையே கண்ணுல காட்ட முடியாத ஒரு கோபம், வருத்தம் எனக்கிருக்கு. அந்த மாதிரியொரு விஷயத்துக்கு முகங்கொடுத்த பொம்பளைக்கு மட்டும்தான் அதோட கஷ்டம் தெரியும்...." (பக். 67)

... இரட்டையர் இருவரும் அவரவர் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு அழுத தொடங்கினார்கள்.

... முத்துலதா அமைதியானாள். பேபிநோனா குடும்பத்தில் ஒரு மரணம் நிகழ்ந்துவிட்டதைப் போல விம்மி விம்மி அழுதாள். உதயசிறி காணாமல்போன நேரத்தில் அழுதுடிக்க ஆசுவாசம் யாருக்குமிருக்கவில்லை. இது சரியாகப் பல வருடங்கள் தாமதித்து அந்த மரணத்துக்கும் முத்துலதாவுக்கு நடந்தவற்றுக்கும் சேர்த்து அழுவது போலிருந்தது.

... என்னும் இவையெல்லாவற்றையும் சொன்னபிறகு முத்துலதாவுக்குக் கணம் குறைந்ததுபோல இருந்தது. இது ஏதோ இரகசிய மருந்தொன்றை அடுத்த பரம்பரைக்குச் சொல்லிக்

கொடுத்தது போன்ற புதுமையான விடுதலை. இதற்கு அடுத்ததாக அவர்கள் வழிதவறிப் போனாலும் முத்துலதாவுக்குச் செய்ய வேறேதுமில்லை. ஆனாலும் முத்துலதா இப்பொழுது வெளிப் படுத்தியவை எப்பொழுதும் அம்மாவிடம்கூடச் சொல்ல முடியுமென நினைத்துக்கூடப் பார்த்திராதது.

"இப்ப அழுவேணாம். அந்த நாட்கள் எனக்கு அழுத தேவயிருந்தது ஆனாலும் அழமுடியாமல் போச்சு. எனக்கு செத்துப் போக வேண்டியிருந்தது. ஆனாலும் நான் வாழ்ந்தேன்."

முத்துலதா புன்னகையோடு எழுந்தாள். (பக். 68 - 69)

என்பதுடன் குறுநாவல் முடிவடைகிறது.

**

ஜே. வி. பி. தீவிரவாத இளைஞரின் இரண்டாவது கிளர்ச்சிக் காலம்; அவர்கள் மீதான அரசு பயங்கரவாதச் செயல்கள் - முகமுடி மனிதரால் பயங்கரவாதியாக அடையாளம் காணப்படல், சித்திரவதைகள், தலை மில்லா உடல்கள், ஆறுகளிலும் நீர்நிலைகளிலும் வீசப் பட்டு மிதக்கும் பிணங்கள், தெருவில் ரயர் போட்டு எரிக்கப்பட்ட உடல்கள்; மற்றும் தீவிரவாதிகளின் தந்திரோபாயச் செயல்களால் மக்கள் பாதிக்கப்படல் என்பவையெல்லாம் ஒரு காலகட்டத்தின் பதிவுகளாகும். இவை எமது போராட்டச் சூழல் நிகழ்வுகளையும் நினைவுக்குக் கொண்டுவருகின்றன. பொருளாதாரச் சுகமைகளால் பணிப்பெண்களாக மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்குக் கிராமியப் பெண்கள் செல்வதும், அவர்களின் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் பொருளாதார - நாகரிக மாற்றங்களும் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவையெல்லாம் பிரச்சாரமாகாமல் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன; அந்த விதத்தில் சமூக, அரசியல் உணர்வுகள் கொண்ட நல்ல தொரு படைப்பாளியாக, சுநேத்ரா ராஜகருணாநாயக்க நமது கவனிப்புக்குரியவராகிறார்!.

பிழையான மொழிப்பிரயோகங்களுடன் எம்மைச் சோர்வுக்கும் எரிச்சலுக்கு முள்ளாக்கும் - பொதுவில் அதிகமான - மொழியாக்கமாக இல்லாது, விருப்புடன் வாசித்து படைப்பையும் படைப்பாளியையும் புரிந்து கொள்ளத் துணைசெய்யும் வகையில், ரிஷான் ஷேரீப்பின் மொழியாக்கம் உள்ளமை பாராட்டுக்குரியது. ஆயினும், இரண்டு இடங்களில் நெருடல்கள் உள்ளன.

i) "... மாத்திரை சாப்பிடுவாரில்லை கசக்குதுன்னு."

(பக். 33)

'பில்ஸ்; அல்லது குளிசை போடுவாரில்லை என்று எழுதலாம்.

ii) உதயசிறி காணாமல் போன நேரத்தில் அழுதுடிக்க ஆசுவாசம் யாருக்குமிருக்கவில்லை. (பக். 68)

இந்த வசனத்தில் ஆசுவாசம் என்பது பொருத்தமாயில்லை.

எவ்வாறாயினும் ரிஷான் ஷேரீப் சிங்களம், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளிலிருந்து ஏற்கெனவே நல்ல பல மொழியாக்கங்களைச் சிற்றிதழ்களில் தந்துள்ளார்; மஞ்சள் வெடிவர்தனவின் சிங்களக் கவிதைகளின் மொழியாக்கம் நூலாகவும் வந்துள்ளது! இவரைப் போன்றவர்கள் இன்னும் அதிகளவில் சிங்கள நூல்களைத் தமிழுக்குக் கொண்டுவருவது பயன்பிக்கதாகும்!

22. 06. 2018

** *

சாம்பல் பூத்த நிலம்

அவன் வயல் வரம்பில் ஏறி நகர்ந்து வந்துகொண்டு இருந்தான். பரந்த அந்த வெளியில் புயலை ஒத்த பேய்க்காற்று சாம்பல் நிற நெற்கதிரை வேகமாக மாறி மாறி அசைக்கிறது. எரிந்து புகைந்து கொண்டு இருப்பதைப் போல கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம் வரை கரும்புகை. அந்த சாம்பல் மூக்கில் ஏறுகிறது. அங்கு எரிந்து சாம்பலாகிய கதிர்கள் இன்னும் உதிர்ந்து விடவில்லை. காற்றில் பறந்து போக வில்லை. மாறாக அசைகின்றன. அது மிகவும் ரம்மிமமான சூழல் இல்லை தான். மறைமுகமாக அமானுசியம். அவன் இதயம் படபடக்கிறது. இது புதுமையான பயங்கரமாக இருக்கிறது. எதையோ யோசித்துக் கொண்டு இருந்ததில் திக்குத் தெரியாமல் கால்கள் நகர்ந்தது. சட்டென வரம்பில் இருந்து கதிர்கள் வளர்ந்த பகுதிக்குள் குதித்தான். பிறகு நடந்தான். காலில் எதுவோ பட நினைவு திரும்பியவனாய் நிலத்தைப் பார்த்தான். வெளிர்நிற மண்டையோடு பல்லைக்காடிக்கொண்டு கிடந்தது. கடந்த ஒரு வாரத்தில் எல்லாம் அவனுக்குப் பழகி விட்டது. மறுபடியும் யோசித்துக் கொண்டே நடந்தான். வயல் வெளியில் ஆங்காங்கே எலும்புக்கூடுகளும் மண்டையோடுகளும் காலில் மிதிபட்டது. மேலும் மாட்டு எலும்புகளும் வெள்ளைத் துண்டுகளும் அந்த சாம்பல் கதிர்களுக்குள் மறைந்து போய்க் கிடந்தன. வானத்தை அண்ணார்ந்து பார்த்தான். வானம் தாண்டிப் புகை. கரும் புகை. பரந்து விரிந்து போய் ராட்சசன் கை மாதிரி கோரமாய் கிடந்தது. மறுபடியும் நடக்கத் தொடங்கியதில் இருந்து கதிர்களின் இடையே உயிர் இருந்தும் மரத்துப் போய் நிற்கும் மனிதர்களைக் கண்டான். அவர்கள் வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள்.

சிலர் அவனை வெறித்துப் பார்த்தார்கள். அதற்குள் அடங்கிக் கிடைக்கும் தவிப்பும் ஏக்கமும் அவனை எதோ செய்தது. சுட்டது. அவன் வீடும் ஆளுயரத்துக்கு வளர்ந்த சாம்பல் நிறக்கதிர்களின் மத்தியில் தான் இருந்தது. சுவர்கள் முழுதும் சாம்பல் படிந்து போய் வர்ணமே இல்லாமல் கிடந்தது. வாசலுக்கு வந்ததும் அவன் காலை யாரோ திடீரென பிடித்து இழுத்துக் கொண்டார்கள். குனிந்து பார்த்தான். எரிந்துபோய் மிச்சம் கிடந்த எலும்புக் கைகள் இரண்டு பலமான மட்டும் அவன் காலைப் பிடித்து வைத்திருந்தது. வாய்விட்டுக் கத்த முடியவில்லை. பீறிட்ட பயத்தில் அவன் கண்கள் கலங்கின. கத்தாமல் மனதுக்குள் அழுத்தியதன் விளைவு அது. உதறி உதறி ஒருவாறு அதிலிருந்து விடுபட்டுக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான். வீட்டுக் கூரையில் தலைசீழாக சில எலும்புக் கூடுகள் தொங்கின. கெட்டவாடை ஒன்று மூக்கைத் துவம்சம் செய்தது. முகப்பறையில் நாலைந்து சூட்கேஸ்கள் அடுக்கப் பட்டு இருந்தது. அதன் நடுவில் அவன் மனைவி இருந்து ஆடைகளை அடுக்கிக் கொண்டு இருந்தாள். அவளின் சின்னப் பிள்ளை அதை எடுத்துக் குலைத்துக் கொண்டு இருந்தது. இரண்டு பெட்டிகளை அவசரமாக வாசலுக்கு இழுத்து வைத்து விட்டு அவளைப் பார்த்தான். எப்படியும் இன்றைக்கு இந்த அமானுசிய ஊரைவிட்டு ஓடி விடவேண்டும் என்று அவனுக்குள் கத்தும் குரல் அவளுக்குப் புரிந்து இருக்க வேண்டும். அவள் எழுதாள். தன் தோளில் பிள்ளையை இருத்திக் கொண்டு இரண்டு சூட்கேசை கையில் எடுத்து வேகமாக வெளியே வந்தான். அவன் மனைவியும் இரண்டு சூட்கேஸ்களை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தாள். மூவரும் வரம்பில் ஏறி நடக்கவும் பளிச் சென்ற மஞ்சள் நிற உடையில்

ஒரு மனிதன் குறுக்கே வந்தான். அவன் கையில் சில அச்சடிக்கப் பட்ட காகிதங்கள் இருந்தன. இதில் கையெழுத்து இட்டுவிட்டு சென்று விடலாம் என்பதுபோல அவன் நடத்தை இருந்தது. நீட்டியகாகிதங்களையும் அவனையும் முறைத்துப் பார்த்தான். அடுத்து வயலை சுற்றி அவன் கண்கள் அங்கங்கே சிலையென நின்ற மனிதர்களைக் கண்டு நின்று நிலைத்து கண்கள் குளமாக பரிதாபப்பட்டான். ஏற்கனவே யார் யாரோ இட்ட கையெழுத்தில் இங்கிருந்த மனிதர்கள் பாடு இப்படி... முன்னயவர்களைப் போல இந்த ஊரை நேரில் பார்க்காமல் அதைப் பற்றி அக்கறைப்படாமல் நானுமொரு கையெழுத்திட்டால் என் எதிரில் நிற்கும் இந்த வர்ண மனிதனைப் போல வர்ண மனிதனாகலாம். அதற்கு எனக்கு மனசாட்சி இருக்கக் கூடாது. போய் இதய மில்லாதவனிடம் நீட்டு... பளிச் சென்ற மனிதனை திரும்பிக் கூடப் பார்க்காமல் வரம்பில் அந்த மூவரும் நடந்தனர். அவன் புன்னகையோடு இன்னொரு புது அதிகாரியை வரவேற்க பெறுமதியான காகிதங்களுடனும் கையெழுத்திட சில காகிதங்களையும் எடுத்து வைத்துக் கொண்டான். காலின் கீழ் இரண்டு கரங்கள் அவனை நகர முடியாத வாறு உறுதியாகப் பிடித்துக் கொண்டு இருந்தது. அவன் நடுப் பாதத்தில் மண்டையோடு ஒன்று நசிபட்டுக் கொண்டு இருந்தது.

விவேகானந்தனார் சதீஸின் இரு கவிதைத் தொகுதிகள் ஓர் சிறிமுகம்

■ அர்ச்சுனன்

10 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக சிறைக்கம்பிகளுக்குள் வாழ்ந்து வரும் ஈழமண் பெற்றடுத்த துழ்நிலைக்கைதி விவேகானந்தனார் சதீஸ் அவர்களின் இரண்டு கவிதைத் தொகுதிகள் அண்மையில் வெளிவந்துள்ளன. முன்னரும் இரண்டு கவிதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டுள்ளார். இவற்றைவிட 20 இற்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளை இலங்கைத் தேசிய பத்திரிகைகளில் படைத்திருக்கும் இவர் கட்டுரைகள் சிலவற்றையும் எழுதியிருக்கின்றார். சிறைக்கம்பிகளுக்கு பின்னால் இருந்தும் மனம் சோராமல் தன் மனக்கிடக்கைகளை உலகறியச் செய்ய வேண்டும் என்னும் நோக்கோடு கவிதை வானில் சிறுகடித்து பறக்க எத்தனிக்கும் கவிஞரின் துணிச்சல் பாராட்டிற்குரியது. இவரைப் போலவே சிறைக்கம்பிகளுக்கு பின்னால் இருந்து கொண்டு இரு நாவல்களை படைத்துள்ள விமானப் பொறியியலாளர் சிவ.ஆருரானும் ஈழத்தின் குறிப்பிடத்தக்க முக்கிய படைப்பாளிகளில் ஒருவர் என்பது இவ்விடத்தில் நினைவுசுரத்தக்கது.

முதலில், “விடியலைத்தேடும் இரவுகள்” என்னும் கவிதைத்தொகுப்பு பற்றி பார்க்கின்ற போது, “படைப்பாளிகள் உலகம்” வெளியீடாக 2016 இல் இந்நூல் வெளியீடு செய்யப்பட்டுள்ளது. அணிந்துரையை பத்திரிகையாளர் கருணாகரன் வழங்கியுள்ளார். இந்துக்களின் முதல் வணக்கத்துக்குரிய விநாயகப்பெருமானை வணங்கி தனது முதலாவது கவிதையை “விநாயகா உன்னிடம்” என்னும் தலைப்பில் படைத்துள்ளார். இக்கவிதையில் தமிழ் மக்களுக்கு நடந்த கொடுமைகளுக்கு நியாயம் கேட்கும் சதீஸ், விநாயகப் பெருமானிடம் தம்மை எல்லாம் விடுவிக்க உதவு என இறைஞ்சுகின்றார். தொடர்ந்து கரைச்சி பிரதேச எழிலை “கரைச்சி எழில்” என்னும் கவிதைவாயிலாக வாசகர் மனதில் விரிக்கும் கவிஞரின் இத்தொகுப்பில் 73 கவிதைகளும் ஹைக்கூ என்னும் தலைப்பின் கீழ் 9 கவிதைகளும் அடங்கியுள்ளன.

இவருடைய கவிதைகள் பெரும்பாலும் சமாதானம், போர் அவலம், கைதிகளின் அவலநிலை, நில அபகரிப்புக்கு எதிரான குரல், மனித அவலங்கள், மனிதக் கூலிகள், மனித நேயம், விடுதலை சார்ந்த கருப்பொருட்களை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்டவை. பெரும்பாலான கவிதைகளில் அவலச்சுவையே விஞ்சி நிற்கின்றது. உணர்ச்சி பூர்வமாக வாசகரை தொற்று வைக்கும் சொற்கட்டுமானச் சேர்க்கை பாராட்டிற்குரியது. “சிந்தித்து மார்” என்ற கவிதையில் சிங்கள சகோதரர்களிடம் நாம் அனைவரும் மனிதர்கள் என சிந்தியுங்கள் என விளக்குகிறார். தமிழ்க் கைதிகளின்

எதிர்காலம் பற்றிய ஏக்க நிலையை “சிறை நினைவு” என்னும் தன் கவிதை வாயிலாக வெளிப்படுத்துகிறார்.

“பொப்பேறிய சுவர்களில்
என் எதிர்கால எண்ணங்கள்
மோதி விழுகின்றன
மீதமிருக்கும் கற்பனையும்
பாதியில் நிற்கிறது!
அதுபோல் - எம்
இனத்தின் சுதந்திரமும்
சூறையாடப்படுகிறது
வானேந்திய சிங்கத்தின்
வாயிலிருந்து வடிகிறது - ஈழத்
தமிழினின் செங்குருதி!”...

இலகுவான மொழிநடையில் பல கவிதைகள் புனையப்பட்டுள்ளன. சில கவிதைகளில் வசனப் பாங்கு காணப்படுகின்றது. ஹைக்கூ என்னும் தலைப்பின் கீழ் எழுதப்பட்டுள்ள எந்த கவிதையும் ஹைக்கூ கவிதைகள் அல்ல. அவை விடுகதைத் தன்மை வாய்ந்தவையாகவே உள்ளன. இவ்வாறு மூன்று வரியில் எழுதுபவை ஹைக்கூ என்னும் தெளிவற்ற பிரக்ஞையுடன் எழுதும் போக்கு தமிழ் துழுவில் காணப்படுகின்றது. ஹைக்கூ தொடர்பான சரியான விளக்கத்தை பெற்று ஹைக்கூ கவிதைகளை படைக்க வேண்டும்.

அடுத்து நூலாசிரியரால் வெளியீடு செய்யப்பட்டுள்ள தொகுப்பு “சிறையிலிருந்து சிங்கள சகோதரனுக்கு” காவிலாலயா வெளியீடாக வெளிவந்துள்ளது. முன்னரையை இணுவையூர் சிதம்பர திருச் செந்திநாதன் வழங்கியுள்ளார். அறுபது கவிதைகளை உள்ளடக்கிய இத்தொகுப்பும் தமிழர்களது இன்னல் நிறைந்த வாழ்வின் பற்றிய கவிதைகளை நிறைத்தவையாக காணப்படுகின்றது.

நூலின் தலைப்பாக உள்ள “சிறையிலிருந்து சிங்கள சகோதரனுக்கு...” கவிதை ஆழ்ந்த பல கேள்விகளை சிங்கள மக்களிடம் கேட்கின்றது.

“சிங்கள மரத்தைச் சுற்றும்
சிறுகொடிகளாக எம்மை
சித்தரிக்க முயல்வோரே
சமத்துவம் சமதர்மம் என்றும்
புத்தரின் போதனைகளை
புறந்தள்ளல் ஆகுமோ”

என்கிறார்.

விடுதலையை வேண்டி நிற்கும் கவிஞரின் பல கவிதைகளில் விடுதலை பற்றிய கனவுகள் வெளிப்படுகின்றது. இத்தொகுப்பு வாயிலாகவும் தமிழரின் அவல நிலைகளை வெளிபுலகிற்கு கவிஞர் தெரியப்படுத்துகிறார்.

இலங்கையில் தமிழாராய்ச்சியின் வளர்ச்சி சைமன் காசிச் செட்டியின் பங்களிப்பு

■ பா.சுமன்

அறிமுகம்

இலங்கையில் நவீன ஆய்வு முயற்சிகள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலேயே மெல்ல மெல்லத் துலக்கம் பெறுகின்றன. ஆயினும் ஈழத்தில் நிலவிவந்த உரைப்பாரம்பரியம், புராணபடன மரபு, பதிப்புச் செயற்பாடுகள் முதலானவற்றின் வழி ஆய்வுவழிப்பட்ட சிந்தனைகள் வெளிப்பட்டமையையும் உரை முடிகிறது. தமிழகச் சூழலில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆங்கிலக் கல்வி ஏற்படுத்திய தாக்கு திறனால் தமிழாராய்ச்சி புதிய திசைவெளிகளை நோக்கி நகரத் தொடங்கியதை நோக்கும் ஒருவர் நவீன ஆய்வு முயற்சிகள் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தலையெடுப்பதை உரைவார். மேனாட்டு ஆய்வு அணுகுமுறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட அத்தகைய நவீன ஆய்வுகள், ஆங்கிலக் கல்வியின் பின்புலத்திலேயே வெளிவந்தன. அக்காலத்தில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டோரின் கல்விப் பின்புலத்தை நோக்கும்போது இக்கருத்துத் தெற்றெனப் புலனாகும். இலங்கையிலும் புதிய திசைவெளிகளை நோக்கியும் ஆய்வு முறையியலை அனுசரித்தும் தமிழாராய்ச்சி நகர்வதற்கு ஆங்கிலக் கல்வியே துணைநின்றது.

ஆங்கிலேயர் தமது சுயநோக்கம் கருதி ஆங்கிலக் கல்வி முறையை அறிமுகப்படுத்தியிருப்பினும், அது இலங்கையின் இலக்கியத்தையும் தமிழாராய்ச்சியையும் சிறந்த வழித்தடத்திலே செலுத்துவதற்குத் துணைநின்றது என்பதை மறுக்கவியலாது.

இலங்கையின் இலக்கியப் போக்கை மேலோட்டமாக நோக்கும் ஒருவர்கூட பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியம் பெற்ற வளத்தையும் அதற்கான காரணத்தையும் நன்குணர்வர். பத்திரிகைகள், மொழிபெயர்ப்பு, அகராதி, பாடநூல்கள், வசன நூல்கள், இலக்கிய வரலாற்று எழுதுகை, புனைகதை (நாவல், சிறுகதை), கலைக்களஞ்சியம் முதலான புதிய துறைகளின் தோற்றுவாய் ஆங்கிலக் கல்வி வழியாகச் சாத்தியப்பட்டவையே.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆங்கிலக் கல்வி கற்றுக்கொண்ட ஒரு குழு, தமிழ் இலக்கியங்களை ஆங்கிலம் பேசுபவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்த விழைந்தது. தமிழ் இலக்கியங்களை (ஒரு சில பகுதிகளை) ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தும், அவை குறித்து எழுதியும், புலவர்கள் குறித்த தகவல்களை வழங்கியும் தமிழ் இலக்கியத்தை ஆங்கிலம் பேசுபவர்களுக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்தனர். அம்முயற்சிகளோடு இலங்கையில் நவீன ஆய்வுச் சித்தனை மேற்கொள்ளும்பு வந்ததும் அவதானிக்க முடிகிறது. இவ்விதத்தில் சைமன் காசிச் செட்டி, ஆர்னல்ட் சதாசிவம்பிள்ளை, வி.கனகசபைப்பிள்ளை ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

சைமன் காசிச் செட்டி: வாழ்வும் தொழில்நிலையும்

சைமன் காசிச் செட்டியின் மூதாதையர் தென்னிந்தியாவின் திருநெல்வேலிப் பகுதியிலிருந்து

இலங்கைக்குக் குடிபெயர்ந்து வந்தவர்கள் என அறியக்கிடைக்கிறது. இச்செட்டி மரபில் வந்த கெப்ரியல் காசிச் செட்டி (Gabrial Casie Chitty) என்பவரே சைமன் காசிச் செட்டியின் தகப்பனாவார். கெப்ரியல் காசிச் செட்டி அரசாங்க செமினரிப் பாடசாலையில் ஓல்லாந்த மொழியில் பயின்றவர்; இலங்கை ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக்குட்பட்டபோது ஆங்கிலம் கற்றுத் தேர்ந்தவர்; அந்தப் புலமையால் 1802இல் தேசாதிபதி நோர்த்தினால் (North) தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளராக நியமனம் பெற்றவர்; 1805இல் கற்பிட்டி முதலியாராகவும் (Mudaliyar of Katpitiya) நியமனம் பெற்றவர்.

ஆங்கில அரசின் செல்வாக்குக்குரியவராக விளங்கிய கெப்ரியல் காசிச் செட்டி, கிழக்கிந்திய கம்பனி சேவையில் ஓல்லாந்த அரசின் கீழ் பல பதவிகளை வகித்து வந்த சைமன் டி ரொஸய்ரோ என்பவரின் மகளான மரியா டி ரொஸய்ரோ (Marie de Rosairo) என்பவரைத் திருமணம் செய்தார். செல்வமும் அரசு செல்வாக்கும் மிக்க இத்தம்பதியினருக்கு மகனாக 1807 மார்ச் மாதம் 21ஆம் திகதி சைமன் காசிச் செட்டி (Simon Casie Chitty) பிறந்தார்.

அவர் தனது ஐந்தாம் வயதில் கற்பிட்டி சென் பீற்றர்ஸ் தேவாலயத்துடன் (St.Peters Church) இணைந்திருந்த தமிழ்ப் பாடசாலையில் கல்வியைத் தொடங்கினார். பின் கொழும்பில் பெஞ்சமின் வாட் (Rev. Benjamin Ward) என்பவரால் தொடங்கப்பட்ட சீ.எம்.எஸ். பாடசாலையில் கற்பதற்காக 1818இல் சென்றார். ஆயினும், அப்பாடசாலை சில காரணங்களால் மூடப்பட்ட போது கற்பிட்டிக்குத் திரும்பினார். வீடு திரும்பிய சைமன் காசிச் செட்டிக்குத் தந்தையார் பிரத்தியேக ஆசிரியர்களைக் கொண்டு கல்வி புகட்டினார் என அறியமுடிகிறது. பின், 1822இல் புத்தளத்தில் படைத் தளபதியாகவிருந்த லெப்டினன்ட் ஸ்மித் என்பவரிடம் ஆங்கிலம் கற்றுத் தேறினார்.

அவரது ஆங்கிலப் புலமையால் 17ஆவது வயதில் (1824) கற்பிட்டி மஜிஸ்ட்ரேட் நீதிமன்றத்தில் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளராக நியமனம் பெற்றார். 1838ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 29ஆம் திகதி சட்ட நிருபண சபை (Legislative council) உறுப்பினராக நியமனம் பெற்றார். ஆயினும், 1845இல் அதிலிருந்து விலகி கற்பிட்டி பொலிஸ் மஜிஸ்ட்ரேட்டாகப் பதவியேற்றார். பின் சிலாபம் மாவட்ட பதில் நீதிபதியாகவும் 1852இல் மாவட்ட நீதிபதியாகவும் பதவி உயர்ந்தார். 1960இல் தனது மரணபரியந்தம் வரை அச்சேவையிலேயே நீடித்தார்.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் நிர்வாக சேவையில் இணைந்திருந்த ஆங்கிலேயரிற் சிலர் தமிழரின் பண்பாடு, மொழி, இலக்கியம், சமூக வழக்காறுகள், கல்வெட்டுக்கள், செப்பேடுகள், தொல்லியல் பிராந்தியங்கள், அழிபாடுகள் என்பன குறித்து அரசுக்கு அவ்வப்போது வெளிப்படுத்தி வந்தனர். இத்தகைய செயற்பாடுகளில் ஆங்கில அரசின் நிர்வாக சேவையில் இணைந்த சுதேசிகள் சிலரும் ஈடுபடலாயினர். அப்பின்புலத்தில் வெளிவந்த

ஆய்வுச் செயற்பாடுகளாகவே சைமன் காசிச் செட்டியின் ஆக்கங்களும் விளங்குகின்றன என்பதையும் இவ்விடத்தில் மனங்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

ஆய்வுச் செயற்பாடுகள்

காசிச்செட்டியவர்கள் தமிழ் இலக்கிய மொழி பெயர்ப்பு, இலக்கிய வரலாற்றொழுதுகை, மொழியாய்வு, அகராதி - சொற்களஞ்சிய ஆக்கம், இலங்கை வரலாறு, இலங்கை வாழ் மக்களின் வழக்காறுகள், சமூக அமைப்பு, பண்பாட்டு மரபுகள், இலங்கைச் சூழல், தொல்லியல் முதலான துறைகளில் தனது கவனத்தைச் செலுத்தியுள்ளார். அத்துறை சார்ந்து வேலைப் பளுக்களுக்கும் மத்தியிலும் தொடர்ந்து ஆங்கிலத்தில் எழுதிவந்துள்ளார். அவை Madras Government Gazette, Ceylon Government Gazette, Colombo Journal, Journal of the Royal Asiatic Society, Colombo Observer, Ceylon Magazine முதலான இதழ்களில் அவ்வப்போது வெளிவந்தன. நூல் வடிவிலும் அவரது எழுத்துக்கள் சில வெளிவந்தன. அவ்வெழுத்துக்கள் வாயிலாக அவரின் ஆய்வுப் புலமையை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது (அவரது எழுத்தாக்கங்கள் யாவற்றையும் பின்னிணைப்பில் காண்க).

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றொழுதுகை (தமிழ் புளுராக்)

ஆங்கில நெடுங்கணக்கின்படி 197 தமிழ்ப் புலவர்களின் சரிதங்களை எடுத்துரைக்கும் நூலாகத் தமிழ் புளுராக் (The Tamil Plutarch, Containing a Summary Account of the lives of the poets and poetesses of Southern India and Ceylon, From the Earliest to the Present Times, with select Specimens of their compositions) என்னும் நூல் விளங்குகிறது. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றொழுதுகையின் முதன் முயற்சியாகவும் இது அமைகிறது. தமது காலத்தில் புலவர்கள் தொடர்பில் தெரிய வந்த செய்திகளை ஆதாரமாகக் கொண்டும் கர்ண பரம்பரைக் கதைகளைத் துணைக்கொண்டு தன் நுண்ணறிவால் பெற்றுக்கொண்ட புலவர்கள் பற்றிய செய்திகளையும் இணைத்தே தமிழ் புளுராக்கை எழுதியுள்ளார். இதனைத் தமிழ் புளுராக்குக் காசிச்செட்டி எழுதிய முகவுரை தெளிவுறுத்துகிறது:

எங்கள் புலவர்களின் சரிதம் பற்றி ஒரு நூலை மக்களுக்கு அளிக்க வேண்டும் என்பது நெடுங்காலமாக என் எண்ணமாயிருந்தது. அதனால் தமிழிலோ பண்டைக் காலத்திலோ அல்லது தற்காலத்திலோ எழுந்த வாழ்க்கைச் சரித நூல்கள் இன்மையால், நான் எதிர்பார்த்ததிலும் பார்க்க, நூலுக்கு வேண்டிய விசயங்களைப் பெறுவது பெரும் வேலையாக இருந்தது. இதனால் நான் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியை ஆற்றாமையால் கைவிட்டு விடுவதாகப் பெரும்பாலும் தீர்மானித்திருந்தேன். ஆயினும் மக்களிடையே நிலவிய கர்ணபரம்பரைக் கதைகளைச் சேர்ந்து, அவற்றிலிருந்து கீழைத்தேயக் கற்பனையாளர் விளையும் புனைவுச் செய்திகளையும் முருகியற் செய்திகளையும் நீக்கினால் தேவையான செய்திகள்

கிடைக்குமென்பதை அறிந்து அம்மூலத்தை ஆராய்ந்தேன். அதன் விளைவு இப்பொழுது மக்கள் முன்னிலையில் குறைபாடுகளுடன் சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ளது.

தமிழ்ப் புலவர்களின் வரலாற்றை - தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை எழுதுவதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்ட முதலாமவராக காசிச்செட்டி விளக்குவ தனையும் இக்கூற்று தெளிவுறுத்தும். அவர் அந்நூலில் புலவர்களின் காலத்தையும் இலக்கியப் படைப்பாளி களின் காலத்தையும் கணித்தாய முற்பட்டுள்ளமையையும் (காலவாராய்ச்சி) காணமுடிகிறது. நூலின் காலம் இன்றி, இலக்கியத்தை முழுவதும் புரிதல் கடினம்; இலக்கிய வரலாற்றைக் கட்டமைப்பது கடினம்; இலக்கியத்தால் அறியப்படும் சமூக, அரசியல் வரலாற்றைப் புரிதல் கடினம் என்பதை காசிச்செட்டி உணர்ந்துள்ளார். தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுக்குக் கால நிர்ணயம் இன்றிய மையாதது என்பதை பிற்சந்ததியினருக்கு உணர்த்தியு முள்ளார். தமக்குக் கிடைத்த துணைச் சான்றுகள் வழியும், நூலின் அகச் சான்றுகள் வழியும் கால நிர்ணயம் செய்ய முனைந்துள்ளார். எடுத்துக் காட்டாகச் சில சான்றுகளைக் குறிப்பிட முடியும்:

அ) துணைச் சான்றுகளின் வழி காலத்தை நிறுவல் :

கந்தபுராண ஆசிரியர் காலத்தைப் பரசிராம முதலியார் எழுதிய கந்தபுராண வாசகம் என்னும் நூலிலே எடுத்தாளப்பட்டுள்ள செய்யுளை ஆதாரமாகக் கொண்டு நிறுவ முயன்றுள்ளார். அச்செய்யுளிலே கந்தபுராணம் சகாப்தம் 700இல் பாடப்பட்டது என்னும் செய்தி காணப்படுகிறது. எனவே, கி.பி. 778இல் கந்தபுராணம் பாடப்பட்டதாகக் காசிச்செட்டியவர்கள் கருதினார்.

ஆ) அகச் சான்றுகளின் வழி காலத்தை நிறுவல் :

சிவவாக்கியர் காலத்தை இன்று சிலர் பட்டணத்துப் பிள்ளையாருக்கு முற்பட்டது என வரையறுப்பர். ஆனால், காசிச்செட்டியவர்கள் சிவவாக்கியார் பாடலில் காணப்படும் செய்தியைப் பயன்படுத்தினார். “இவர் வாழ்ந்த காலத்தைப் பலவாறு கூறுவர். ஆனால், அதனைத் தக்காணத்திற்குள்ளே முகமதியர் ஊடறுப்பதற்கு முற்பட்டது என்று கூற முடியாது. ஏனெனில் அவர் முகமதியரை தம் நூலில் சுட்டியுள்ளார்” என்று குறிப்பிடுவார், காசிச்செட்டி.

இவை மட்டுமல்லாமல் நூலாசிரியர் யாரென்பதைத் துணைவதிலும் முயன்றுள்ளார். “அகத்தியரின் பெயரால் வழங்கப்படும் “இருநூற்றஞ்சு” என்னும் நூலையும் “பூரண துத்திரம்” என்னும் நூலையும் அகத்தியர் இயற்றவில்லை என்று கூறவந்த காசிச்செட்டியவர்கள் முன்கூறப்பட்ட நூலிலே பறங்கி வியாதியும் பின்சூறப்பட்ட நூலிலே பறங்கி பாசுணை மும் கூறப்படுவதனால் இவை போர்த்துக்கேயர் இந்தியாவுக்கு வருவதற்கு முன்பு இயற்றப்படவில்லை என்றுரைக்கிறார்.”

இவ்வாறு பல்வேறு தளங்களில் புரூராக்கின் வழியாக தமிழாராய்ச்சியின் வளர்ச்சிக்குக் கணிசமான பங்களிப்பை காசிச்செட்டியவர்கள் வழங்கியிருப்பினும், அவரது கருத்துக்கள், முடிபுகளில் பல, குறைபாடுடையனவாகவும் தவறானவையாகவும் விளங்குகின்றன. உதாரணமாக திருவாசகம், திருக்கோவையார் ஆகிய வற்றைச் செய்த மாணிக்கவாசகர் “சுவலயானந்தம்” எனும் இலக்கண நூலையும் எழுதியதாகக் குறிப்பிடுவ தனைக் சுட்டிக்காட்டலாம். உண்மையில் சந்திராலோகம் என்னும் வடமொழி அணி இலக்கண நூலுக்கு எழுந்த வடமொழி நூலுரையே சுவலயானந்தம். இதனை அப்பைய தீட்சிதர் எழுதினார். அப்பைய தீட்சிதரின் உரையை மாணிக்கவாசகர் மொழிபெயர்த்தார். இவர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். பெயரொற்றுமையை மாத்திரம் கருத்திற்கொண்டு காசிச்செட்டியவர்கள் இவ்வாறு கருத்துரைத்தார். கந்தபுராணம் 778ஆம் ஆண்டு எழுந்தது எனக் கருதியமையும் இங்கு சுட்டிக்காட்டத்தக்கது. இவை போன்ற தவறுகள் பலவற்றை நூலில் காணலாம்.

இத்தகைய தவறுகளும் குறைபாடுகளும் நூலின் பலவிடங்களில் காணப்படுகின்றன என்பது ஏற்படையதே. மறுவார்த்தையில் கூறின், காசிச்செட்டியின் தமிழ்ப் புலவர் வரலாறு - தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றெழுதுகை குறைபாடுடையதே. ஆயினும், அந்நூல் தோன்றிய காலச் சூழலில் நின்று நோக்குகையில் இந்நூலாக்கத்தின் வரலாற்று முக்கியத்துவமும் மகத்துவமும் புரியும். தமிழர்தம் பாரம்பரியத்தையும் அவர்தம் கலாசாரத்தையும் துல்லியமாக எடுத்துக்காட்டும் நூல்களில் பல பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் நடுக்கூறிலே கூட பதிப்பிக்கப்படவில்லை. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று எழுதுகைக்கு வேண்டிய அடிப்படைத் தேவைகளைக் கூடப்பூர்த்தி செய்யப்படாத சூழலே நிலவியது. மேலாட்டு அணுகுமுறைகளைக் கொண்டு சிறப்பான ஆய்வுகளை அக்காலத்தில் வெளிப்படுத்தியவர் எனக் கருதப்படும் கால்ட்வெல்கூட தமிழ் இலக்கிய வரலாறு கி.பி. எட்டாம் அல்லது ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலே தொடங்குவதாகக் கருதினார். கால்ட்வெல்கூடின் திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் வெளிவந்து இருவருடங்களின் பின்னர் தமிழ் புரூராக்க வெளிவருகிறது. அக்குறிப்பிட்ட இரு ஆண்டு இடைவெளியில் குறிப்பிடத்தக்கதாகத் தமிழாராய்ச்சிகள் இடம்பெறவில்லை. இச்சூழலில் தமிழ்ப் புரூராக்க ஆசிரியர் தமிழ் இலக்கிய சரித்தரை வெளிப்படுத்தியமை அரிய முயற்சியே. சுமார் 150 வருடங்களுக்கு முன்னர் இலக்கிய வரலாற்றை எழுத முனைந்தவருக்கு இருந்திருக்கக்கூடிய இடர்பாடுகளை மனதிலிருந்தி நோக்கும்போது காசிச்செட்டியின் பணியின் மகத்துவம் புரியும்.

சைமன் காசிச்செட்டி இந்நூலாக்கத்திற்கான ஆதாரங்களை சுமார் இரு தசாப்தங்களுக்கு முன்பிருந்தே சேர்த்து வந்திருக்கிறார். 1840ஆம் ஆண்டு செம்டம்பர் முதல் வெளிவரத் தொடங்கிய சிலோன் மகேசின் Ceylon Magazine இதழில் மூன்றாம் இதழொழிந்த

முதலாறு இதழ்களிலும் காசிச்செட்டி முப்பத்திரண்டு தமிழறிஞர்கள் பற்றிய சுருக்கச் செய்திகளை தொடர்ச்சியாக வழங்கி வந்துள்ளார். இலங்கை ரோயல் ஏசியற்றிக் சங்கத்தில் 1848 ஜூன் மாதம் மூன்றாம் திகதி, 1849 பெப்ரவரி 24 ஆம் திகதி, டிசம்பர் முதலாம் திகதி ஆகிய தினங்களில் வாசித்த தமிழ் நூற் பட்டியலில் 309 நூல்கள் பற்றிய செய்திகளை பிரதான மூன்று வகைப்பாட்டுக்குள் வைத்து வழங்கியுள்ளார். இவை தமிழ் புளுராக்கருக்கொண்ட விதத்தை எடுத்து விளக்கி நிற்கின்றமையும் இங்கு சுட்டிக்காட்டத்தக்கது.

சிலோன் கசற்றியர்

காசிச்செட்டியின் ஆய்வுப் பங்களிப்பின் மற்றுமோர் பரிமாணமாகத் திகழ்வது சிலோன் கசற்றியராகும். சிலோன் கசற்றியரின் முதற்பதிப்பு 1834இல் வெளிவந்தது என்று 1989இலே புதுதில்லியில் வெளிவந்த “நவ்ரம்” மறுபிரசுரம் கூறுகின்றது. இடையிலே பேராசிரியர் தென்னகோன் விமலாநந்த 1972 இலே இந்நூலின் பிரதிகள் சிலவற்றைத் தட்டச்சும் பிரதிகளாக வெளிக்கொணர்ந்திருக்கிறார் என்று காசிச்செட்டி மரபினர், சட்டத்தரணி மேர்வின் செயின்ட் எஸ். காசிச்செட்டி 1989 இல் வெளிவந்த மறுபிரசுரத்திற்கு வழங்கியுள்ள முன்னுரையிலே கூறியிருக்கிறார். 1989 இல் மறுபிரசுரமாகிய சிலோன் கசற்றியர் நூலின் பின்னிணைப்பாக தமிழ்ச் சாதிகள் பற்றிய பகுப்பும் சுருக்கமும், தமிழ் மக்களின் சாதிச் சடங்குகள், இலங்கை மூர் இனத்தின் பழக்கவழக்கங்கள் ஆகிய மூன்று சிறு பிரசுரங்களும் இணைக்கப்பட்டுள்ளமை இவ்விடத்தில் குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கையின் புவியியல் எல்லைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள், நிறுவன அமைப்புகள், விவசாயம், வர்த்தகம், தொழில் உற்பத்திப் பொருட்கள், சனத்தொகை, சாதிகள், சமயங்கள், வரலாறு என்பன குறித்து எழுதியிருக்கிறார். அவை ஆய்வுச் சிந்தனைகளோடு கூடிய எழுத்தாக்கங்களாக மிளிர்கின்றன. சிலோன் கசற்றியர் தொடர்பில் பூலோகசிங்கம் முன் வைக்கும் கீழ்வரும் கருத்து நோக்கத்தக்கது:

சிலோன் கசற்றியர் புவியியல் மையத்தைக் கொண்டிருப்பதாயினும் வரலாறு, சமூகவியல், யொருளியல் முதலிய அம்சங்களையும் போற்றிப் பேண முற்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. காசிச் செட்டியவர்கள் ஆய்வுத்துறையிலே நுழைந்த கால கட்டத்தில் எழுந்த கசற்றியர்லே அவர் பிற்காலத்தில் கவனம் செலுத்த முற்பட்ட பல்வேறு அறிவியல் துறைகள் கவனிப்புக்குள்ளாவதைக் காணமுடிகிறது.

சமூகவியல் ஆய்வுகள்

தமிழ்ச் சாதிகள் பற்றிய பகுப்பு (A correct outline of the classification of the Tamil castes), தமிழ் மக்களின் சாதிச் சடங்குகள் (An essay on the ceremonies by the Tamil castes), இலங்கை மூர் இனத்தின் பழக்கவழக்கங்கள் (Essay on the

manners and customs of the moors of Ceylon), இஸ்லாமியக் கதைமரபின்படி ஆதாமின் உற்பத்தியும் வீழ்ச்சியும் (Creation and fall of Adam according to Mohamedan Legends), பரதவர்களின் பூர்வீகமும் வரலாறும் Remarks on the origin and history of the Parawas -1837), புத்தளம் மாவட்ட முக்குவர் பற்றி எழுதிய A Summary Account of the Origin and History of the Mukwas in the District of Puttalam முதலான ஆக்கங்கள் அவரது சமூகவியல் ஆய்வுப் புலத்தை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. இவ்வாக்கங்களோடு சிலோன் கசற்றியரில் அவர் வெளிப்படுத்தும் சமூகவியல் செய்திகளையும் ஒருசேர நோக்கும்போதே அன்னாரின் சமூகவியல் பார்வை முழுமையாக வெளிச்சத்துக்கு வரும்.

தொல்லியல் ஆய்வு

புத்தளத்தின் உதவி அரசாங்க அதிகாரியாகக் கடமையாற்றிய கோல்பீட் (Colfield) என்பவர் புராதன தலைநகரமாகிய தம்மனாநுவர என்ற இடத்தின் சிதைவுகளை முதலில் கண்டறிந்தார். அச்செய்தியை அறிந்த சைமன் காசிச் செட்டி அவ்விடத்திற்குச் சென்று பார்வையிட்டு அது தொடர்பில் Remarks on the site and ruins of Tammanna Nuwara with a survey -1841 எனும் கட்டுரையை எழுதி ரோயல் ஏசியற்றிக் சங்க இதழுக்கு (The Journal of the Royal Asiatic Society) அனுப்பிவைத்தார். கற்பிட்டியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட புராதன நாணயங்கள் சிலவற்றைப் பற்றி An account of some ancient coins found at Colpenty (1839) எனும் தலைப்பிலும் ஒரு கட்டுரையை எழுதினார்.

புத்தளம் மாவட்டத்திலுள்ள பிராமணன் கண்டல் எனும் இடத்தின்* அருகில் உள்ள காட்டில் கிடைத்த கல்வெட்டு குறித்த அறிக்கையொன்றையும் சிலாபத்துக்கு அருகில் கிடைத்த செப்பேடுகளின் மொழிபெயர்ப்பையும் Rock Inscription of Piramanankandal, Translation of a Royal Grant engraved on a copper Plate ரோயல் ஏசியற்றிக் சங்கத்திற்கு சைமன் காசிச் செட்டி அனுப்பி வைத்துள்ளார். இத்தகைய செயற்பாடுகள் யாவும் அவர் தொல்லியல் துறையில் காட்டிய ஈடுபாட்டை எடுத்தியம்பி நிற்கின்றன.

மொழியியல் ஆய்வு

சைமன் காசிச்செட்டி மொழிகளைக் கற்பதில் மிகவும் ஆர்வமுடையவராக இருந்துள்ளார். தமிழ், ஆங்கிலம், சிங்களம், சமஸ்கிருதம், போர்த்துக்கீசம், டச்சு, அரபு, எப்ரேயம் ஆகிய மொழிகளில் ஆழ்ந்த புலமையுடையவராக அவர் விளங்கியமை இதனைப் புலப்படுத்தும். இந்த மொழியார்வம் அவர் எழுதிய கட்டுரைகளிலும் அவர் தொகுத்த அகராதி, சொற்களஞ்சியம் முதலானவற்றிலும் வெளிப்பட்டுத் தெரிகிறது. சிங்கள மொழிக்கும் மாலையீவு மொழிக்கும் இடையேயான தொடர்பையும் ஜாவா மொழிக்கும் சமஸ்கிருத மொழிக்குமிடையிலான தொடர்பையும் முறையே On the affinity between the Maldivian and Sinhalese Languages (1830), On the affinity between the Javanese and Sanskrit Languages (1831) ஆகிய கட்டுரைகளில் ஆராய்ந்தார்.

அவ்வாறே ரொடியர் மொழி குறித்து On the Rodiyas with specimen of their language எனும் கட்டுரையையும் எழுதினார். தமிழருடைய பயன்பாட்டில் வழங்கும் அந்நிய சொற்கள், சொற்றொடர்கள் குறித்த களஞ்சியம் (Thesaurus of foreign words and phrases in use amongst the Tamils), சமஸ்கிருத - தமிழ் அகராதி (The Sanskrit and Tamil dictionary), ஆங்கில - தமிழ் அகராதி (An English and Tamil lexicon), மலையகராதி (Malai Agaradi) ஆகியனவும் மொழியியலில் அவர் கொண்டிருந்த ஈடுபாட்டை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. இந்நான்கு ஆக்கங்களுள் மலையகராதி மாத் திரமே அச்சில் வெளிவந்துள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஏனைய செயற்பாடுகள்

மேற் சொன்ன விடயங்கள் யாவும் தமிழாராய்ச்சியின் வளர்ச்சியில் சைமன் காசிச் செட்டியின் கனதியான பங்களிப்பைக் கோட்டுக் காட்டுவதாக அமைகின்றன. காசிச் செட்டியின் எழுத்துக்கங்கள் இவ்வாய்வுச் செயற்பாடுகளோடு மட்டுப்படுத்தப்படவில்லை. தமிழ் இலக்கியங்களை (அவற்றின் பகுதிகளை) ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தல், உதயாதித்தன் எனும் தமிழ் இதழை வெளியிடல், கிறிஸ்தவ சமயம் சார்ந்த நூல்களை வெளியிடல், தாவரவியல் அகராதி தொகுத்தல் என அவரது செயற்பாடுகள் மேலும் விரிகின்றன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆங்கிலம் கற்றுக்கொண்ட ஒரு குழு, தமிழ் இலக்கியங்களை (ஒரு சில பகுதிகளை) ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தும், அவை குறித்து எழுதியும், புலவர்கள் குறித்த தகவல்களை வழங்கியும் தமிழ் இலக்கியத்தை ஆங்கிலம் பேசுபவர்களுக்கு அறிமுகம் செய்துவைக்க விழைந்தமை முன்பு சுட்டப்பட்டது. அந்நிலைப்பட்ட செயற்பாடுகளாகவே காசிக்காண்டம், கோணேசர் கல் வெட்டு, திருவாதவூரர் புராணம் (ஆறாம் அத்தியாயம்), சீராப்புராணத்தின் ஒரு பகுதி என்பன வற்றைச் சைமன் காசிச் செட்டியவர்கள் மொழி பெயர்த்தவாற்றையும் அவை குறித்து முன்வைத்த கருத்துக்களையும் இனங்காண முடிகிறது. அத்தகைய மொழிபெயர்ப்புக்கள் முறையே Extract from Kasi Kandam, Translation of kavi Raja Varatheiyans Poem, giving an account of the origin and history of the Hindu Temple at Trincomalee, Translation of the sixth chapter of the Thiruvāṭṭar Parana, An analysis of the great poem of the moors entitled "seerah" ஆகிய தலைப்புகளில் வெளியாகின.

தமிழ்மொழியீதுபற்றுக்கொண்டிருந்த சைமன் காசிச் செட்டி, "உதயாதித்தன்" எனும் தமிழ்ச் சஞ்சிகையை 1841இல் வெளிக்கொணர்ந்தார். அங்விதழையும் 13 மாதங்களே அவரால் வெளிக்கொணர முடிந்தது. அத்தோடு தான் சார்ந்திருந்த சமயத்தோடு தொடர்புபட்ட வகையிலும் முன்று நூல்களை எழுதியுள்ளார். குணங்குடி மஸ்தான் சாகிய புலவர் எழுதிய "கிறிஸ்து மத கண்டன வச்சிர தண்டம்" எனும் நூலை மறுத்து எழுதிய குதர்க்கதிகாரம்

(Kudarkathikaram) எனும் பிரதி கண்டன நூல், கத்தோலிக்க தேவாலயத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் (Sketch of the rise and progress of the catholic church in Ceylon), ஜோசப் வாஸ் அடிகளாரின் வாழ்வு (Life of the father Joseph Vaz) என்பனவே அவையாகும்.

சைமன் காசிச் செட்டி தாவரவியலிலும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தமையை அறிய முடிகிறது. தமிழ்ப் பகுதிகளில் காணப்பட்ட தாவரங்களின் - மூலகங்களின் பெயர்ப்பட்டியல் ஒன்றையும் தாவரவியல் அகராதி ஒன்றினையும் தயாரித்ததாக கூடாஜஹான் குறிப்பிடுகின்றார். இது தொடர்பில் அவர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுவார்:

1839ஆம் ஆண்டில் சைமன் காசிச் செட்டியால்

புதிய முயற்சியொன்று மேற்கொள்ளப்பட்டது. தமிழ்ப் பகுதிகளில் காணப்படும் தாவரங்களின் - மூலிகைகளின் பெயர்ப்பட்டியலொன்றைத் தயாரித்தார். அதை அச்சிட்டு வெளியிடுவதில் பணவதவி செய்வோர் போதியளவு முன்வராமையினால் அம்முயற்சி கைவிடப்பட்டது. அதே நேரத்தில் கொடும்பிலிருந்த தலையை வைத்திய அதிகாரி கலாநிதி ஸ்டூவர்ட் (Dr. Stewart) என்பவரைச் சந்திக்கும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்ட காலையில் அவருடன் தொடர்பு கொண்டு அவருக்கு காக மூலிகை நிலையமொன்றை ஏற்படுத்தி அதிலே சிலாபப் பகுதியிலே காணப்படும் மூலிகைகளின் உலர்ந்த மாதிரிகளைத் திரட்டி வைத்தார். இச்சந்தர்ப்பத்தில் அவரால் தயாரிக்கப் பட்ட தாவரவியல் அகராதியொன்று தமிழில் சென்னையில் அச்சிடப்பட்டு வெளியானது.

முடிவுரை

இவ்வாறு பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் பல்வேறு துறைசார்ந்தும் ஆய்வுகளை வெளிப்படுத்திய அறிஞரின் பணிகளும் ஆய்வுகளும் இன்னும் முழுமையான வகையில் ஆய்வுகூட்டுத்தப்பட்டாத நிலையே தொடர்கிறது. பேராசிரியர் பொ.பூலோகசிங்கம் தமிழ் புனராக் குறித்த முழுமையான ஆய்வை முன்வைத்துள்ளார். சிலோன் கசுற்றியர் தொடர்பிலும் அவர் கவனம் செலுத்தியுள்ளார். சைமன் காசிச் செட்டி யின் ஏனைய ஆய்வுகள் குறித்த எந்த மதிப்பீடுகளும் இதுவரை வெளிச் சத்துக்குக் கொண்டுவரப்படவில்லை. அம்முயற்சிகள் நிறைவேறும் பட்சத்திலேயே சைமன் காசிச்செட்டியின் ஆய்வுநிலைப் புலமையும் தமிழாராய்ச்சியின் வளர்ச்சியில் அவரது பங்களிப்பும் சரிவர இனங்காணப்படும்.

ஆடிக்கூறியுங்கள்

1. சென்னை: காசிச் செட்டி, 1779 இல் பிறந்தார். இவர் புரட்டஸ்தாந்து யுத்தப்பின் பிறந்தார்.
2. சைமன் காசிச்செட்டி, தனது பெயரைத் தமிழில் சீமன் காசிச்செட்டி என்ற வழக்கினால் என்பார் பேராசிரியர் பொ.பூலோகசிங்கம்.
3. உட. நிருபண சபை (Legislative council) உறுப்பினராக இருந்த குமாரசாமி முதலியார் இறந்தபோது அவரது இடத்திற்குத் தேர்தலின்படியால் இவர் நியமனம் பெற்றார். குமாரசாமி முதலியார், சேர் இராமநாதன் அவர்களின் தாயாரின் தந்தையாவார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.
4. பார்சு : பூலோகசிங்கம், பொ., 2002 (மீள்பதிப்பு), தமிழ் இலக்கியத்தில் மூலக்கூறுகள் பெருமுயற்சிகள், குமரன் பதித்த இலவம், பக். 22.
5. பார்சு : பூலோகசிங்கம், பொ., 2002, பக். 14.
6. பார்சு : பூலோகசிங்கம், பொ., 2016, தமிழ் ஆய்வுச் சிந்தனை, சென்னை நகரம் (பு.ஆ.) குமரன் பதித்த இலவம், பக். 24.
7. பூலோகசிங்கம், பொ., 2016, பக். 26.
8. கூடாஜஹான், ஐ.என்.எம்., 2007, தமிழ்ப் பேரறிஞர் சைமன் காசிச் செட்டி - வரலாறு பற்றிகளும், "இலங்கையில் அறியப்படாத மரபுக்கு வித்திட்ட போற்றிஞர் சைமன் காசிச் செட்டி", சைமன் காசிச் செட்டி நினைவுப் பணிப்பெருமன்றம், கொழும்பு, பக். 95, 96.

**புரையோழப்போயுள்ள
அறிவியல் புனைகதைகளுக்கு
புதுவரவாய் ஒரு முகம் :
ஏ.எல்.எம். சண்பறாவின
பிரபஞ்சத்தின் வலி**

வெளியீடு : தமிழ் இசை வட்டம்
பக்கம் : 80
விலை : 300/-

இலங்கையின் நாவல் வரலாற்றை ஆய்வுக்குட்படுத்தினால் 1885 இல் அறிஞர் சித்திலெவ்வை மரைக்கார் எழுதிய "அஸன்பேயுடைய கதை" என்ற நாவலுடனேயே இலங்கையின் நாவல் வரலாறு ஆரம்பிக்கிறது. கொழும்பு முஸ்லிம் நண்பன் அச்சகம் இதன் முதற்பதிப்பை வெளியிட்டது. இது ஒருபுறம் இருக்க இலங்கையின் முதல் நாவல் 1856 இல் வெளிவந்த "காவலப்பன் கதை" ('Parley the Porter' என்ற ஆங்கில நூலின் தமிழாக்கமே "காவலப்பன் கதை" என்பர்) என்று மு. கணபதிப்பிள்ளை சில்லையூர் செல்வராசனின் நூலில் எழுதுகிறார். ஆனால் அதற்குரிய சான்றாதாரங்களை கணபதிப்பிள்ளையோ பின்வந்தவர்களோ சரிவர நிறுவவில்லை. அத்தோடு இந்நூற் பிரதிகளும் கூட எங்கிலுமே இல்லை. இந்நிலையில் "கைக்குக் கிடைக்காத நூல் ஒன்றினை நாவலா நாவலில்லையா என்ற கேள்வியை பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் கட்டுரையொன்றில் எழுப்புகிறார். இந்நிலையில் "அஸன்பேயுடைய கதை" யே ஈழத்தில் முதல் நாவல் என்ற கருத்து இன்றுவரை நிலைபெற்றதாக உள்ளது.

அன்று தொடங்கி இன்று வரை இலங்கையின் நாவல் இலக்கியத்துறைக்கு ஏராளமான எழுத்தாளர்கள் காலத்துக்குக்காலம் பலம் சேர்த்து வருகிறார்கள். இந்நாவல்களை பலவகைகளில் உள்ளடக்க முடியுமாயினும் பிரதானமாக வரலாற்று நாவல்களில் தொடங்கி பின்னர் வெகுஜனமக்களை நோக்கிய நாவல்கள் வரை விரிந்து இன்று நவீனத்துவம் சார்ந்த நாவல்கள் வெளிவந்தவண்ணமுள்ளன. நவீனத்துவ நாவல் வகையறாக்களில் விஞ்ஞான நாவல்கள் என்பது அறிவியல் புனைகதைகள் (Science Fiction) என்கிற பெரும்பரப்பிலிருந்து இன்று எழுதப்படுகிறது. இத்தகு கதைகளை தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர்களுள் எழுத்துலக சூப்பர்ஸ்டார் என்று வர்ணிக்கப்படும் சுஜாதா முதன்மையானவர். அவரைத்தொடர்ந்து பலரும் அறிவியல் புனைகதைகளை எழுதிவருகின்றனர் ஆயினும், இலங்கையில் இத்தகு கதைகளோ, நாவல் இலக்கியங்களோ மிக அரிதாகவே எழுதப்படுகின்றன. ஆங்கில நாவல் உலகில் இன்று சர்வசாதாரணமாக எழுதப்பட்டுகொண்டிருந்தாலும், உலகையே புரட்டிப்போட்டும் எழுத்துவடிவமாக

மேற்கத்திய நாடுகளில் அவை கருதப்பட்டாலும் இலங்கை போன்ற இலக்கிய பாரம்பரியத்தைக்கொண்ட நாடுகளில் இன்னும் அறிவியல் புனைகதைகள் பரவலாக்கப்படவில்லை.

அத்தகையதொரு இடைவெளியை நிவர்த்திக்கும் வகையில் இலங்கை தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் இஸ்லாமிய கற்கைகள் அரபு மொழி பீடத்தில் பட்டப் படிப்பைத் தொடரும் அக்கரைப்பற்றைச் சேர்ந்த இளம் பட்டதாரி சண்பறா அவர்களின் இந்த நாவல் வெளிவருகிறது. "பிரபஞ்சத்தின் மெகி" என்கிற இந்த நாவலானது இலங்கை நாவல் வரலாற்றில் நிச்சயம் தனித்த இடமொன்றைப் பெறும் என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை. மிக அற்புதமான எழுத்து நடையைக் கொண்ட சண்பறா, இந்த நூலின் மூலம் இலங்கையின் நாவல் வரலாற்றில் குறைவான பெண் எழுத்தாளர்களே நாவல் இலக்கியத்தில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர் என்கிற இடைவெளியையும் குறைக்கிறார்.

இந்த நாவல் அறிவியல் புனைகதை நாவல்களில் முக்கிய வடிவம் என்பதை கார்ல் எலிசனின் புனைகதைகள் பட்டியலும் கட்டியம் கூறுகிறது. அவர் ஆய்வு செய்த பட்டியலை அவதானித்தால் மாற்று வரலாறு (Alternative History), காலத்தின் வருகை (Coming of Age), தற்கால கனவு நிலை மயக்கம் (Contemporary Fantasy), கம்ப்யூட்டர் விளையாட்டு (Cyber Punk), திகில் (Dark Fantasy or Horror), முதல் தொடர்பு (First Content), மரபுவழி கனவுநிலை மயக்கம் (Traditional Fantasy), வெளி உலா (Space Opera) மற்றும் இராணுவ விஞ்ஞானம் (Military Science) என்பவற்றில் சண்பறாவின எழுத்துக்கள் வெளி உலா (Space Opera) எனப்படும் பிரபஞ்சம் சார் கற்பனைகளை அடியொற்றிய புனைவுகளாக அமைகின்றன. எனக்குத்தெரிந்து வெளி உலா தொடர்பில் இலங்கையில் ஒரு பெண் எழுத்தாளர் தமிழ் மொழியில் எழுதி வெளியிடும் முதலாவது அறிவியல் புனைகதை நாவலாக இது அமைகிறது என நினைக்கிறேன்.

இலங்கையின் அறிவியல் புனைகதை வரலாற்றையும் சற்று இவ்விடத்தில் பதிவு செய்வது அவசியம் எனக்கருதுவதால், இலங்கையின் புனைகதை வரலாற்றை சற்று ஆராய்ந்தால், இங்கிலாந்தில் பிறந்து இலங்கையில் குடியறிமைபெற்ற ஆர்தர் சி கிளார்க் இத்தகு விஞ்ஞான அறிவியல் எழுத்துக்களின் முன்னோடியாகக் கருதப்படுகின்றார், உண்மையில் இவரது கதைகளில் இடம்பெற்ற கற்பனையான விஞ்ஞான தொழில்நுட்பங்கள் பல ஆண்டு களுக்குப் பிறகு உண்மையிலேயே நடைமுறைக்கு வந்த போது பலரும் ஆச்சரியமடைந்தனர். தகவல் தொடர்புக் காக வீண்ணில் பூமியைச் சுற்றிவரும் சாட்டிலைட்டுகளை செலுத்தமுடியும் என்பது, இந்த தொழில்நுட்பங்கள் செயல்படுத்தப்படுவதற்கு முன்பே கிளார்க் தனது கதைகளில் கூறிவிட்டார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. வணிக ரீதியில் விண்வெளியில் போக்குவரத்து நடப்பது நிச்சயம் ஒருநாளைக்கு சாத்தியமாகும் என்று தீர்க்கதரிசியாக தனது கதையில் குறிப்பிட்டவர் கிளார்க். அவரைத்தொடர்ந்து பலரும் சிங்கள, ஆங்கில மொழிமூல நூல்கள், கதைகளை எழுதி வெளியிட்டு வந்தாலும் அண்மைக்கால அறிவியல் புனைகதை எழுத்தாளராக புகழ்பெற்றவர் யுதஞ்சய விஜயரட்ன ஆவார். இவர் எழுதிய "Numbercaste" எனும் நூல்

சர்வதேசப் புகழ் பெற்றது. அதேபோன்று மனோஜ் பிரசான் ரத்னாயக எழுதிய "Man Nittawak" என்ற சிங்கள மொழிமூல நூலும் முக்கியமானதே.

இலங்கையின் தமிழ் மொழிமூலமான புனைகதைகளை ஆராய்ந்தால் கூத்துக் கலையில் விஞ்ஞானம் கலந்த புனைகதைகளைக் கூறிவிழையும் முயற்சி ஒன்றை தான் மேற்கொண்டுள்ளதாக இலங்கையின் சிறந்த கூத்து ஆய்வாளரும் பேராசிரியருமான சி. மௌனகுரு கூறியுள்ளார். அதேபோன்று எழுத்தாளர் பொன். குலேந்திரனும் அறிவியல் புனைகதை வெளிகளில் கதைகளை வடித்துள்ளார். டொக்டர் இந்திரகுமார் என்பவர் பிற கிரகம் போய் வந்த ஒரு அனுபவத்தை மையப்படுத்தி "மண்ணில் இருந்து விண்ணுக்கு" என்றொரு நாவலை 1972 இல் எழுதியுள்ளார். மேலும் அவர் 1996 இல் மணிமேகலைப் பிரசுரம் வெளியீடாக "விண்வெளியில் வீரகாவியங்கள்", என்று ஒரு தொகுப்பும் வெளியிட்டுள்ளார். அதேபோன்று பிரபல நாவலாசிரியர் தீரன் ஆர். எம். நௌசாத் அவர்களும் சில முயற்சிகளை மேற்கொண்டிருக்கிறார். அவர் எழுதிய "கனவுப் பூமி" என்ற சிறுகதை சுஜாதா அறிவியல் புனைவு போட்டியில் பரிசு பெற்றுள்ளதோடு, "கிளமினடோஸ்" என்ற தொகுப்பிலும் வெளிவந்துள்ளது. மேலும் பிரபல இலக்கியவாதியான அஷ்ரப் சிறாப்தீன் அவர்களும் அறிவியல் புனைகதை முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறார். அவரது "பூனைக் காய்ச்சல்" மற்றும் "அவ்வெண்ணிலவில்" ஆகிய கதைகள் முக்கியமானவை. அதுபோல அம்ரிதா ஏயெம் அவர்கள் "மழுங்கடிக்கப்பட்ட விதைகள்" என்றொரு கதையை எழுதியிருக்கிறார். இது முழுமையான பட்டியல் அல்ல. இவைதவிர இன்னும் சிலரும் அறிவியல் புனைகதைகளை பல கோணங்களிலும் எழுதியிருக்கலாம். இது ஒரு ஆய்வுக்குரிய தலைப்பும் கூட. என்றாலும் இப்படி ஆங்காங்கே அறிவியல் புனைகதைகள் எழுதப்பட்டு வந்தாலும் இலங்கையை பொறுத்தவரை இன்னும் நீட்சி பெறாத ஒரு எழுத்து வடிவமாக அது இருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. அத்தகைய சூழ்நிலையில் சன்பறா எடுத்திருக்கும் இந்த முயற்சியானது அறிவியல் புனைகதை இலக்கியத்துக்கு ஒரு ராஜபாட்டையாக அமையும் என எதிர்பார்க்கலாம்.

சன்பறா தனது முதல் கதை என்று குறிப்பிடும் இந்த "மேகி ஒப் தயுனிவேர்ஸ்" பிரபஞ்ச வெளியில் நடைபெறும் ஒரு போரை அடிப்படையாகக்கொண்டுள்ளது. தவறுதலாக பூமியில் வந்து விழுந்துவிட்ட "மேகி" என்ற வேற்றுக்கிரகவாசியை மையப்படுத்தி இந்தக்கதை புனையப்பட்டுள்ளது. மிக அழகான முறையில், சுவாரஸ்யத்துக்குப் பஞ்சமில்லாமல் ஒரு அறிவியல் ஆங்கிலத்திரைப்படத்தைப் பார்க்கின்ற பரபரப்பையும், திருப்பங்களையும் இந்தக்கதை நமக்குத் தருகிறது.

இதுபோன்ற கதைகளை எழுதுவதற்கு அத்தீத கற்பனை வளம், சொல் வளம், விஞ்ஞான அறிவு, இலக்கிய ஆர்வம், தேர்ந்த வாசிப்பு என்பன அவசியம். அந்த வகையில் இவை அனைத்தும் இந்த இளைய எழுத்தாளர் சன்பறாவுக்கு வாய்க்கப்பெற்றிருப்பதாலும், ஒரு அறிவியல் புனைகதை வாயிலாக புதியதொரு அனுபவத்தை வாசகர்கள் மத்தியில் அறிமுகப்படுத்த அவர் முயற்சி செய்திருப்பதாலும் இந்தக் கன்னி முயற்சியில் அவர்

வெற்றி பெறுகிறார் என்பதே எனது கணிப்பு.

இதை கார்ல் எலிசனின் அறிவியல் புனைகதை விதிகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. அவர் கூறும்படி,

01. எல்லாக் கதைகளும் எதிர்காலத்தைக் கட்டமைக்க வேண்டும். ஏனெனில் எதிர்காலம் நிச்சயமற்றதாக இருக்கிறது. அல்லது காலத்தைக் குலைத்துப் போடும் அம்சமும், மறுதலிக்கும் அம்சமும் எதிர்காலத்தில் இருக்கிறது.

02. மாற்று உலக கதைகளை கட்டமைக்கும் இத்தகு கதைகள் வரலாற்றையும், தொல்பொருள் உண்மைகளையும் முரண்படுத்த வேண்டும்.

03. எல்லாக் கதைகளும் மற்றைய உலகங்கள் பற்றி அக்கறைப்பட வேண்டும். எதிர்கால மனிதன், இயந்திரன், அயல் கிரகவாசி. தொல்பொருள் பழங்கால மனிதன் ஆகியவற்றை முன்னிறுத்த வேண்டும்.

04. பூமியை சார்ந்த கதைகள் மனித அறிவுக்கு அப்பாற்பட்ட விசயங்களுடன் தொடர்பு கொண்டதாக சார்பியல் கட்டமைப்பின் உண்மைகளுக்கு மாறாக புராதன மனிதன் சஞ்சாரம் செய்வதையும், அயல்கிரகவாசி புராதன மனிதனை எதிர்கொள்வதுமான தளங்கள் சித்திரிக்கப்படவேண்டும்.

05. விஞ்ஞானம் புராதான காலத்திலும், புராதன மனிதன் விண்வெளியிலும், இன்றைய மனிதன் காலங்களைக் கடப்பதுமான விசயங்களை அதிகம் சொல்ல வேண்டும்.

மேற்சொன்ன சாராம்சங்களை அதிகமாகவே தகவமைத்துக் கொண்டதாக சன்பறாவின் எழுத்துக்கள் இருப்பது ஆச்சர்யமூட்டுகிறது. தன்னை ஒரு தேர்ந்த புனைகதை ஆசிரியராக இந்தச் சிறிய வயதிலேயே நிரூபித்திருப்பது பாராட்டுக்குரியது. நாவலின் கதையையும், கதை சொல்லும் போக்கையும் அவர் கவனமாகவே கையாண்டுள்ளார். கதை சொல்லும்போது "புரியாமை" பிரச்சினை ஆகிவிடக்கூடும் என்பதால் மிக லாவகமான வடிவில், உரையாடல்கள் மூலம் கதையை நகர்த்திச் செல்கிறார். கதைச் சொல்லல்கள் யாவும் குழந்தைகளுக்கான கதை சொல்லல் யுக்தியை அடியொற்றியிருப்பதும், ஆங்காங்கே சுஜாதாவின் கதைகளை நினைவூட்டுவதும் நாவலாசிரியருக்குக் கிடைக்கும் வெற்றிகள் தாம்.

மொத்தத்தில், புதிய முயற்சியின் மூலம், புதியதொரு தளத்துக்குள் இன்றைய வாசகர்களை இழுத்துச் செல்வதிலும், இலங்கையின் தமிழ் எழுதுப்பரப்பில் புரையோடிப்போயுள்ள அறிவியல் புனைகதைகளின் இடைவெளிகளை குறைக்க முயற்சித்ததிலும், அசுர எழுத்து நடையைக் கொண்டு, அழகான ஒரு கதைக்கருவின் மூலம் நல்லதொரு நாவலை தமிழ் கூறும் நல்லுலகுக்கு பிரசவித்ததிலும், புதியதொரு பெண் நாவலாசிரியராக இலக்கிய உலகுக்கு நல்லதொரு நூலின் மூலம் அறிமுகமானதிலும் சன்பறா வெற்றி காண்கிறார். அவரது இலக்கியப் பயணம் வெற்றிகரமானதாக அமையவும், எழுத்துக்கள் மூலம் பல சாதனைகளை அவர் படைக்கவும் எல்லாம் வல்ல இறைவன் துணை புரிவானாக.

ஆசானாகவும், நலன்விரும்பியாகவும் என்றும் வாழ்த்தும்.

பன்னாட்டு இதழியல் கருத்தரங்கம்

கடந்த 2018 பெப்ரவரி 18ம் திகதி கொழும்பு தமிழ்சங்கத்தில் மேற்சொன்ன முழுநாள் கருத்தரங்கு ஒன்று நடைபெற்றது. கொழும்புத் தமிழ் சங்கம் தமிழ்நாடு கி.பா ஆதித்தனார் தமிழியல் ஆய்வுக்கழகம், மலேசியா கோலாசிங்கூர் தமிழ் பண்பாட்டுக் கழகம், திருச்சி இனிய நந்தவனம் சஞ்சிகை ஆகியன இணைந்து நடத்தின.

பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா தலைமை தாங்கினார். இலங்கையைச் சேர்ந்த தம்புசிவா சுப்பரமணியம், தெ.மதுதனன், தி.செல்வமனோகரன், மர்தும் மௌலான, ரா.நித்தியானந்தன், ஆழ்வாப்பிள்ளை கந்தசாமி, வீ.தனபாலசிங்கம், பாரதி இராஜநாயகம், என்.எம். அமீன், அன்னலெட்கமி இராஜதுரை, எம்.ஏ.எம்.நிலாம், ஏ.பி.மதன், எஸ்.அந்தனிஜீவா ஆகிய பிரமுகர்கள் அங்கு உரையாற்றுவதைக் கேட்டு மகிழ்ந்தேன். இவர்களை நேரில் பார்ப்பதற்கும் அவர்களுடைய குரல்களைக் கேட்டுப் பரவசப்படவுமே நான் அங்கு அழைப்பின் பேரில் சென்றிருந்தேன்.

அங்கு உரையாற்றவிருந்த வேறுசில ஈழத்து இதழியலாளர் வராமற்போனது பெரும் ஏமாற்றத்தைத் தந்தது. தமிழகத்திலிருந்து நந்தவனம் சந்திரசேகரம், பா.வேலம்மாள், இரா.செல்வமீனா, தி.நெடுஞ்செழியன், பி.கலாமணி, உ.பிரபாகரன், கி.சுமதி, மு.சு.கண்மணி, ர.சக்திவேல், க.முருகேசன் ஆகியோரும் உரையாற்றினர். உடல்நலம் தேறாமல் இருந்தபோதும் ஆவலினால் இவர்கள் பேச்சுக்களைப் பொறுமையாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். பேச்சாளர்கள் எல்லோரும் எடுத்துக் கொண்ட பொருள் பற்றிப் பேசவில்லை. சிலர் மாத்திரம் நல்ல கருத்துக்களைத் தெரிவித்தனர். அவ்வாறு பேசியவர்களுள் எனக்கும் பிடித்த பேச்சாளர்கள் வருமாறு:

தம்புசிவா சுப்பிரமணியம், தெ.மதுதனன், செல்வமனோகரன், மர்தும் மௌலான, ரா.நித்தியானந்தன், கி.சுமதி, வீ.தனபாலசிங்கம், பாரதி இராஜநாயகம், எம்.எம்.அமீன், ஏ.பி.மதன், அந்தனிஜீவா ஆகியோர். ஏனையவர்களும் தகவல்களைத் தந்தபோதும் புதிதாக ஒன்றையும் அறிய முடியவில்லை. கே.பொன்னுத்துரை நன்றியுரை

தெரிவித்தார்.

தமிழக ஆய்வாளர்களே முக்கிய இடம் வகித்தனர். ஆய்வாளர் என்ற பெயரில் பலர், ஆய்வு ரீதியாக பேசாமல், பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்கள் வகுப்பு நடத்துவது போல பேசினர். தமிழ் நாட்டவரைவிட, நமது பேச்சாளர்களின் கருத்துக்கள் செவிமடுக்கத்தக்கவையாக இருந்ததை அவதானிக்க முடிந்தது. மர்தும் மௌலான, செல்வமனோகரன், ரா.நித்தியானந்தன், ஏ.பி.மதன், அன்னலெட்கமி ராஜதுரை, பாரதி ஆகியோரின் பேச்சுகள் புத்துணர்ச்சியைக் கிளப்பின.

பெரும்பாலான தமிழகப் பேச்சாளர்கள், பெரியார், திராவிடம், பார்ப்பணிய எதிர்ப்பு, புலிகள் இயக்கம் போன்ற பொருள்களுக்குக் கே அழுத்தம் கொடுத்தனர்.

கி.சுமதி மாத்திரம் புதிய முறையில் தமிழ்நாட்டுச் சிற்றிதழான “நவீன விருட்சம்” தொடர்பாக அறிமுகப்படுத்தியது வரவேற்கத்தக்கதாய் இருந்தது.

இந்தக்கருத்தரங்கை இலங்கையில் நடத்த முனைப்பெடுத்தவர்கள், சபா.ஜெயராசா, தெ.மதுதனன், கே.பொன்னுத்துரை ஆகியோர் என்று அறிய நேர்ந்தது. “கள்ளமௌனம்”, “கண்டு கொள்ளாமல்” ஆகிய பண்புகளை மேற்கொள்பவர்கள் நிதர்சனமாகத் தெரிந்தமை அவதானிக்கத்தக்கது.

மல்லிகை, மகுடம், ஞானம், கலைமுகம், தாயகம் மற்றும் இதழ்களின் ஆசிரியர்கள் பேச அழைக்கப்பட்டிருக்கலாம். அதுதவிர இரண்டு தமிழ் பக்திரிகைகளுக்கும் (வீரகேசரி, நவமணி) இரண்டு ஆங்கில பக்திரிகைகளின் ஆசிரியரீடத்தில் (திஜலண்ட், டெயிலி நிஜூஸ்) அமர்ந்து அனுபவம் பெற்ற என்னைப்பற்றியோ, எனது எழுத்து பங்களிப்புகளையோ சற்றேனும் குறிப்பிடாதது ஒரு பழமிருக்க முன்னாள் இதழியலாளர் என்ற அடிப்படையில் என்னையும் பேச அழைத்திருக்கலாம்.

எனது 81 வயதுக்குள் 64 வருடங்கள் அச்சு, மின்னியக்க ஊகங்களில் பணியாற்றி பங்களிப்பு செய்தவரும் இதழியல் விரிவுரையாளராகவும் இருந்தவரான கே.எஸ்.சிவகுமாரன் உதாசீனம் செய்யப்படுகிறார் என்ற உண்மை எனக்கும் புதியதல்ல. உண்மைகள் கசப்பானவைதான்.

ஏ.எஸ்.உபைத்துல்லாவின நிழலைத்தேடி (சிறுகதைத்தொகுப்பு)

வெளியீடு :
பண்பாட்டலுவலர்கள்
திணைக்களம்
பக்கம் : 98

மூதூர் - உபைத்துல்லாவின பிறப்பிடம். பிறப்பிடம் மட்டுமல்ல பிறந்ததிலிருந்து இன்றுவரை அந்த மண்ணில் தான் அவர் வாழ்கிறார். 1975ம் ஆண்டு மூதூர் புனித அந்தோனியார் மகா வித்தியாலத்திற்கு இடமாற்றம் பெற்று சென்றிருந்தேன். அப்போது அவர் மாணவன். அப்போது நான் ஆரம்ப கால எழுத்தாளன். நமது சந்திப்புக்கு இலக்கியந்தான் அடி நாதமாக இருந்தது. அந்த உறவு 42 வருடங்கள் நீடித்து இன்று அவரது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதிக்கு மதிப்புரை எழுதுகிறேன். நான் மாணவனாகச் சந்தித்த உபைத்துல்லாவிடம் எத்தனை எத்தனை மாற்றங்கள்... பட்டதாரியாகி, அதிபராகி, எழுத்தாளனாகி, விமர்சகனாகி, ஆய்வாளனாகி... இத்தனைக்கும் காரணமாக இருந்தது அவரிடம் உறைந்திருந்த “ஏகலைவன் முயற்சிதான்” என்பதை நான் உறுதிபடக் கூறுவேன்.

ஒரு சிருஷ்டிகர்த்தாவுக்கு இரண்டு விதமான “ஊற்றுக்கள்” இருக்க வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. ஒன்று வாசிப்பு இரண்டாவது “சமூக மேய்ச்சல்”. வாசிப்பு மனிதனின் அறிவை விரிவுபடுத்துகின்றது. சமூக மேய்ச்சலால் கிடைக்கின்ற பட்டறிவு விரிவடைந்த அந்த அறிவைச் செழுமைப்படுத்துகின்றது. வாசிப்பு, பட்டறிவு கலந்த நிலையை “ஞானம்” என்று கூடச் சொல்லலாம். அந்த “ஞான நிலையின்” பெரும்பகுதியை உபைத்துல்லா தாண்டி விட்டார் என்றுதான் நான் கூறுவேன்.

“ஐலசமாதி” என்ற இவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியிலுள்ள கதைகளையும், இவரது இரண்டாவது தொகுதியான “நிழலைத் தேடி” என்ற சிறுகதைத் தொகுதியிலுள்ள கதைகளையும் வாசித்த முடித்த போது இவரிடம் இரண்டு வித “மனத்தளங்கள்” இயங்குவதை என்னால் உணர முடிந்தது. “முதுசங்கள்” பேணப்பட வேண்டும் என்பது ஒன்று, அனைத்து மக்களும் “சகோதரத்துவ” உணர்வுடன் வாழ வேண்டும் என்பது அடுத்தது.

ஒரு எழுத்தாளன் தான் சந்திக்கின்ற அனைத்துச் சம்பவங்களையும் இலக்கியமாக்கி விடுவதில்லை. அவன் சந்தித்த சம்பவங்களில் அவனது மனதைப் பாதித்து, அது சீழ்ப் பிடித்து கொம்புளமாக்கி, அதன் வலி அவனது

ஆத்மாவைப் பாதிக்கும் போது அவன் அந்த சம்பவத்தை இலக்கியமாக்க முனைகிறான். அந்த வகையில் இன்றைய சமூகநடைமுறையில் “ஒழுக்க விழுமியங்கள்” கண்ணுக்கு முன்னால் கருகிக்கொண்டு போகின்ற மனக்கொதிப்பில் பண்பாட்டுச் செழுமைமிக்க “முதுசங்கள்” காப்பாற்றப்பட வேண்டுமென உபைத்துல்லா கருதி இருக்கலாம்.

அதேபோல் இன்று இலங்கையில் கொழுந்து விட்டெரிகின்ற இனப்பிரச்சினையின் வேக்காட்டில் சகல மக்களுக்கும் “சகோதரத்துவ” உணர்வுடன் வாழ வேண்டுமெனவும் அவர் சிந்தித்திருக்கலாம். அதை இலக்கியமாக்கிருக்கலாம்.

இலங்கையில் வாழ்கின்ற சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் மக்களும் மலையக மக்களும் “சகோதரத்துடன்” வாழ விரும்புகின்றனர். அவர்களால் அப்படி வாழவும் முடியும். தேசியப் பேரவைக் கதிரைகளில் குந்திவிட வேண்டும் என்ற துடிப்புள்ள அரசியல்வாதிகளே இந்த மக்களை பிரித்து வைத்துள்ளனர் என்ற சார்பட இவர் வாழ்த்துடிப்பவர்கள் என்ற சிறுகதையில் குறிப்பிட்டிருப்பது கவனத்துக்குரிய தொரு செய்தியாகும்.

ஒரு சமூகச் செய்தியை மையமாக வைத்து ஒரு சிறுகதை படைக்கப்பட்டாலும், அந்தக் கதையின் ஆயுள், அந்தக் கதையில் மையச் செய்தியைத் தாங்கி நின்று, அச் செய்தியை நிறுவுகின்ற பாத்திர வார்ப்பிலேயே தங்கியுள்ளது. ஏனெனில் எழுத்தாளர் கூறவருகின்ற செய்தியை கதையில் வருகின்ற பிரதான பாத்திரம்தான் வாசகனுக்கு உணர்த்தும் ஊடகமாக அமைகிறது. கதையில் வருகின்ற பிரதான பாத்திரம் வாசகனோடு மானசீகமாக உரையாடும் அளவிற்கு அப்பாத்திரத்தைச் சிருஷ்டித்து கதையில் நடமாட விடுகின்ற அழகிய நுட்பம் நிறைந்தவனாகப் படைப்பாளன் தன்னை வளப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

உபைத்துல்லாவின “நிழலைத் தேடி” என்ற சிறுகதைத் தொகுதியில் “தண்ணீர்... தண்ணீர்...” என்ற ஒரு சிறுகதை இடம்பெற்றுள்ளது. இக்கதை ஒரு வறுமைப்பட்ட இளைஞனின் வாழ்க்கையைப் பற்றி பேசுகிறது. “மம்மராயன்” இவன் தான் அந்த வறுமைப்பட்ட இளைஞன். இவன் வீட்டுக்கு வீடு தண்ணீர் விநியோகம் செய்து, அதில் கிடைக்கின்ற வருமானத்திலேயே வாழ்கின்றவன். வறுமையை கருப்பொருளாக்கி எழுத்தா எழுத்தாளர்களே இல்லை என்று கூறலாம். ஆனால் இக்கதையில் அந்த வறுமை மம்மராயன் என்ற பாத்திரம் உயிர் கொடுக்கும் ஒரு அத்திரமாக அமைந்துள்ளது. எழுத்தாளர் உபைத்துல்லா அவ்வளவிற்கு அப்பாத்திரத்தை படைத்து நடமாட விட்டுள்ளார்.

இத்தொகுப்பிலுள்ள கதைகளில் தண்ணீர் தண்ணீர், நிழலைத் தேடி, ஏமாற்றம், வாயில்லா பூச்சிகள் ஆகிய கதைகள் சமூக இயங்கியலில் காணப்படுகின்ற பொருளா தார தாக்கங்களை வெளிப்படுத்தும் கதைகளாக அமைந்துள்ளன. ஊர் துறந்து, கொடி பறக்கிது போன்ற கதைகள் பலமான அரசியல் சமய பாரம்பரிய கருத்துக்களைக் கூறும் கதைகளாக உள்ளன.

இலங்கையின் தேசிய ஐக்கியத்தை உருவாக்க வேண்டும். உருவாக்க முடியும் என்ற அபிப்பிராயத்தில்

இவரது சிந்தனை நங்கூரமிட்டு நிற்பதை இவரது கதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

பிரித்தானியர் இலங்கையை ஆக்கிரமித்த போது, இலங்கை அரசியல் அமைப்பை இரண்டு புள்ளிகளை மையப்படுத்தியே நகர்த்தினர். ஒன்று “மதம்” இரண்டாவது பிரித்தானிய இராசதந்திரம். அதையே இப்போது இலங்கை அரசு பின்பற்றுகின்றது. பிரித்தானிய தந்திரோபாயத்திற்கு மதங்கள் அச்சாணியாகவும் மதங்களின் தனித்துவத்தை பேணுவதற்கு பிரித்தானிய தந்திரோபாயம் அச்சாணியாகவும் இருக்கும். இலங்கையில் ஒரு தேசிய ஐக்கியம் ஏற்பட வாய்ப்பில்லை என்றே கருதவேண்டி உள்ளது.

புரிந்தும் புரியாத நிலையில் அனைத்து சிருஷ்டி கர்த்தாக்களும் ஒரு பொதுவுடமை அமைப்பையே விரும்புகின்றனர். விரும்புகின்றனர் மட்டுமல்ல மானசீகமாக அவர்கள் அந்தப் பொதுவுடமை அமைப்புக்குள்ள்தான் வாழ்கின்றனர். இதற்கு எழுத்தாளர் உபைத்துல்லா மட்டும் விதிவிலக்கானவராக இருக்க முடியும்?

“அடுத்து நீலக்கடல் தாண்டி”, “ஓயாத அலைகள்” அம்மா என்றால் அன்பு” போன்ற கதைகள் கல்வி, போக்குவரத்து, விவசாயம், இடப்பெயர்வு ஆகியவற்றோடு மூதூர் நகரைப்பற்றியும் மூதூரைச் சூழவுள்ள கிராமங்களில் புவியில் சார்ந்த, பண்பாடுகள் சார்ந்த, வரலாறு சார்ந்த செய்திகளை பதிவாக்கும் சிறுகதைகளாக அமைந்துள்ளன.

எழுத்தாளர் உபைத்துல்லாவின் “நிழைத் தேடி” என்ற சிறுகதைத் தொகுதியை வாசித்து முடித்த போது எனது மனதில் தேங்கி நின்ற கருத்து நிலையை பின்வருமாறு:

“எழுத்தாளர் உபைத்துல்லா சிறுகதைகளில் சமூக யதார்த்த இயங்கியலோடு தொடர்புடைய “சமூகச் செய்தி”, அந்தச் செய்தியை சூழவுள்ள கூறுகளில் இயற்பண்புகளும் மிக நுணுக்கமாகவே விபரிக்கப்பட்டுள்ளன. இதற்கு மேலால் இவரது கதைகளில் வருகின்ற “சம்பவ விபரிப்புகள்”, இடை இடையே ஒரு நாவலைப் படிக்கின்ற உணர்வை ஏற்படுத்துகின்றது. அத்துடன் இவரிடம் சமூகநுட்ப அனுபவ மொழிவாண்மை பாராட்டுக்குரியதாகிறது.” என இரத்தின சுருக்கமாக கூறலாம்.

மூதூர் என்ற கிராமத்திற்கு இலக்கிய வரலாற்றில் நிரந்தரமானதொரு பதிவை ஏற்படுத்தியவர் நாடறிந்த எழுத்தாளர் அமர் வ. அ. இராசரத்தினம் அவர்கள் ஆவார். உபைத்துல்லா தனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான “ஐலசமாதி” யை அமர் வ. அ. இராசரத்தினம் அவர்களுக்கே சமர்ப்பணம் செய்துள்ளார். சமர்ப்பண உரையில் உபைத்துல்லா குறிப்பிட்டுள்ள செய்தியை மீண்டும் ஒரு முறை இங்கு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். “தனது எழுத்தாற்றல் மூலம் மூதூர் மண்ணுக்குப் பெருமை சேர்த்தவரும் இலக்கியத் துறைக்கு என்னை அறிமுகப்படுத்தியவருமான அமர் வ.அ. இராசரத்தினம் அவர்களுக்கு இந்நூல் சமர்ப்பணம்” என அச்செய்தியில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

அமர் வ.அ அவர்கள் வாழ்ந்த மூதூர் மண்ணில் பிறந்து, வளர்ந்து, வ.அ. அவர்களை தனது இலக்கிய குருவாக பகிரங்கப்படுத்திக் கொண்ட உபைத்துல்லா வ. அ அவர்களின் மறைவால் மூதூரில் ஏற்பட்டுள்ள இலக்கிய இடைவெளியை நிரப்புவாரென எதிர்பார்க்கின்றேன். நிரப்ப வேண்டும் எனவும் வாழ்த்துகின்றேன்.

உலகத்தின் தூக்கம் கலையாதோ...?

ஊருக்கே உபதேசம்;
தமக்கானதாய் இல்லை இங்கு !

வேலிகளே இன்று;
பயிரை அதிகம் மேய்கின்றன !

நீதிகளை வரையறுத்து விட்டு;
அநீதிகளை அணிந்து கொள்கிறது அதிகாரம் !

நல்லவர் எனும் வெளித் தோற்றத்துள்ளே;
ஓளிந்து கொள்கிறது நாசவேலை !

பொது நலத்தை கூடாரம் செய்து;
தந்திரமாக பதுங்குகிறது சுயநலம் !

அன்பை போதிக்கும் கரங்களே;
அதிகமாக வன்முறையை கட்டவிழ்க்கின்றது !

போலி அன்பே - இன்று
அதிக முகங்களின் முகப்புச்சு ஆனது !

அச்சுத் தாள்களுக்கே மதிப்பு அதிகம் !
அதிகமாக நீதிகளும் விலை போகின்றது !

சத்திய வான்களும் சமத்துவ தேவர்களும்
மானிட வாழ்வை யோதித்த பூமி;
மனிதநேயம் மறந்தவர்களின் காடானது !

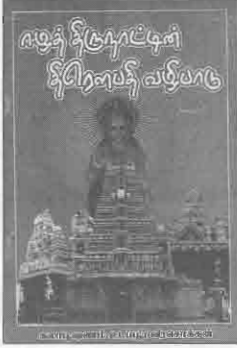
சமாதானத்தால் நிறைய வேண்டிய
மானிட உலகம் - இன்று
சண்டைகள் மலிந்த சாக்கடை ஆனது !

மாயைக்குள் உறங்கும் உலகம்
என்றுதான் விழித்துக் கொள்ளும் ?

- வேலையூர் ரஜிந்தன்

அர்ச்சுனன்

உடப்பூர்
வீரசொக்கனின்
“ஈழத் திருநாட்டின்
திரௌபதி வழிபாடு”

வெளிமீடு :
இளந்தாரை வட்டம்
விலை : 215/-

தான் பிறந்து வளர்ந்த உடப்பூர் கிராமம் பற்றிய பல கட்டுரைகளை தொடர்ச்சியாக எழுதி வருவதுடன் உடப்பூர் சார்ந்த தகவல்கள் நிரம்பிய சில நூல்களையும் வெளியிட்டுள்ள உடப்பூர் வீரசொக்கன் இலங்கையில் திரௌபதை அம்மன் ஆலய வழிபாடு தொடர்பான பல ஆய்வுவழித் தகவல்களை உள்ளடக்கியதாக “ஈழத் திருநாட்டின் திரௌபதி வழிபாடு” என்னும் நூல் வெளிவந்துள்ளது.

இந்நூலில் வழிபாடுகளின் தொன்மை, சக்தி வழிபாடும் அதன் தொன்மையும், திரௌபதை வழிபாட்டின் தோற்றம், இலங்கையில் திரௌபதை வழிபாட்டு இயக்கம், திரௌபதை வழிபாடுகள், உடப்பில் அமைந்துள்ள திரௌபதை அம்மன் ஆலய சிறப்புகள், பாண்டிருப்பு திரௌபதை அம்மன் ஆலய முக்கியத்துவம், முந்தல் திரௌபதை அம்மன் ஆலயம் சார் தகவல்களை உள்ளடக்கியதாக காணப்படுகின்றது.

திரௌபதை அம்மன் வழிபாடானது கி.பி.678 ஆம் ஆண்டுகளில்

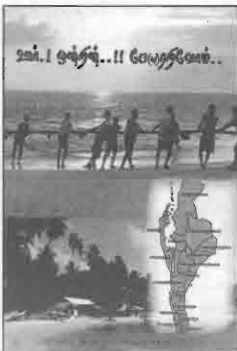
இருந்து ஆரம்பித்து இருப்பதனையும், மகாபாரதத்தின் தெய்வீக சக்தி வாய்ந்த பாத்திரமான திரௌபதை அம்மன் மக்கள் வழிபாட்டுக்கு உரிய தெய்வ சக்தி வாய்ந்த தெய்வமாக காணப்படுவது தொடர்பான ஆய்வு ரீதியான பல விளக்கங்கள் இந்நூலில் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன.

இலங்கையில் திரௌபதை அம்மன் பெறும் முக்கியத்துவம், திரௌபதை அம்மன் ஆலயங்களில் நடைபெறும் விழாக்கள், கொண்டாட்டங்கள், சடங்குகள், திரௌபதை அம்மன் வழிபாட்டால் பெறப்படும் பயன்கள், திரௌபதை அம்மனை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்ட காவியங்கள் பாடல்கள் என்பவற்றையும் இந்நூல் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது.

ஆன்மீக அறிவுபெற, திரௌபதை அம்மன் பற்றிய ஆய்வினை மேற்கொள்பவர்களுக்கு சிறந்த சான்றாதாரமாக அமையக் கூடியது இந்நூல். நூலில் அதிகளவான எழுத்துப் பிழைகள் காணப்படுவது வாசகர்களுக்கு சலிப்பை உண்டு பண்ணும். இது தொடர்பில் ஆசிரியர் சிரத்தையுடன் செயற்பட வேண்டும். ஆய்வு நோக்கில் இந்நூலை வெளிக் கொணர்ந்த ஆசிரியர் பாராட்டிற் குரியவர்

அர்ச்சுனன்

உடப்பூர்
வீரசொக்கனின்
“ஊர்... ஒன்றின்...!!
பே(ய)ரறிவோம்...”

வெளிமீடு :
இளந்தாரை வட்டம்
விலை : 275/-

பல்துறை ஆளுமையாளரான உடப்பூர் வீரசொக்கனின் தமிழ்பற்று, கிராமிய பற்று, ஆன்மீக பற்று என்பவற்றை அவரது பல்வேறு நூல்கள் வாயிலாக தரிசித்துள்ளோம். தமிழரின் தொன்மை, பாரம்பரியம், இருப்பு, பண்பாடு, கலாசாரம், வழிபாட்டு முறைகள் என்பவற்றை நூல்கள் வாயிலாக ஆவணப்படுத்தி வருபவர் வீரசொக்கன். அந்த வகையில் புத்தளம் மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ள தமிழ் பெயர்களைக் கொண்ட 77 கிராமங்கள் பற்றிய தகவல்களைத் தருவதன் மூலம் தமிழரின் தொன்மை, கலை கலாசாரம், பண்பாடு சார்ந்த பல்வேறு விடயங்களை வெளிக்கொணர்ந்த நூலாக “ஊர்... ஒன்றின்...!! பே(ய)ரறிவோம்...” அமைந்துள்ளது.

77 கிராமங்களினதும் பெயரின் தோற்றத்திற்கான காரணங்கள், அங்கு வாழும் மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள், வாழ்வியற் கோலங்கள், பண்பாடு, மக்கள் வழிபடும் தெய்வங்கள், அமைந்துள்ள கோயில்கள்,

கோயில்களின் வரலாறுகள், ஆதிக் குடிகளின் வரலாறுகள், ஊரின் சிறப்புகள், அமைவிடம், கொண்டாட்டங்கள், பாடசாலைகள், கலை கலாசார நிலையங்கள் சார்ந்த பல விடயங்களை உள்ளடக்கியதாக ஒவ்வொரு கிராமம் பற்றிய கட்டுரைகளும் அமைந்துள்ளன.

நம்மலர் பலரிடையே புத்தளம் சிங்கள மக்களது கிராமம் என்ற அபிப்பிராயம் காணப்படுகின்றது. ஆனால் இந்த நூலை முழுமையாக படித்து முடிப்பவர்கள் தெளிந்த ஒரு முடிவினை எடுப்பார்கள். நூலின் இறுதியில் புத்தளமாவட்ட பிரதேச செயலர்கள் பற்றிய விபரங்கள், பிரதேச எல்லை, புவியியல் சார் தகவல்கள், பொது அறிவு சார் விடயங்கள் என பல தகவல்களை உள்ளடக்கியுள்ளார் நூலாசிரியர். தமிழ் ஊர்களைப் பற்றி(புத்தளம்) அறிய ஆவல் உள்ளவர்களுக்கு அடிப்படைத் தகவல்களை வழங்கவல்லதாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது. தான் பிறந்த ஊரின் வரலாறு கலாவோட்டத்தில் மறைந்து விடாது உலகறிய செய்யும் நோக்குடன் ஆழ்ந்த தேடல் வழியாக இந்நூலை உருவாக்கிய ஆசிரியர் பாராட்டிற்கும் கொண்டாட்டத்திற்கும் உரியவர். தொடர்ந்தும் ஆசிரியர் பயணிக்க வாழ்த்துக்கள்.

முத் கலர்ஸ்

திருமண அழைப்பிதழ்கள்

திருமண அழைப்பிதழ்
காட்சியறை மற்றும்
சகலவிதமான பிறிணர்டிங்குகளும்
செய்து
கொடுக்கப்படும்.

தொ.இல :- 021 2229582, 0772222259

இல 10, முருகேசர் வீதி, முத்திரைச்சந்தி, யாழ்ப்பாணம்